

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Memoria de
T.C. 12

Difusió
controlada
per O.J.D.

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar
Impressió:
Barcelonesa de
Publicacions S.A.
Dipòsit legal: 14387

Catalunya Cristiana

"Trobar-nos en Déu i
trobar Déu en nosaltres,
mitjançant un amor que
trobí en ell tots els ho-
mes, no és la simple des-
coberta de nosaltres ma-
teixos, sinó del Crist".

Tomàs Merton

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any III N.º 152

Setmana del 22 al 28 d'agost del 1982

40 Ptes.

De fonts ben informades del Vaticà

Joan Pau II aprèn el català

Benvingut a Catalunya Joan Pau II que ve desinteressadament a portar-nos un missatge de pau i de llum en un moment en què el país reprèn, una mica a les palpentes i amb massa crispacions, els camins del conviure col·lectiu, adelerat de justícia i de llibertat.

El papa Wojtyla, segons fonts ben informades del Vaticà, està aprenent el català a fi de poder adreçar-nos unes paraules en la nostra llengua. la qual cosa és motiu de joia per a nosaltres, ja que ve a confirmar

l'amor i respecte que el Sant Pare ha tingut sempre per la cultura de les monories ètniques que són —en frase del mateix Joan Pau II— les que mantenen la identitat dels pobles.

Assabentem els lectors que els que vulguin el cartell, a tot color, que presentem, poden recollir-lo a l'administració de "Catalunya Cristiana".

Enviada especial del Papa a Beirut

La Mare Teresa de Calcuta

La Mare Teresa de Calcuta, Premi Nobel de la Pau, ha visitat Beirut com a enviada especial de Joan Pau II. Durant la seva estada al Líban, va atendre els més necessitats. S'ocupà d'una manera molt especial d'un grup de 37 deficients mentals que havien estat trasllats a la zona oriental de la ciutat després que l'hospital on s'allotjaven fos destruït pels israelians.

"Vull anar allà on se'm necessita" afirmà la mare Teresa de Calcuta, que es negà a fer declaracions sobre la situació del país perquè no li interessa la política.

Aquesta anciana missionera, que és la primera dona que el Vaticà envia fora, en missió especial, afirmà que el seu missatge se sintetitza en dues frases: "Esti-

meu-vos els uns als altres com Déu estima a cadascú de vosaltres" i "L'amor té com a fruit la Pau".

La presència a Beirut de la mare Teresa ha servit per expressar la solidaritat de Joan Pau II amb els milers de víctimes que hi ha hagut a conseqüència dels enfrontaments entre l'exèrcit d'Israel, els soldats sirians i els guerrillers palestins.

La Mare Teresa, pelegrina de la pau i la caritat al món, ha participat de les frisanques i inquietuds de les víctimes de la guerra del Líban. Tant de bo que la seva presència a Beirut hagi servit per portar un missatge d'esperança i il·lusió en un futur més humà on l'odi deixi pas a l'amor.

La Mare Teresa de Calcuta sosté un dels nens que pateix les conseqüències d'una guerra cruel i absurda.

Les "ruqueses" de certa premsa sobre les "riqueses" de l'Església (i V)

Sí, se n'han dit de ruqueses sobre els béns de l'Església i llur administració i administradors. Començant per les més anecdòtiques, l'arquebisbe Marcinkus no és cardenal (oh inefable Pérez Pellón!), ni és polonès sinó americà del nord (de Cicero, a l'Illinois) d'origen lituà. El IOR (la banca de l'Estat del Vaticà) no posseeix una "importantíssima" participació (fins i tot a C.C. se'n va escapar (?) per no corregir una nota d'agència. Perdó) en les accions del "Banco Ambrosiano", a no ser que l'u i mig per cent sigui "importantíssim". I si l'afer dels béns de l'Església és complex, i la distinció entre les persones individuals que formen l'Església, les parròquies, els bisbats, les ordes religioses, les institucions eclesiàstiques —que gaudim d'una autonomia econòmica envejable— no és del domini comú, l'obligació d'un bon informador és de no "informar a la babalà" i pel broc gros sinó d'escatir el que és embolicat i informar amb el màxim de veritat i d'objectivitat els seus lectors. I pel que fa a la —bona o defectuosa— administració del bonàs d'en Marcinkus (que aviat veurem a casa nostra) el que ha fet Joan Pau II és assenyat i exemplar: que tres experts inquireixin i donin llur veredict. Mentrestant, l'afer està "sub judice" i l'ètica, per no anomenar sols la caritat, continuen vigents.

Joan E. Jarque i Jutglar

CATALUNYA

Ardèvol, Pinós, Prades i La Molsosa, quatre pobles per un mateix rector: Mossèn Urbici.

MÓN

L'Església de l'Amèrica Llatina, preocupada per la bretxa pobres-rics.

CENTRALS

La medicina, un servei social per a tots.

textos

Les visites pastorals de Joan Pau II (V)

Josep Capmany i Casamitjana
Bisbe Director nacional de les
Obres Missionals Pontífiques

No per això la proximitat física és insignificant, puix la persona humana expressa i desenvolupa les seves específiques vivències en accions d'intima conjunció del doble element — l'espiritual i el somàtic — que el caracteritzen ja en l'ordre del ser. La proximitat física del pastor actua noves possibilitats de comunió interpersonal, sense que aquesta deixi de tenir la seva essencial profunditat espiritual. Aquesta resulta gratificada per la percepció renovada i pujada de l'amor, que està significat en la presència corporal voluntària. Qualsevol que tingui una mínima experiència pastoral, sap la diferència que existeix entre parlar o escriure a distància o estar físicament enmig dels fidels, parlant amb ells cara a cara, escoltant amb atenció i dialogant, mirant amb amor l'entorn material de la seva vida i, al seu torn, essent vist i escoltat en la totalitat d'expressió que dona la presència física, la qual realitzada amb senzillesa i sinceritat, testifica l'amor pastoral que consola, anima i uneix el ramat. Així que, en el deure pastoral d'estimar, està implícita l'exigència de l'apropament total, inclòs el corporal, el compliment del qual dependrà de les possibilitats de la persona, lloc i temps. Joan Pau II ha vist en el seu moment i circumstàncies unes possibilitats de proximitat total, i les ha actuat.

En l'apropar-se a les ovelles, s'abasten aproximacions a la perfecció de Jesús — "les meves ovelles em coneixen" (Jo 10,14) —, com en la real impossibilitat de realitzar-ho es descobreix la desgràcia o l'absurd de les grans diòcesis, el pastor de les quals moltes vegades no pot ni conèixer els seus propis sacerdots i només superficialment és conegut pastoralment pels fidels del seu ramat. El Papa, pastor únic universal de milions de fidels, no pot evitar una certa llunyania física ni pot conèixer individualment les ovelles, però el fet que tant com sigui possible s'apropi, miri, escolti, etc., ja té una gran significació i eficàcia pastoral. Queda un record viu de la seva concreta persona, que després ajudarà a tots els qui l'hagin vist, a entendre'l millor, encara que els parli a distància, com connaturalment entenem millor un estudi, a l'autor del qual hem escoltat alguna vegada directament. El mateix Papa porta en el seu cor un record que, com a teló de fons o composició de lloc, l'ajudarà a l'haver de tractar els problemes referents als llocs visitats. Sobretot, queda l'estela d'una mística efusió d'amor en Crist Jesús que no s'esborra fàcilment i que, pel camí d'una sintonia espiritual plena, eixampla els horitzons de la mútua comprensió. Tot això fa comunió, a curt o a llarg termini, més o menys, però sempre amb eficàcia i autenticitat. L'experiència de les visites realitzades confirma aquestes disquisicions.

La fatiga i la sobrecàrrega de treball que suposa la visita és, per ella mateixa, una manifestació de generositat que, al seu torn, és expressió no solament de l'amor d'on immediatament brolla, sinó del mateix Bon Pastor que fou generós fins a donar la vida per les ovelles. El llenguatge d'amor generós és universal. Així, en el nostre cas, Joan Pau II va guanyar-se molta simpatia al Japó, un país de petitíssima minoria catòlica, per l'esforç realitzat, aprenent l'idioma japonès per a millor poder apropar-se a ells. El gastar-se i desgastar-se de bona gana (cf. 2 Cor 12,15), que exigeixen les jornades carregades de treball, són signes espontanis d'amor que el poble senzill percep, estima i correspon. Així desperta i augmenta l'amor del poble al pastor i creix la vivència comunitària eclesial. Altre tant pot dir-se de l'escoltar els bisbes en el seu propi lloc i amb atenció total i exclusiva als seus problemes. Joan Pau II té el do de saber escoltar: posseeix aquell "cor capaç d'escoltar", que Salomó demanà a Jahvé en la seva primera oració com a rei d'Israel. Quan un ha conversat amb el Papa, li queda una profunda seguretat que ha estat escoltat. Això facilita el diàleg sincer, clar i cordial, i consegüentment, la vida del Col·legi episcopal ve afavorida més que amb esquemes i decrets; així es consolida la comunió de l'Església, més que amb tots els documents i plans. En l'Església, els factors humans valen més que les normes.

(Continuarà)

benvingut!

notícies

Els joves espanyols preparen el seu encontre amb el Papa

A mesura que s'acosta el mes d'octubre comencen a proliferar interessants iniciatives relacionades amb el viatge del Papa. Aquesta setmana surt a Madrid el butlletí número quatre del Moviment Universitari de Madrid per a la visita del Papa (MUMP), organització nascuda el mes de maig, que agrupa fins ara, més de mil universitaris de les universitats madrilenyes.

"El MUMP va néixer —ens diu un dels seus directius, professor universitari— com una més de les múltiples iniciatives que van sorgint en tot el país davant la pròxima vinguda de Joan Pau II. Enquadra en la Comissió per l'encontre dels joves amb el Papa, que dirigeix Antonio González Suárez, president del

Consell de Laics de la diòcesi de Madrid, volem ser un mitjà perquè l'universitari de Madrid prepari, segons les seves possibilitats el viatge del Papa i ho aprofiti al màxim. La iniciativa —continua dient el nostre interlocutor— està tenint bastant d'èxit, com ho demostra el miler de fitxes complimentades que hem rebut i la quantitat de suggeriments que arriben, la qual cosa és una prova del gran interès que desperta la figura del Papa en els universitaris espanyols. El MUMP compta amb delegats a totes les facultats i escoles; aquests canalitzen els suggeriments dels estudiants i transmeten la informació que emet el MUMP".

Projecció de pel·lícules sobre el Papa, conferències,

butlletins informatius, viatge a Portugal per tenir experiència directa, enquestes, etc., són algunes de les activitats que el MUMP està realitzant en la pròpia universitat, en col·legis majors, en locals parroquials amb el fi que el missatge del Papa arribi a la joventut universitària, donant a conèixer la seva personalitat i els seus escrits.

A dos mesos del viatge papal, el treball principal dels universitaris del MUMP, també en el parèntesis estival, és la col·laboració efectiva per a la bona organització de l'acte del Papa amb els joves. En el seu local (carrer Seseña, número 30, 9è-B, Madrid-24) esperen el suport dels universitaris que vulguin col·laborar d'alguna manera en la preparació del viatge del Papa.

Servei d'ordre pels actes de la visita del Papa a Catalunya

Es comunica a tots aquells que vulguin oferir-se pels serveis d'ordre dels actes de la visita del Papa a Catalunya que s'ha obert la inscripció a les oficines de la **Secretaria permanent de la visita del Papa**, carrer Bisbe Irurita núm. 5, d'11 a 1 del matí.

Les condicions per a poder prestar aquest servei són les següents:

- Poden sol·licitar-ho els joves (nois o noies) que hagin complert 16 anys.
- Ser presentat per una Parròquia, Comunitat religiosa, Entitat o Moviment d'Església.

c) Omplir la fulla adjunta (se'n poden fer fotocòpies) i presentar-la a les esmentades oficines, acompanyada de 3 fotografies carnet, i fotocòpia (anvers i revers) del **document nacional d'identitat**.

La inscripció quedarà oberta fins al pròxim 31 d'agost.

NOTA: Tots els que siguin acceptats per aquest servei seran convocats els dies, hores i llocs que s'anunciaran, per a rebre instruccions i assignar-los llurs cometes i funcions.

SOL·LICITUD per a formar part del SERVEI D'ORDRE per a la visita del Papa.

Nom
Cognoms
Data del naixement
Nom del pare Nom de la mare
Domicili
Població Telèfon

Signatura

ENTITAT a la qual pertany o que el presenta

Segell

Signatura del responsable

editorial

Benvingut!

Quina altra expressió pot sortir del cor de tots els catalans davant l'anunci de la vinguda del Papa a casa nostra? I diem, de tots els catalans, puix els considerem a tots, creients i no creients, practicants fidels o menys, d'aquesta o d'aquella "família" espiritual o pastoral, prou assenyats per valorar com cal el gest del cap visible de l'Església catòlica, el bisbe de Roma, el successor de Pere, el Papa dels catòlics, en visitar la nostra terra pujant a Montserrat —com ho hem fet tots un dia o altre— passant unes hores en la ciutat Cap i Casal de Catalunya.

Tots sabem —cal ser ben obtús per no adonar-se'n— que Joan Pau II no ve pas "a fer turisme" pel gust de "veure món", ni ve com un cap d'Estat per a obtenir aliances o contractes comercials avantatjosos, ni com un líder polític per a fer-se reelegir. Cada u, des de la seva òptica particular es pot mirar aquest viatge com vulgui, però si és honest n'exclourà aquelles intencions, que evidentment no hi són, hi haurà de reconèixer el coratge del predicador de l'Evangeli en un món que el desconeix o se n'allunya, la sol·licitud del pastor que vol refermar la fe de les seves ovelles, orientar-les, encoratjar-les, i la veu d'abast universal que gosa prendre decididament la defensa de l'home —de tot home, i evidentment dels més febles, tant individualment com col·lectivament— denunciant les falses "salvacions" que se li ofereixen i assenyalant-li, sense afalacs "el camí", sovint costerut, que passa pel deure de respectar i cultivar els valors espirituals i morals malgrat que avui no "estiguin de moda".

Benvingut doncs entre nosaltres l'home —el líder espiritual, el vicari de Crist, cada u que s'ho agafi com vulgui— que ve desinteressadament i arriscada a aportar-nos un missatge de pau i de llum en un moment en què el país reprèn, una mica a les palpentes i amb massa crispacions, els camins del conviure col·lectiu adelerat de llibertat i de justícia i massa gasiu per a l'esforç i el sacrifici.

Benvingut sobretot enmig de les nostres Esglésies diocesanes, aplegades significativament en la Casa Pairal montserratina, el nostre germà Wojtyła, bisbe de Roma i Pastor universal. Ell ve, beneït, en nom del Senyor Jesús. Ve a complir l'encàrrec confiat a Pere i als seus successors: confirmar la fe dels germans, reconduir el ramat a les fonts clares de l'Evangeli i a les pastures saludables que l'Esperit de Jesús no oblida mai de fer créixer en "la terra" del seu reialme "possessió dels humils".

Benvingut perquè ve a donar-nos l'ocasió —gràcia passatgera que no es repetirà fàcilment— de retrobar per a no perdre-la mai més, aquella unitat senyera, sense la qual, el món no creurà pas; unitat que tant sovint malmetem —oh paradoxa!— perquè no ens posem d'acord en com hem d'evangelitzar el nostre món.

Volem creure, i esperem sincerament, que tots, deixant a part possibles legítimes diferències, voldrem participar en aquesta benvinguda oberta a la comunió de la Fe i de l'Esperit.

col·laboració

El Papa i el poble cristià d'ahir i d'avui

Si als nostres avis se'ls hagués anunciat que el Sant Pare de Roma, en persona, volia venir un diumenge, a casa nostra, a predicar l'Evangeli i celebrar una gran i solemne Missa, al cim de Montserrat, les campanes de tot Catalunya, des de la Catedral de Tarragona a l'ermita més humil del Puigmal, haurien repicat a Festa Major, vuit dies seguits, anunciant i festejant la gran Nova.

Els nostres avis consideraven que una de les característiques més qualificades del cristianisme era la unitat de Fe, en l'obediència al Papa.

Creien que la seva Fe, la mateixa estesa per tot el món (la mateixa doctrina, els mateixos dogmes, la mateixa litúrgia) distingia substancialment el Catolicisme de les diferents comunitats cristianes, i l'acreditava com a única i veritable.

Aquelles famílies cristianes sentien el sant orgull de creure que la base de la unitat catòlica era el Sant Pare, Cap de l'església, successor de Pere, per manament de Crist, assistit per l'Esperit Sant, en el govern dels fidels, i en la interpretació de l'Evangeli.

L'obediència al Papa, doncs, era font d'amor, de respecte i de fe, en el poble cristià que parlem. Recordo que el meu pare deia que si eres fidel al Papa, podies anar a dormir tranquil, cada dia, sense por de viure equivocats, i per tant, sense por de condemnar-te.

Els nostres avis haurien considerat la visita del Sant Pare com una santa i generosa benedicció del cel. Una gràcia especial i inmerescuda de la Verge Maria, a la que tenien gran devoció, i que lloaven diàriament, totes les famílies, especialment, amb el rís del Sant Rosari.

Els millors predicadors de totes les diòcesis, i ordes religiosos, s'haurien escampat per les cents parròquies de Catalunya, com núvol d'encens, per a predicar al poble el significat i transcendència de la visita papal.

S'haurien organitzat novenaris i trídiums preparatoris. Jornades de recés. El nostre Mossèn Cinto o Joan Maragall haurien escrit un himne al Papa que hauria estat, al mateix temps, una nova joia literària per la llengua catalana. El Mestre Millet n'hauria compost la música. I les notes de l'himne a l'Enviat de Déu haurien ressonat per tots els temples i places de Catalunya. I els ocells dels nostres boscos, sense màcula llavors, haurien après i repetit la melodia.

I, en el dia de la Gran Festa, els nostres avis s'haurien posat el vestit de noces, que guardaven a l'armari per a les grans solemnitats, i les sabates de mudar.

I, amb els mitjans rodats propis del seu temps, o a peu, molts d'ells, s'haurien apinyat entorn de la Moreneta.

Pel camí, haurien desgranat, una darrera l'altra, les denes del Sant Rosari, i tot el cantoral popular: "Salve Regina", "Som germans", "El Virolai"...

Tots els pobles, de Barcelona a Montserrat, per a saludar dignament al Sant Pare, s'haurien guarnit amb garlandes, banderes, flors, enramades i arcs de triomf, amb els símbols pontificis.

Totes les Parròquies haurien volgut materialitzar amb quelcom efectiu la Festa de la visita

del Papa a Catalunya; una campana, una creu de terme, una imatge, un nou altar...

Potser algun fabricant, hauria donat una paga extraordinària, en aquella històrica setmana.

Potser...

Volem prevenir que aquest reportatge d'una història mai no viscuda, no pretén fer comparances entre els catòlics d'ahir i els d'avui. Que cadascú, si de cas, faci, privadament, el seu propi comentari.

El Papa, enguany, ve a parlar al catòlics actuals. A la gent del 1982. A guarir les nafres morals d'avui. A parlar-nos de Déu amb un llenguatge que entenguem la gent d'ara.

El Papa es dirigirà a tots. Als que creuen en la seva Paraula. I als que el critiquen cada vegada que parla.

Als sacerdots fidels al Sagrament. I als secularitzats, tant els que continuen fidels a l'Església, com els que li han girat l'esquena.

Als matrimonis felïços. Als que suporten les pròpies obligacions, amb paciència. I als que no en tenen ni en volen tenir, i s'han separat o divorciat, sota la protecció de la Llei. I als que s'han casat i no han convidat l'Església.

Als joves que tenen Fe. I als qui opinen que la llei biològica de la evolució de les espècies, ha esborrat Déu de la ciència. I als que l'instint és el seu Déu.

Als qui creuen que Crist vingué a la terra per a salvar la humanitat del pecat i de l'error, i que la Patria eterna és en el més enllà. I als pragmàtics que breguen perquè l'Església implantí el messianisme terrenal.

Al savis, als espavilats, als polítics, als afortunats amb salut, talent o pessetes. I als pobres, als ignorants, als malalts, als vells, als minusvàlids, als impeditos que, en la terra, mai no podran ésser com els "altres".

Als que no troben feina. I als que no en volen. O als que són egoistes, i refusen crear-ne. O els que posen bastons a les rodes als que podrien crear treball i riqueses, per a ells i pels altres.

Als empastifats de vicis. I als qui procuren evitar-los i fugen.

A la Televisió, la principal culpable del relaxament pietós del poble cristià, i de la descristianització de les famílies, a tot el món occidental.

La màgica Tele, que aquesta vegada confiem que ens ajudarà a dissipar en el poble l'indiferentisme existent per la vinguda del Papa, i farà conèixer la seva imatge i les seves paraules, arreu del món. Gràcies, Tele!

A tots, el Papa ens parlarà.

I ens dirà...

Que l'emoció dels actes, i que les paraules vibrants, humanes i evangèliques del Papa moguin els nostres cors vers la Veritat, que és una i eterna. I qui tingui orelles per escoltar que escolti...

Escoltem!

Els que creiem amb la Comunió dels Sants, sabem que els nostres avis, tots estaran presents a la Missa del Papa. Formaran un núvol invisible de justos, al cim de l'altar, cel amunt de les crestes montserratines.

Francesc A. Picas

el lector escriu.

No llegim els
"punts de vista"
de Faulí

Nosaltres també som subscriptors des d'abans de sortir el primer número de C.C. I molt aviat deixarem de llegir sistemàticament els "Punt de vista". Ens semblen fluixos i pobres, però sobretot fora de lloc en aquest setmanari. Per tant, partidistes, clarament tendenciosos.

Per això ara ens adherim públicament a la carta del senyor Pagès Isern. Per favor, treu el guin del periòdic aquests punts de vista. L'empetiteixen, C.C. ha d'estar per damunt de qualsevol visió tan unilateral i poc profunda.

Família G^a del Muro

N. de la R. — Donem per acabades les cartes de crítica a favor o en contra de les col·laboracions del senyor Faulí, perquè no afegeixen res de nou a tot el que ja s'ha dit.

Visita del Papa

Opino que la visita del Papa, que ja s'apropa cal que sigui motiu de reflexió per a tots els

creients. D'un temps ençà sembla que ens hagin donat un bany de covardia; sembla que ésser cristià sigui una covardia o fer el ridícul. Amb l'arribada del Papa, és l'hora que ens revestim de decisió i acció. Respectant els no creients i no actuant mai amb violència, hem d'estar convençuts de les nostres creences i conviccions. Ni "triomfalisme" ni "apostolat del gemec". Som ciutadans. Lliures i això ens permet defensar els nostres ideals tant en la premsa com en la manera d'entendre la família, la llibertat d'ensenyament, l'acció sindical, etc.

Tenim l'exemple de Joan Pau II, tant abans d'ésser Papa, a Polònia, com després amb els discursos i amb la seva vida. Treballem apostòlicament perquè Catalunya sigui cristiana i preguem perquè la vinguda del Sant Pare al nostre país dugui els fruits espirituals que tots esperem i desitgem.

Pompeu Tardà

Qüestions de fons

El senyor M. Thió i Rodés, en la seva carta publicada en el

núm. 149 de Catalunya Cristiana ens parla de la conveniència d'anomenar Missa a la Celebració Eucarística. Pot ésser convenient emprar la paraula Missa encara que — opinió particular i personal — no crec que sigui inconvenient el sinònim.

En la nostra Parròquia usem els dos modismes, però quan es tracta d'anunciar, per exemple, l'horari de les Misses, es fa amb aquesta mateixa expressió.

Fa uns quants anys que aquestes petites variacions tampoc no les podia, i encara ara em són una mica estranyes, però he deixat d'amoninar-mi perquè comprenc que no són qüestions de fons.

En canvi, el que em té preocupat és que hi hagi capellans que no ens puguin parlar de la Mare de Déu perquè no han estudiat mariologia. No comprenc com un clergue catòlic pugui trobar-se en aquest cas. Si el motiu es el que jo em penso, fem un mal servei al moviment ecumènic i a nosaltres mateixos.

És millor no dir res més perquè crec que és una cosa

per meditar i adreçar-la desseguida.

J. M. Sans i Manresa

N. de la R. Creiem que si hi ha sacerdots que no parlen de Maria, la Mare de Déu i Mare nostra, també és cert que n'hi ha molts altres que continuen parlant-ne, i molt bé.

Aixequem el nivell
religiós i cultural

Us felicito per l'encert amb que esteu treballant amb "Catalunya Cristiana", especialment amb tot el zel amb que prepareu l'ambient general al Papa, amb motiu de la seva vinguda. Tot cristià us ho ha d'agrair.

També us felicito perquè amb la nostra publicació aixequem el nivell cultural del nostre poble. Haig de dir-vos que

durant tot aquest estiu estic, per mitjà del Full Parroquial, una campanya a favor de les subscripcions de CC, recordant-ho cada setmana. Enmig de la crisi econòmica present, CC s'ha situat al lloc que li correspon, amb la sana moral i doctrina segura, fidelíssim al Papa sempre.

Eduard Vivas i Llorens, pvre.

No perdre el temps

"Déu meu, concediu-me la gràcia de no perdre mai el temps."

No fer res, és perdre el temps, i perdre el temps és una ofensa a Déu, que vol que cada u faci la seva feina. Tots som en aquest món per fer quelcom, i sobretot, per a fer la voluntat de Déu.

Josep Abelló i Pàmies

avis

GRUPS D'ORACIÓ I D'AMISTAT: Barcelona - EXERCICIS ESPIRITUALS dirigits pel P. Joan Segarra S.I., a la Casa de la Sagrada Família, de Vallvidrera, del 5 (sopar) fins a l'11 de setembre (esmorzar). Per informació i inscripcions: Telèfs.: 217 57 49 i 271 94 46.

petits anuncis

BORSA DE TREBALL

OFERIMENTS

AUXILIAR administrativa amb experiència completa.
INEM-17.228.958

AUXILIAR administrativa
INEM-31.282

ADMINISTRATIU expert amb alemany i francès.
Contracte mercantil.

ASSESSOR d'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

PINTOR-decorador a domicili, ordenança o cambrer.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-analista d'empreses amb gran experiència.
Contracte mercantil.

SECRETÀRIA, administrativa.
INEM 45.120.109.

SECRETARIA, per a indústria química.
INEM 17.490.195.

VENEDOR de nivell o cap de vendes béns industrials INEM.-18.808.007.

VENEDOR per a formar, relacions públiques o auxiliar comptable.
INEM-116.116

AJUSTADOR i fresador amb experiència.
INEM-29.161

SOTS-DIRECTORA, o responsable d'un departament, encarregada d'una botiga, relacions públiques, assistenta social.
INEM 0/4119321.

GERENT. (S'ofereix.) Amb gran experiència en organització d'empreses. INEM 112528.

SECRETÀRIA de direcció i caixa.

GERENT o executiu d'alt nivell.
Contracte mercantil.

AUXILIAR administrativa en pràctiques matins.
INEM-31.705

ADJUNT a direcció general, cap depart. de personal i formació o director de fundació.
(Contracte Mercantil.)

ADJUNT a gerència amb molta experiència. (Contracte Mercantil.)

ES NECESSITA interins amb informes. D'onze a dos quarts de cinc. Vint-i-dues mil pessetes més dinar. T. 250 83 89. Indispensable catòlica. No hi ha nens cinc de família.

AUXILIAR d'oficina de construcció o taller mecànic, amb bons coneixements d'anglès.
(INEM)

APARELLADOR (Contracte Mercantil.)

Gerents interessats en algun candidat truqueu a l'Associació Cristiana de Dirigents. Tels. 319 77 21 - 318 79 77.

VENDES

Apartado de Correos 35

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escal (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

COMPRES

Compro torre

o casa, máximo 30 km. de Barcelona para vivir todo el año, mínimo cuatro habitaciones. Pagaría hasta cuatro millones de ptas. Tel. 763 02 03.

LLOGUERS

Davant banys Badalona,

pis per a llogar.

Matins. T. 389 07 24.

Si anhela idees noves, ambient desconegut, llegeixi

"SE HIZO INDIO"

2.ª Edició augmentada

Segons la crítica de "La Vanguardia" "cal que el llegeixi tothom i principalment la joventut..."

Una periodista americana s'expressà dient: "l'impacte que m'ha deixat el llibre "Se hizo indio" ha estat enorme, el mateix l'hi ha passat a en Pere", (el seu marit). I el afegí: "Quan comencés a llegir-lo és impossible suspendre per un moment la seva lectura".

Es una recopilació de textos i fotografies per José Ricart. El trobarà a "La Hormiga de Oro"; a "El Corte Inglés" Plaça Catalunya; a la "Llibreria Balmesiana" Duran i Bas, 11; a la Llibreria Francesa, Passeig de Gràcia, 91; al carrer Tuset 19 i 21, etc. Distribuïdora "La Hormiga de Oro", Avda. Porta de l'Angel, 5.

PETITS ANUNCIS

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho, junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2. on Barcelona-7

NÒM	
ADREÇA	
POBLACIO	Tel.
PREU LÍNIA	
50 ptes.	
100 ptes.	
150 ptes.	
200 ptes.	
250 ptes.	
300 ptes.	
350 ptes.	

Si voleu que el vostre anunci sigui publicat durant alguns dies, especifiqueu el mes i remarqueu amb una creu els dies elegits. Calculeu l'import que haureu d'abonar, multiplicant el preu de l'anunci pel nombre de dies. MES dies Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. Barcelona-7, amb 48 hores d'antelació.

MON

Coincidint amb el segon aniversari de Solidaritat

Glomp crida al diàleg entre el poble i les autoritats

El primat de l'Església catòlica polonesa, arquebisbe Josef Glomp, va congregar diumenge dia 15 al santuari nacional polonès de la Mare de Déu de Czestochowa 150.00 pelegrins amb la intenció de fer una crida al diàleg entre el poble i les autoritats. L'objectiu perseguit per monsenyor Glomp se centra en l'eliminació de l'"odi existent" entre les forces militars que controlen el país i el poble. La crida, pronunciada al monestir de Jasna Gora de Czestochowa, es produí dos dies després dels greus incidents de Gdansk, Nowa Huta i Wroclaw, on es registraren forts enfrontaments entre els manifestants i les forces de l'ordre amb motiu de l'aniversari dels esdeveniments de Gdansk que conduïren a la proclamació de la llei marcial.

"Tenim dret a un sindicat"

"Els pagesos tenen dret a una organització sindical. El dret a la

sindicació, que és innat a la persona humana, no pot ser suspès ni imposat", va dir monsenyor Glomp. El primat polonès no pronuncià el nom del suspès sindicat independent, ni tampoc va parlar dels successos del divendres dia 13, on més de deu mil persones que s'havien reunit per tal de celebrar l'aniversari de les vagues del 80 que generaren el sindicat Solidarnosc foren dissoltes per la policia. Recalcà especialment la qüestió del pagesos, al·ludint el fet que aquests han de tenir un sindicat que els permeti defensar els seus interessos i canalitzar el diàleg entre el productor i l'Estat, diàleg que —segons monsenyor Glomp— no ha de tractar de problemes econòmics, sinó humans. "Confiem que una normalització progressiva del nostre país permetrà l'organització dels nostres pagesos. Començant per ells es podrà instaurar el diàleg entre el poder i la societat."

La visita del Papa serà aviat

Sobre la visita de Sa Santedat el papa Joan Pau II a Polònia, monsenyor Glomp ha dit que "la visita del Papa serà aviat

i mentre es realitza hem de crear una atmòsfera social i espiritual apropiada". El viatge que Joan Pau II tenia previst per a aquest mes d'agost quedà ajornat a causa de la vigent llei marcial.

Per altra banda, els carrers de Gdansk són patrullats constantment per unitats antiavalots de la milícia, els efectius de les quals han estat reforçats considerablement a causa dels esdeveniments del divendres passat.

CATALUNYA

17 - 22 de juliol 1982

Pueri Cantores catalans al XXI Congrés Internacional de Brussel·les

No serà veritat la dita evangèlica "Si no us torneu com infants no entrareu al Regne de Déu"? No serà veritat que l'harmonia de les veus pot manifestar l'harmonia dels cors? No serà veritat que els nois del món cantant la seva fe en Jesucrist són una vertadera esperança de pau? Per a tots els participants al XXI Congrés Internacional de "Pueri Cantores" de Brussel·les aquestes tres

preguntes tenen resposta afirmativa.

Efectivament, la Federació internacional dels "Pueri Cantores", presidida per Mgr. Roucairol (França), organitza cada dos anys un Congrés internacional que aplega grups del món sencer. Cada Congrés és preparat acuradament, tant en la seva part musical com en el missatge que vol transmetre. Així, des de fa uns mesos, tots

els grups participants han rebut un quadern amb la selecció de cants que es cantaran a la gran Missa de cloenda, i el tema del Congrés. Aquest any, enmig de peces clàssiques —Bach— o de compositors actuals, hi figurava el Salm Responsorial *Dominus nuntiavit pacem*, compost pel P. Pere Carceller, escolapi, organista de l'Escolania Coral del Col·legi de Nostra Senyora del carrer Diputació (Barcelona), un dels

grups participants. El tema assenyalat era el de la Pau, característic del "Pueri Cantores".

De Catalunya han assistit al Congrés quatre grups: els "Pueri Cantores" del Vendrell, els "Pueri Cantores" de Mataró, la coral "Garbí" de les MM. Escolàpies de Sabadell, amb el seu organista, mossèn Cols, i l'Escolania-Coral dels PP. Escolapis de Diputació. Quasi dos-cents nois i noies catalans amb edats oscil·lant entre els set anys i els 20, que esmercen llur temps lliure en la música coral, sobretot en el cant religiós i popular.

¿Què varem fer a Brussel·les?

Aquest any, del 17 al 22 de juliol, més de tres mil "Pueri Cantores" de tota Europa occidental, d'Amèrica, Àfrica i Àsia s'aplegaren a Brussel·les per lloar el Senyor, perquè "la veritat és simfònica" (Von Balthasar).

Els principals actes han estat: el dia 19, diversos concerts per grups aïllats o nacionals, a les esglésies de Brussel·les o d'altres ciutats belgues. Els quatre grups catalans van oferir un concert a l'església dels PP. Carmelites de Brussel·les, invitant els membres del "Casal Català". El recital va incloure una part de

cada grup, i una part comuna, on no faltà el "Cant de la Senyera". El dia 20 es van celebrar Eucaristies per grups nacionals, celebrant de nou tots els espanyols a l'església dels PP. Carmelites. El mateix dia a la tarda, la Cerimònia de la Pau al Parc del Cinquantenari de l'independència belga, amb l'assistència de la reina Fabiola. El dia 21 la gran Missa final presidida per l'arquebisbe de Brussel·les a la basílica del Sagrat Cor (Koekelberg): mils de veus infantils cantant i lloant el Senyor, generalment en llatí, en polifonia i en gregorià, i demanant la Pau. Va ser l'acte més important.

De tornada, molts grups van aprofitar per visitar altres ciutats i fer-hi també concerts. Així ho va fer el grup dels PP. Escolapis de Diputació, que el dia 23 a les tres de la tarda oferí un concert a Notre-Dame de París, amb repertori exclusivament religiós, molt apreciat per la nodrida concurrència de fidels i turistes.

"Laude Dominum"! Alabem el Senyor tot cantant i deixem que el missatge de Crist en la boca dels nens penetri al nostre cor: "Urbi caritas..."

Ferran Guillén Sch. P.

En el IV aniversari de la seva mort

"El gran Pau VI"

El passat dia 8 d'agost es commemorà el quart aniversari de la mort de Pau VI. A Castel Gandolfo el papa Joan Pau II destacà, amb aquest motiu, que aquest Papa "va tenir sempre un pensament especial pel Líban".

"Encara avui —digué el Sant Pare en "l'Angelus" tot dirigint-se a diversos milers de persones— la tràgica condició del Líban, de forma més urgent que mai, angosta els cors de tothom i necessita particularment la nostra pregària de pau".

Ha restat en el nostre cor

Joan Pau II en la seva al·locució ha recordat que "en la festa de la transfiguració del Senyor, ara fa quatre anys, deixava aquesta terra el gran Papa Pau VI".

Se'n va anar d'aquest món havent realitzat el seu pelegrinatge i portat a terme el seu servei en la seu de Pere, però ha restat en el nostre cor, en el nostre record, en la nostra oració, afegí el Pontífex.

Tot seguit subratllà com "el problema dels pobres, el de les

societats que sofreixen misèria i el de la justícia social i internacional" es converteixen en el "centre de l'atenció de Pau VI".

Tot referint-se al Líban, el Papa destacà també que la preocupació de Pau VI es dirigí "constantment a la situació de Jerusalem i dels Llocs Sants i al problema de l'Orient Mitjà". Durant la seva visita a Jerusalem el 1964, Pau VI "va demanar per la pau i la col·laboració entre els tots els pobles de la regió, en el respecte dels drets de cada u".

Salutació a un grup de polonesos i d'espanyols

En saludar alguns pelegrins polonesos, Joan Pau II els digué que no deixava de pregar pels "ideals" representats per la bandera polonesa

Pau VI en un dels seus viatges a l'Orient Mitjà ofereix la seva amistat personal al patriarca de Constantinoble Atenàgoras, que l'estimà i venerà com un germà.

amb la inscripció "Solidaritat" que alguns portaven.

Així mateix, el Sant Pare va saludar en castellà els membres de diversos grups procedents d'Espanya, Mèxic, Argentina, Equador, Perú i Veneçuela.

Per a representar-lo entre les víctimes de la guerra

Joan Pau II envia la Mare Teresa al Líban

Castel Gandolfo.— El papa Joan Pau II va demanar a la mare Teresa de Calcuta que vagi al Líban com a enviada seva en una missió de solidaritat amb les víctimes dels bombardeigs. L'anciana religiosa, premi Nobel de la Pau i fundadora de les Missioneres de la Caritat, assistí al matí a la missa del Sant Pare a la capella de la residència de Castel Gandolfo i després va mantenir una llarga conversa amb Joan Pau II. Seguidament la mare Teresa es traslladà a Nàpols, al sud d'Itàlia, des d'on emprengué viatge cap a Beirut per via marítima, ja que, arran dels bombardeigs israelians, cap avió no pot aterrar al Líban.

El Papa havia manifestat diverses vegades, en el decurs de les últimes setmanes, la seva disposició a viatjar al Líban si això podés servir a la causa de la pau en aquesta "terra martiritzada" de l'Orient Mitjà.

En resultar impossible aquest viatge, el Pontífex ha decidit enviar la mare Teresa de Calcuta en representació seva.

"Allò que féssiu amb un d'aquests petitons, m'ho feu a mi". Petitó, miserable, marginat i desgraciat al màxim és, des de fa ja varies setmanes, qualsevol ser humà víctima dels bombardeigs de Beirut. El Papa ho sap, i prou voldria deixar totes les altres coses per lliurar-se íntegrament a la pobre gent de Beirut; però de Beirut n'hi ha més en el món d'avui, i per a ser-hi d'alguna manera —la millor de les maneres possibles— Joan Pau II ha enviat al Líban la mare Teresa, experta en amor i solidaritat i en pobresa. El Papa sap prou bé allò que vol.

Joan Pau II en una Eucaristia a l'aire lliure

Joan Pau II celebra l'Eucaristia a l'aire lliure en el "giardino dell'agrumeto" de la vila de Castel Gandolfo per a grups de joves que vénen de tot el món. Així, durant les vacances en les muntanyes Albanes, el Papa continua el seu contacte pastoral amb joves i grans.

cronica de Roma

"IL Papa Giovanni"

ROMA (Del nostre corresponsal).— Bergamo no ha oblidat el seu il·lustre conterrani que arribà a Papa, Joan XXIII, i acaba de publicar un llibre "Papa Giovanni sacerdote romà" que acaba de ser presentat amb una taula rodona en què hi han intervingut no solament exponents de relleu de l'Església italiana sinó diversos amics de tota la vida de l'inoblidable pontífex. El local era ple a vessar, a desgrat que la propaganda fou mínima i és que ningú no ha oblidat el Papa bo que, per a la història, la primera petició a favor de la seva causa de beatificació va ser dirigida al Papa successor el 4 de juny de 1963, exactament el dia després de la mort del Servent de Déu.

Molts es pregunten actualment en quin punt es troba aquesta causa de beatificació. És ben sabut que la majoria l'hauria volgut veure proclamat sant durant o en la clausura del concili Vaticà II i probablement així hauria estat si Pau VI no s'hagués decidit a obrir un procés regular que, si va desil·lusionar molts entusiasmes, almenys ha permès un examen profund i objectiu sobre la personalitat del papa Roncalli a través d'una ingent massa de documents.

Aquest és el punt en què ens trobem ara. La figura de Joan XXIII en surt encara més reforçada. El postulant de la causa, home d'experiència, no ha tingut cap altra dificultat que la sobreabundància, però aquesta primera fase de recollida i anàlisi de material es pot donar gairebé per acabada i la conclusió es podria formular amb frases del mateix papa: "Jo no visc més que pel Senyor; no m'interessa per res més que de la seva glòria". Dels documents i testimonis n'emergeix una figura que sobretot estima l'oració, centrada en l'exercici de la caritat practicada amb heroisme i naturali-

tat, la qual cosa tingué sublim comprovació sobretot en el període de la guerra mundial. El Papa volia una organització eclesialística sobretot evangèlica, però robusta; el pensament de Joan XXIII se centrava en el seu moment històric en diversos punts amb una gran transparència: ecumenisme i concili sobretot. Així ens ho explica directament el promotor de la causa.

Tot això que hem dit fins ara fa referència a la documentació. Una condició perquè l'Església declari a algú sant, és la fama i, certament, aquesta no ofereix cap dificultat de prova. Al Vaticà es reben cartes i postals amb adreces tan insòlites com: "Al Papa Bo, Vaticà" o "Tomba del Papa Joan". Recentment s'ha rebut una deliciosa: "Al Papa Bo - Paradís", amb el següent text breu: "al Papa bo li demano una intervenció miraculosa en favor del meu estimat Pau, a fi que l'infongi la seva mateixa força espiritual i la seva mansuetud. Déu vulgui acollir la intercessió d'aquella gran ànima, com féu el 1967 en una tràgica circumstància que després es resolgué de manera miraculosa".

Un cardenal italià, no massa amic, en vida, de Joan XXIII va declarar en el procés: "la fama de santedat ha arribat des de baix. Jo mateix durant anys m'he mostrat pensatiu; però amb el temps m'he dit que aquell home era un sant i m'he decidit a testimoniar. Aquesta fama no té res d'artificial i té influència a tot el món. El Papa Joan és una clau amb la qual avui es poden obrir moltes portes". Un testimoni que es troba en la pàgina 71 del volum número 16 del procés que progressa a passos de gegant.

E. Planas

Vaticà dia a dia

El Vaticà desmenteix
espionatge KGB en el
conclave

Fonts oficinoses del Vaticà diuen a la premsa que "ni tan sols mereix consideració" la informació publicada recentment que el KGB (la policia estatal soviètica) aconseguís espionar l'últim conclave.

La "revelació" aparegué en un diari espanyol i va ser recollida en primera pàgina, a vuit columnes, pel diari "Il Giorno", de Milà. Segons la informació d'aquests diaris, el KGB aconseguí instal·lar microelements electrònics d'espionatge en els ambients vaticans, prèviament a la celebració del conclave que elegí Papa al cardenal Wojtyla, avui Joan Pau II. En medis vaticans responsables es va dir que en aquella època, com és costum en vigílies d'un conclave, es prengueren totes les mesures i

precaucions necessàries per tal d'evitar un possible intent d'espionatge electrònic.

Relacions diplomàtiques
de la Santa Seu amb els
països escandinaus

Des del juliol passat, la Santa Seu té relacions diplomàtiques amb els països escandinaus, Dinamarca, Suècia i Noruega. És una decisió presa bilateralment per cada una de les nacions citades. Les relacions diplomàtiques establertes seran, de moment, de Nunciatura Apostòlica per part vaticana i d'Ambaixada per part dels tres països escandinaus.

Fins aquesta data en aquestes tres nacions hi havia un delegat apostòlic, monsenyor Luigi Bellotti, que exercia també la missió de pro-nunci a Finlàndia i a Islàndia. Cal recordar que el delegat apos-

tòlic no té caràcter diplomàtic i la seva missió únicament és la de mantenir els llaços entre Roma i les esglésies locals.

Actualment passen d'un centenar llarg les nacions que tenen relacions diplomàtiques amb la Santa Seu. Amb la decisió presa ara per Suècia, Dinamarca i Noruega, ha augmentat el nombre d'estats amb bona relació diplomàtica amb la Santa Seu.

Exposició d'objectes
personals del papa Lluna

Recentment a Peníscola s'ha inaugurat una exposició d'objectes personals del papa Lluna. La basílica del castell de Peníscola, lloc l'exposició, fou escenari del conclave cardenalici celebrat després de la mort de l'esmentat pontífex.

Entre les obres exposades hi ha la creu processional major de Tralguera, de l'orfebre Bernardo Santalínea, de Morella, realitzada entre els anys 1415 i 1419, i valorada en més de vint milions de pessetes. Així mateix hi ha exposats diversos vasos sagrats del primer terç del segle XV, alguns dels quals no han estat vistos pel públic des de fa diversos anys, a causa de pertànyer a petites paròquies en les quals no hi ha les mesures de seguretat adequades.

L'exposició és patrocinada per la Diputació de Castelló i coincideix amb l'aniversari de la renúncia al pontificat de Climent VIII, successor del papa Lluna.

Nou General dels Mínims

El pare Antonio Castiglione, de

cinquanta cinc anys, ha estat elegit superior general dels Mínims en el 79è Capítol General Plenari, celebrat a Roma-EUR, els primers dies de juliol, en la seu del Col·legi filosòfico-teològic de Sant Francesc de Paula.

El pare Antonio Castiglione es el 95è successor de sant Francesc de Paula, fundador de l'Ordre dels

Mínims. És oriund de Rende (Cosenza). Doctorat en teologia a la Universitat Lateranense, ha format part de la secretaria de l'Any Sant, i es autor d'alguna biografia del sant fundador, sant Francesc de Paula.

El pare Antonio Castiglione ja havia format part de la Cúria General com a secretari general durant els dos precedents governs.

També han estat nomenats els quatre Assistents Generals pel proper siseni. Han iniciat el seu govern des del dia de l'elecció.

Segons unes cintes gravades pel constructor Carboni

Roberto Calvi va afirmar que no va
malvendre "Il Corriere della Sera"

El "Crack" del fins ara fa poc potent Banc Ambrosià, de Milà, i la sospitosa mort sota un pont de Londres del seu president, Robert Calvi, constitueixen un escàndol sobre el qual estan posades les mirades de la premsa internacional. Les investigacions que afecten l'intrínsec cas "es couen" en diversos escenaris italians. En les darreres setanta dues hores aquest escàndol, a simple vista solament financer, està proporcionant dades d'un rerafons també polític.

Entre les dades més "impactants" hi ha la sospita denunciada a New York i recollida a Roma que els serveis secrets britànics vigilaven estretament el Banc Ambrosià i el seu president, Roberto Calvi, per finançar armes a l'Argentina en guerra per les Malvinas.

Entre les persones investigades hi ha un personatge clau de tota aquesta intrincada història. Es tracta del constructor sard Flavio Carboni, que no se sap on resideix però que envia declaracions a les revistes i fa parlar els jutges amb el seu advocat.

Les cintes enregistrades

El cas Calvi-Ambrosià està desbordant, com deiem, la clau simplement financera per a adquirir un delicat matís polític encara difícil de definir. Així ha esdevingut en donar-se a conèixer públicament el contingut de certes cintes enregistrades per l'esmentat Flavio Carboni, que estan essent analitzades aquests dies per la comissió parlamentària d'investigació de la lògia masònica P-Dos. La comissió ha fet estudiar la seva fiabilitat. El contingut ha commogut la classe política d'aquest país.

El que es coneix fins ara es clarificador sobre "la guerra" per "Il Corriere della Sera", el prestigiós diari milanès, amb grans problemes econòmics, el major propietari del qual era Roberto Calvi, enfront a la Rizzoli-Tassan Din. En la cinta conversen Calvi, Carboni i dos interlocutors més. Es veu que Carboni portava una gravadora amagada. Hom té la impressió que el constructor sard Carboni en lloc de ser un amic lleial de Calvi, és un espia. Algú que treballa per un altre. Per què?

Demanen que s'arribi
al fons en la
investigació

Queda a la vista la guerra ferotge per "Il Corriere della Sera" entre els medis polítics i financers del país. Fins a l'extrem que el difunt Roberto Calvi exclama textualment: "Podran fins i tot matar-me però jo no em malvenc", referint-se al "Corriere"... En la conversa surt un Calvi angoixat, preocupat per les pressions del Banc d'Itàlia i del ministre de finances, a més d'altres persones influents de la vida italiana.

Calvi va concebre un pla "multipartidístic" com a solució d'"Il Corriere della Sera". I quedaven integrats tots els partits. És el moment en què surten a relleu els secretaris generals dels principals partits, inclòs el PCI i fins i tot el cap del govern. Les oficines de premsa han treballat desmentint-ho. I aquí és quan apareix el Gran Mestre de la maçoneria, Armando Corona que ha declarat davant la comissió. L'opinió d'Armando Corona semblava ser de primordial importància per Calvi. Corona ha declarat que Calvi volia regenerar-se.

El trauma causat per aquestes cintes entre la classe política ha portat a alguns diputats a conèixer els fils que uneixen maçoneria-Calvi-Ambrosià-Carboni a reclamar una clarificació urgent de "les bandes político-maçòniques en lluita pel poder". Demanen que s'arribi fins al fons de la investigació de la maçoneria italiana i la seva relació amb els partits polítics i el món financer d'aquest país.

Allò que no queda clar i es complica és la qüestió de la filial

estrangera de l'Ambrosià, la holding luxemburguesa, veritable causa del "crack". La seva insolvència afecta a dos-cents cinquanta bancs de diversos països del món. La holding luxemburguesa es troba també sota el control judicial comercial. El Banc d'Itàlia manté el seu criteri de no atendre el dubte exterior de l'Ambrosià a través de la holding luxemburguesa, a desgrat de tot allò que li han recordat des del Banc d'Anglaterra sobre els acords financers de Basilea.

Comunicacions judicials
tornades pel Vaticà

Els jutges milanesos que investiguen la situació financera de l'Ambrosià han caigut en la lleugeresa d'enviar al Vaticà directament sense pensar-s'hi, tres comunicacions judicials amb avís de delictes pels màxims responsables de l'IOR: el seu president, monsenyor Marcinkus; el delegat, senyor Luigi Mennini, seglar i italià, i el comptable Pellegrino de Stroble, també seglar italià. Les cartes que arribaren al Vaticà van ser enviadetes, sense obrir, a l'ambaixador d'Itàlia a la Santa Seu, senyor Cheli, el qual les lliurà en el Ministeri d'Afers Estrangers.

Les comunicacions judicials enviades pel jutge Luigi del Osso han creat un clima de tensió. La devolució del Vaticà està fundada en la tesi que haurien hagut de ser curades per via diplomàtica. La regularitat de la tramesa anul·lava les comunicacions.

Els ministres d'Afers Estrangers, Emilio Colombo, i de Justícia, Dardida, per fer front a aquest cas delicat sense precedents en la història de les relacions Itàlia-Vaticà, o més ben dit, Itàlia-Santa Seu, han designat una comissió de juristes que estan analitzant el cas.

A més a més les comunicacions judicials són objecte de conversacions entre el ministre d'Afers Estrangers, Emilio Colombo i el

Monsenyó Marcinkus, acusat de delinqüent per jutges milanesos, ha estat fins ara el "guardaespatlles" del Papa. En la fotografia el veiem en una de les situacions difícils que s'escapa del control de la policia.

secretari d'Estat del Vaticà, cardenal Agostino Cassaroli.

El rebuig del Vaticà és jurídicament correcte perquè monsenyor Marcinkus és un alt dignatari del Vaticà i ciutadà nord-americà, un estranger a Itàlia. I els senyors Mennini i De Stroble, segons la Santa Seu, no són perseguibles per ser dependents vaticans i residents dintre els murs lleonins

encara que siguin ciutadans italians.

Alguns exponents de la premsa italiana han donat a aquesta notícia un tractament escandalós digne de "jutjat de guàrdia". Pacientment la Santa Seu demostra, novament, la coherència de tradicional conducta no fent declaracions sobre temes o situacions que es refereixen a aspectes de caràcter judicial.

M. G.

CATALUNYA CRISTIANA presenta avui una parròquia de pagès. Més ben dit, una sèrie de parròquies de pagès servides per un mateix mossèn. Pel tal de fer-ho, hem passat un dia sencer acompanyant mossèn Urbici Santamaria en el seu treball pastoral. Ell ens ha presentat els seus feligresos, ens ha explicat sol·lícitament les característiques de les seves parròquies, hem visitat els pobles d'Ardèvol, Pinós, Prades i la Molsona, fent, en cotxe, una trentena de quilòmetres per camins polsosos, entre boscos de roures i pinassa, terres de conreu segades de poc, pujant i baixant la serralada de Pinós, en plena comarca del Solsonès, i tornant a Ardèvol, on resideix.

"Hi ha una gran diferència entre els pobles en què les cases estan agrupades, per poques que n'hi hagin, i aquells en què els seus habitants viuen dispersos en masies. Aquestes diferents maneres geogràfiques de viure configuren el tarannà humà dels pobles de pagès." Mossèn Urbici nasqué a Berga el 28 de gener del 1934. Estudià al seminari de Solsona, i fou ordenat de prevere el 22 de juliol del 1956. "El primer destí que vaig tenir —ens explica— va ser a la Coromina de Cardona, fins que el bisbe Tarancón m'envià a Ardèvol l'any 1959." D'aleshores ençà, s'ha integrat a la vida d'aquests poblets del Solsonès, compartint la mateixa vida, tractant de portar el missatge cristià a uns homes i a unes dones que tenen una gran tradició religiosa i col·laborant en el desenvolupament humà i cristià dels seus feligresos. De fa poc, forma part del Consell del Presbiteri, per nomenament del bisbe de Solsona, en representació de l'arxiprestat de Torà.

Ardèvol: 160 habitants amb ganes de progressar

"Al principi d'estar aquí, al poble no hi havia ni llum, ni aigua, ni telèfon. Aigua de la pluja, sí, quan plovia... L'any 1965, en arribar les línies elèctriques (que les vam pagar els del poble), unes quantes famílies ens posàrem d'acord per fer un pou a la vora de la rasa d'Ardèvol i amb un motor bom-

bejàvem l'aigua a les cases. Actualment, amb un pou nou de 60 metres de fondària, l'aigua és abundant i totes les cases se n'abasteixen prou."

De fet, el nucli de la població d'Ardèvol està ocupat per l'església, la rectoria, restes d'una torre de l'antic castell, la fonda i algunes cases més. La resta dels habitants viuen dispersos en masies. En total són 160 habitants. És un poble que de fa 15 anys ha estabilitzat la seva població i, si ha minvat un xic, ha estat perquè les famílies tenen menys fills que abans. Per altra banda, tenen ganes de progressar. Fa anys, quan encara no tenien llum elèctrica, feien cinema per mitjà d'un alternador endegat a un tractor. Ells mateixos es van costejar les línies elèctriques, el telèfon; es fan i es refan els camins.

Malgrat que, bàsicament, els seus mitjans de viure és l'agricultura i la ramaderia (granges, més que res), han muntat petites indústries: treballs de fusteria per la construcció, fabrica de pinsos, una cooperativa panificadora que serveix pa i pastes a mitja comarca de Solsona i part de la Segarra, mossèn Urbici ha impulsat la creació d'un taller per la confecció tèxtil. Tot plegat dona feina a unes persones que, altrament, haurien marxat del poble a cercar l'atur a la ciutat. "La petita instal·lació de confecció —ens explica el mossèn—, té importància no tant pel valor lucratiu, sinó pel fet de trobar-s'hi i treballar juntes les noies del poble. Avui està tot

Una parròquia

Un captaire agraït de l'hospitalitat de la gent, esculpí aquesta creu de terme, al poble de Prades.

parar; ahir va haver-hi tempesta i estem sense llum. A la ciutat, en dues hores haurien arreglat l'avaría; ací, podem restar més d'un dia sense llum".

Els pobles valoren la presència testimonial del mossèn

Mossèn Urbici ens explica llargament la seva experiència com un veí més del poble. La seva preocupació actual és relacionar Ardèvol amb els pobles de la rodalia i, de fet, ja s'han donat

passes importants, salvant la barrera natural de la serralada de Pinós que separa aquest poble de Prades i la Molsona. "La gent d'aquests pobles no voldrien quedar-se sense capella. Aprecien la seva tasca i els preocupa el futur. Malgrat que el sentiment religiós ha canviat —continua mossèn Urbici—, gràcies al Concili Vaticà II i l'obertura de comunicacions cap en fora, estimen i valoren la presència testimonial del mossèn." En preguntar-li com han acceptat el canvi que en els últims 20 anys ha donat l'Església, ens respon preocupat: "S'han donat passes importants,

La gent ha acceptat la reforma litúrgica, per exemple, però encara falta molt perquè se sentin veritablement Església, Poble de Déu, i participin activament en les activitats de la parròquia".

Mentre fem quilòmetres cap a Prades, travessant boscos per un camí tortuós i polserós, sense trobar-hi ni una ànima, ens explica que aquesta és la ruta habitual de cada diumenge. "A l'hivern, aquest tros de pista és gelada: és l'obaga; s'ha d'anar molt alerta... Quan passo per aquí, sempre vaig esmorçant entre missa i missa..." Coneix el camí pam a pam. Hem deixat el santuari de Pinós a l'esquerra i comencem a baixar cap a Prades. Abans d'arribar-hi, agafem una pista ampla, ben feta, construïda fa poc per l'I.R.Y.D.A., i ens trobem amb un rètol: "Sondeos". "A Prades no tenen aigua —ens diu el mossèn—. Ara fan sondeigs per veure de trobar-ne i solucionar aquest problema. La llum, en canvi, ja va arribar fa uns deu anys."

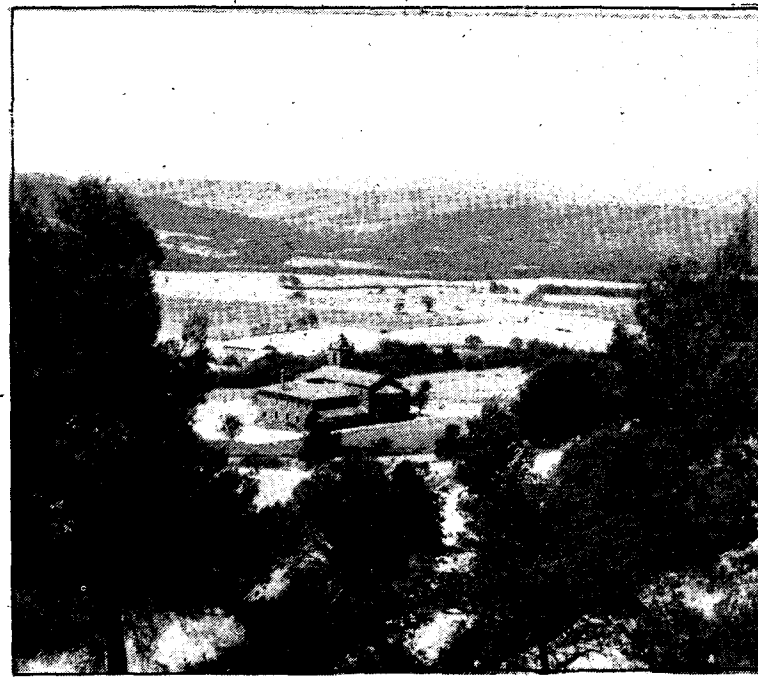
A Prades, es respira tranquil·litat, bonhomia

Prades és un poble bonic. Els seus 65 habitants viuen units en un petit nucli, amb la seva plaça major, els seus carrerons, la seva església de dos naus, una de factura romànica i l'altra del segle XVIII. Totes les famílies tenen clau de l'església i cada dia van a fer la visita al Santíssim. Toquen les campanes a l'hora de l'Angelus. Per quaresma fan ells mateixos el Via-Crucis. "Quan el Sr. bisbe va fer la visita pastoral, els va concedir permís per poder donar la comunió. Per votació van elegir un home i una noia del poble que són els qui, de fet, la poden donar."

Travessem un carreró. Ens

Els habitants de Prades tenen permís per donar la comunió.

La Molsona està situada en una explanada oberta cap a la comarca de l'Anoia.

de pagès: La seva història

**Ardèvol, Pinós, Prades i La Molsosa,
quatre pobles per a un mateix rector:**

Mossèn Urbici

topem amb uns nens que hi juguen: "Hola, mossèn!". Un home i una dona vénen de l'hort: "Passin per casa, mossèn, que faran el tragueta!". Ens parem a comentar les coses del poble, mentre fem la cigarreta. Es respira tranquil·litat, bonhomia. Insisteixen en fer el tragueta i un tast de llonganissa. Acceptem. "Apagui bé la cigarreta, que no es cali foc." El carrer és empedrat. Més tard, ens parem davant la creu de terme que un captaire, agraït de l'hospitalitat de la gent, va esculpir en pedra.

Un antic rector de la Molsosa, en procés de beatificació

Sortint de Prades, ens dirigim a la Molsosa, que té una població de 60 habitants. L'Església i la rectoria estan aïllades en una explanada oberta cap a la comarca de l'Anoia. "Són també una gent molt hospitalària, molt oberts. Encara que oficialment consta de la comarca de l'Anoia, els habitants es consideren del Solsonès, malgrat l'atracció que exerceix Calaf." La rectoria és considerada com la casa de tothom; és el punt de reunió on es fan totes les activitats com a poble: les reunions, els àpats de germanor en ocasió d'algunes festes; el teatre, a vegades inventat per ells mateixos; etc. És de remarcar que un antic rector de la Molsosa, mos-

sèn Francesc Gonfaus, està en procés de beatificació.

A més de la festa major, que se celebra el dia 15 d'agost, fan una gran festa el dia de Sant Joan, no solament la parròquia de la Molsosa, sinó tot el municipi que circunda a més, les parròquies de Prades, Enfesta i Sant Pere de l'Ars. Aquell dia fan un aplec a la parròquia vella de la Molsosa i, després de la missa celebren una "fontada", és a dir, van a una font per dinar i beure de tot... menys de l'aigua. Per la feta de Cap d'Any, el jovent organitza la revetlla per a tot el municipi. En dir de la gent, el batlle del poble, com a persona de confiança, és l'ànima de totes les festes i activitats que s'hi fan.

El santuari de Pinós, centre d'atracció de la comarca

De jornada, ens aturem al santuari de Pinós, considerat com a centre geogràfic i catastral de Catalunya, situat al capdamunt de la serralada del mateix nom, a 910 metres d'altitud. Està dedicat a la Mare de Déu de Pinós. Segons la tradició, des de temps immemorial existia una petita capella dedicada a Santa Maria. El dia 1 de setembre de 1507, un home que anava de Matamargó a Biosca s'aturà a la capella per pregar i allí se li aparegué la

Mare de Déu. L'Església actual data de l'any 1655 i està adossada a un gran edifici de pedra amb la teulada mig enfonsada, que sembla que havia estat convent dels Templers. "És una llàstima que es deixi perdre un edifici tan ben situat — ens diu Mossèn Urbici—. Es podria dedicar a residència d'avis, a casa de colònies o a qualsevol altra activitat social. Però això —es lamentable— solament ho pot fer algun organisme oficial".

Realment està molt ben situat, al capdamunt de la carena que divideix les aigües en dues vessants, cap al Segre i cap al Cardener. Des d'aquí es divisa una panoràmica excel·lent. Mossèn Urbici ens fa adonar, tots assenyalat el Nord, de la vista del Port del Compte, la serra del Cadí, el Pedraforca, Rasos de Peguera. A Ponent es divisa el Montsec, i fins i tot el castell de Lleida. Al Sud, es dominen les comarques de la Segarra i de l'Urgell. A Llevant, distingim Montserrat, el Montseny i Collsacabra. "D'aquí estant —afegeix el mossèn, assenyalant Ponent— hom pot contemplar, a més de les quatre províncies catalanes, la província d'Osca". Ben al costat del santuari hi ha l'hostal. Tenen telèfon, llum i aigua que pugen d'Ardèvol. Al dintell de la porta una data: 1677, i una llegenda curiosa: "Veritat és / que Ostal es / que sense diners / no donen res".

Mossèn Urbici s'ha integrat a la vida d'aquests poblets del Solsonès.

De baixada cap a Ardèvol, ens explica el mossèn les festes populars que s'hi conserven. A més de la festa major, el diumenge després del 15 d'agost, es fa la festa de sant Antoni Abat, el 17 de gener, en la qual es reparteix la "Vianda de sant Antoni", una bossa amb pa, vi, botifarres i fruita, la qual es dóna a totes les persones. També fan la festa de les snoies, un diumenge d'octubre.

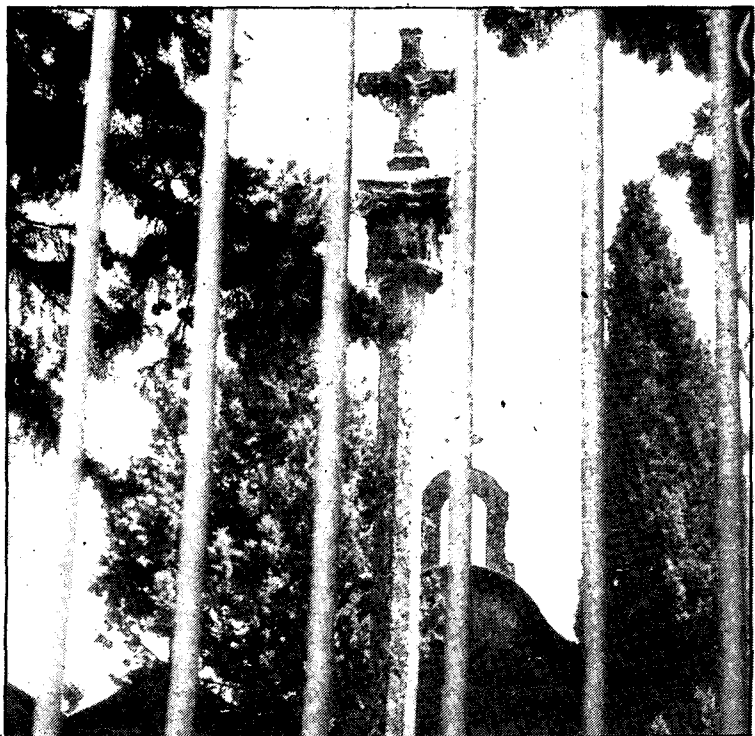
De baixada cap a Ardèvol, ens explica el mossèn les festes populars que s'hi conserven. A més de la festa major, el diumenge després del 15 d'agost, es fa la festa de sant Antoni Abat, el 17 de gener, en la qual es reparteix la "Vianda de sant Antoni", una bossa amb pa, vi, botifarres i fruita, la qual es dóna a totes les persones. També fan la festa de

les noies, un diumenge d'octubre, en què són elles les protagonistes. Però sobre tot, les Caramelles de Pasqua: tot un ritual cerimoniós amb la tradicional dansa típica d'Ardèvol, anomenada "Ball de Cascabells".

En arribar a Ardèvol, ens parem a la porta del cementiri, presidit per una gran creu de pedra d'estil plateresc. Una inscripció al dintell: "Grans i xics, pobres i rics, / aquí sepultats seran, / sian veïns o forasters / que en Ardèvol moriran. / Amb oracions los pobres / amb almoïnes los rics, / recordeu-vos dels difunts, / germans, parents i amics."

Ja és tard. Marxem. Abans, però, acompanyem mossèn Urbici al pou, que ha d'endegar el motor. Ha tornat la llum.

Fermí Manteca

Una creu d'estil plateresc presideix el cementiri d'Ardèvol.

Els pobles afavoreixen les relacions entre les persones.

On la llegenda pren proporcions gegantines tot barretjant-se amb la geologia...

Santuari de la Mare de Déu del Far

Un meravellós mirador sobre mitja Catalunya

Malauradament, no tenim massa dades històriques de la Mare de Déu del Far. Sí, en canvi, és rica en llegendes, aquelles llegendes que es mantenen vives sense papers ni pergamins, que es traspassen sense drets reals i salten oralment de generació a generació, d'avis a néts.

Més que un feix de pergamins empolsinats és viva la notícia d'aquells mariners que, salvats de la tempesta, acudiren al lloc obirat, carregats amb la imatge de la Mare de Déu del Far. És més important això que no pas els estats de comptes o els noms d'un escultor, d'un mestre d'obres o d'un pintor de retauls.

La Mare de Déu viu embolcallada en un Evangeli rural, sense cronologia ni capítols. Florí damunt d'aquesta penya com la llavor portada per qui sap quin vent, com floreixen les herbes humils, en silenci, sense deixar constància d'anys, ni mèrits. Ací tot es deixa a la devota saviesa o intuïció del qui s'agenolla davant de la venerada imatge. I ací, en el Far, la llegenda pren proporcions gegantines tota vegada que es barreja amb la geologia.

Situació

El Santuari de la Mare de Déu del Far està situat a 1.123 metres d'altitud, abocat a una cinglera que fa de magnífica balconada damunt de les Guillerries i les comarques gironines, fins al mar. Pertany a la parròquia de Sant Martí Sacalm (bisbat de Vic) i al municipi de Susqueda (comarca de la Selva).

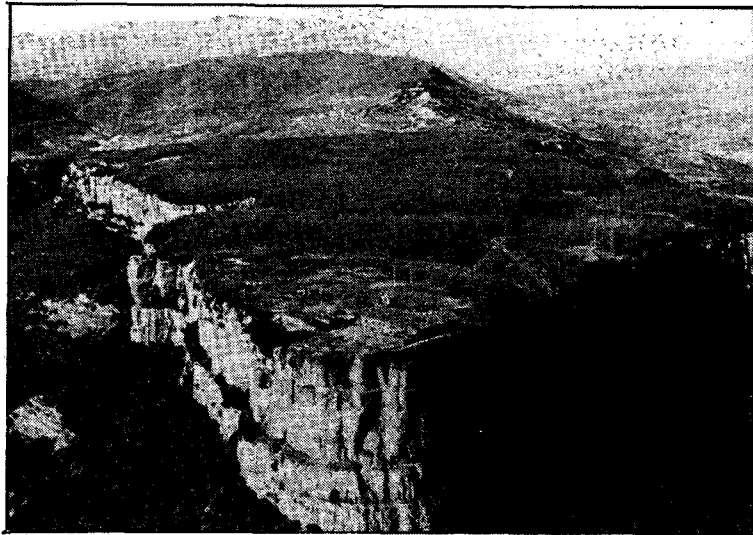
Emparant-se en el seu nom de Far, una llegenda recollida pel pare Camós vers l'any 1630, pretén que la capella fou aixecada per uns mariners que, trobant-se en perill de naufragi, veieren el cim del Far del mar estant.

La imatge de la Verge

La Mare de Déu del Far ha estat sempre molt venerada per tota la rodalia i és un centre espiritual per a nombrosos visitants i devots: inspiradora dels llegats, de les confraries, dels romiatges i de tota mena de testimonis pietosos que són el tresor més valuós, artísticament i sentimental, del Far. La imatge, d'alabastre, és una magnífica escultura de l'art gòtic català. Sembla que fou adquirida poc després d'acabada la reconstrucció del Santuari, cap els anys 1400, quan ja els terratrèmols havien malmenat l'antiga edificació i, potser, l'antiga imatge.

L'Església

No tenim pas documents que acreditin com era la primitiva capella. Sembla, però, que ocupava el mateix emplaçament actual i àdhuc és probable que, en bastir-la, s'aprofitessin trossos de mur existents abans del terratrèmol que tant castigà aquells contorns. És un edifici rectangular, amb dues capelles laterals i volta de pedra un bon xic apuntada, feta, com els murs, de còdols desbastats units amb molt material. Avui figura a l'esquerra la capella del Santíssim i, a la

dreta, la de les confessions.

Possiblement, doncs, fou bastida en l'època de transició del romànic al gòtic. Cal dir que tampoc és una obra unitària, ja que s'hi veuen ben clarament dues repeses a l'hora de construir-la. En reformant-la l'any 1970 ha mantingut, potser millorant-la, una bellesa, una rusticitat i una categoria espiritual que la fan molt adient per la pregària.

L'hostalatge

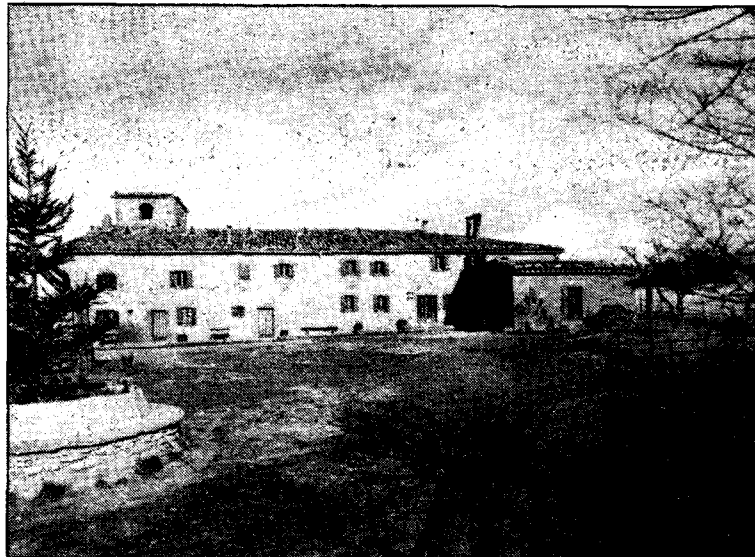
No es pot parlar de la història del Santuari sense referir-nos a l'hostalatge. Un conjunt d'edificis que envolten l'església ha servit per allotjar els beneficiats, els capellans custodis, la família dels ermitans i, sobretot, els hostes i els pelegrins. No formen una obra unitària, pensada en conjunt: cada segle hi ha deixat la seva petjada i ha abastit una part del casal segons les necessitats o possibilitats del moment.

La manca de residència de sacerdot i ermitans féu que, durant uns quants anys, el Santuari romangués clos i orfe de culte, temps en què, gent desatenta, malmetés objectes i rebentà portes i muntants. Tot quedà desballestat, amb un interior que era pura ruïna.

La restauració

Ara fa dotze anys començà la reforma que esborraria tanta desolació. Pot dir-se que, llevat de les parts foranes, tot fou renovat: sostres, teulades, distribució interior. Com diu mossèn Antoni Pladevall en el seu bonic llibret sobre el Santuari, el bisbat no escatimà mitjans per tal de fer un hosta-

El santuari està abocat a una cinglera que fa de magnífica balconada damunt les Guillerries i les comarques gironines, fins al mar.

Santuari de la Verge del Far, recentment restaurat.

latge modern, sense menystenir l'estructura plurisecular exterior. L'església també fou restaurada i netejada totalment. S'augmentà la seva capacitat, es retirà el cor ruïnós i tot allò que hi havia d'antiestètic i s'hi posà un senzill i escaient altar. L'església, doncs, ha guanyat estètica i noblesa. I en mig de l'austeritat del temple, la Verge hi resplandeix com mai en la seva actitud d'al·letar l'Infant.

A partir de llavors, cada any hem anat treballant per dotar el Far dels avenços moderns més indispensables: carretera, aigua, calefacció, corrent elèctric, telèfon, etc.

La presència constant dels ermitans i del sacerdot fa que el culte sigui atès amb tota cura i que els pelegrins o turistes hi trobin una acollida i unes atencions que són el millor reclam pel Santuari. Tot això fa que vinguin al Far grups per la convivència o el recés, però també gent que festeja efemèrides fa-

La imatge de la Verge és una magnífica escultura d'art gòtic català.

miliars, aniversaris i trobades o, simplement, que cerca repòs, pau i tranquil·litat. Aquesta és la joiosa realitat.

Comiat

Al Far s'hi agermanen dues diòcesis, tres comarques i una munió de devots i turistes que venen a gaudir de la pau i de la serenitat d'aquesta bella miranda d'una bona part de Catalunya. És un Santuari viu, on la devoció mariana, com guia i far pels creients, espera de la Verge la seva maternal protecció. Ja ens diu el poeta:

*Del Pirineu fins al mar
protegiu tot Catalunya
Nostra Senyora del Far.*

O bé, com demanem en els goigs:
*Puix us heu dignat honrar
aquest lloc, sagrada aurora,
sigueu nostra intercessora
Verge Maria del Far.*

J. Isem, pvre.

Recentment inaugurada la

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Situada a zona residencial i tranquil·la d'Horta, jardí, habitacions solelloses, sala de repòs, entreteniments, teràpia humana i control sanitari, tracte agradable i familiar, ambdós sexes i matrimonis.

Ens plau oferir-vos places per a caps de setmana i mesos d'estiu.

Tel. 427 44 53.

SOLSONA

Ordenació sacerdotal al Miracle

El Miracle. — El propassat dia 8 d'agost, coincidint amb la festa amjor d'aquest santuari marià, hi tingué lloc l'ordenació sacerdotal de mossèn Lluís Girbau i Parareda. Presidí la celebració el bisbe de la diòcesi, monsenyor Moncadas, celebrant l'abat de Montserrat, vingut expressament, i una vintena de sacerdots.

La gran quantitat de fidels que omplia el santuari participà activament de la celebració. El Bisbe, en l'homilia, desenvolupà el tema de la crisi del ministeri sacerdotal, signe de contradicció i d'esperança. "Sembla que el sacerdoti ministe-

rial —afirmà— havia de passar, i està passant a hores d'ara, a través d'aquestes aigües, brogidores i tèrboles, d'una forta contradicció. Tenim confiança, però, que sorgirà d'aquesta tamborinada contestatària una vivència del ministeri sacerdotal consagrat més aprofundida i més expressiva del sentit del Crist i de l'Església". Després d'anallitzar les diverses crisis com unes proves en sentit bíblic, acabà demanant "pregàries a la Mare del Miracle a favor la Mare del Miracle a favor dels estudiants que es preparen per al ministeri sacerdotal en el nostre seminari diocesà

de Solsona, per les futures vocacions, per aquest 'Seminari del Poble de Déu' que viu una primavera esperançada i ara, especialment, per aquest nou sacerdot que avui neix en el si de la nostra comunitat diocesana per la imposició de les meves mans".

Mossèn és fill de Castellterçol, on va néixer l'any 1948. Féu els estudis eclesiàstics al seminari de Vic i a la facultat de teologia de Barcelona. És membre fundacional de l'associació eclesial laica, anomenada "Seminari del Poble de Déu" i compta amb no poques experiències pastorals en diverses parròquies.

Fermí Manteca

SOLSONA

El Dr. Pont i Gol presidí les exèquies

Ha mort mossèn Jesús Capdevila

Bellpuig. — El dia 1 d'agost morí a la seva vila natal mossèn Jesús Capdevila i Martí a l'edat de 91 anys. Artista polifacètic, havia nascut a Bellpuig l'any 1891; cursà els estudis eclesiàstics al seminari de Solsona i rebé l'ordenació sacerdotal el 1916. Durant molts anys havia estat beneficiat a Bellpuig, on desenvolupà una gran tasca pastoral, exercint una forta influència en la vida cristiana de la seva vila nadiua. Músic, poeta, compongué recentment una pregària tot i pressentint ja proper el seu traspàs.

Presidí les exèquies el tam-

bé bellpuigenc doctor Pont i Gol, arquebisbe de Tarragona, el qual excusà el bisbe de Solsona, que no pogué assistir per trobar-se d'exercicis espirituals. Una quarantena de sacerdots diocesans concelebraren l'Eucaristia i tot el poble de Bellpuig seguí amb gran emoció les exèquies omplint de gom a gom l'església parroquial. En acabar, el president de la Congregació dels Dolors, de gran tradició en aquesta vila urgellenca, llegí un comiat molt sentit a mossèn Jesús, un dels fills preclars de Bellpuig.

Fermí Manteca

finestral de la caritat

Sempre el mateix tema

Encara que semblem pesats, retieratius. Encara que sembli fora de lloc, hem d'insistir. Tenim quasi dos milions de parats. Amb unes terribles i no gens desitjables "vacances forçades" tot l'any. Amb sofriment, angixa i desesperació.

En prendre's una copa d'aperitiu gelat davant del mar, li demanen una pausa de reflexió i un gest de solidaritat. res més. Moltes gràcies.

DEMANDES

8.952. — Una mare malalta necessita una cotilla ortopèdica. té cinc fills de 16 a 10 anys, aquests, bessons. Import 14.400 ptes.

8.953. — Peó malat amb una petita pensió per invalidesa. Té nou fills, el més gran de 14 anys i minusvàlid el de 4. Per evitar el desnonament li manquen 50.000 ptes.

8.954. — Muller que el marit l'abandonà evitaria el desnonament amb 36.000 ptes. Té una filla de 10 anys.

8.955. — Cap de casa amb tres fills, els dos més grans de 8 i 5 anys amb retràs mental. Per arreglar l'aparell ortopèdic d'un fill manquen 5.400 ptes.

8.956. — Viuda, amb una filla malalta casa i abandonada pel marit, pel col·legi i guarderia de dos néts 17.600 ptes.

8.957. — Peó de la construcció, de 50 anys d'edat, en atur i sense família, està malalt. Necessita 18.000 ptes.

8.958. — Velleja sola i malalta viu de la caritat dels veïns. Se a li tramita una petita pensió. Calen 10.000 ptes.

8.959. — Cap de casa amb tres fills de 9, 7 i 3 anys. No té feina i retornaria al seu poble però li manquen 25.000 ptes.

8.960. — Polidor en atur, malalt greu essent operat. Té dos fills de 12 i 9 anys. Per diverses despeses 30.000 ptes.

8.961. — Dues germanes de 80 i 82 anys solteres, s'han enderrant en el lloguer en 20.488 ptes.

8.962. — Peó, invàlid pel treball, amb quatre fills el gran de 16 anys. Només cobra 5.550 ptes. al mes. Calen 20.000 ptes.

8.963. — Nena de 6 mesos per defecte congènit necessita un aparell ortopèdic d'import 17.100 ptes. El pare està en atur i és l'única filla.

8.964. — Muller que el marit la ha abandonada amb quatre fills de 18, 10, 9 i 7 anys, per l'endarreriment del col·legi calen 10.000 ptes.

8.965. — Matrimoni ancià, ell malalt i hospitalitzat. Calen 25.000 ptes. per diverses despeses.

8.966. — Mare amb tres fills de 17, 15 y 12 anys ha de liquidar diferents deutes. L'import és de 20.362 ptes. El pare malalt mental i internat en Centre Psiquiàtric.

8.967. — Família malalta, ell de 72 anys turbeculós, la muller i un germà al seu càrrec operat de pulmó. Viven en pessimes condicions. Són necessaries 30.000 ptes.

8.968. — A una mare amb quatre fills, de 14, 12, 6 i 3 anys li urgeix liquidar 13.171 ptes. d'endarreriments. El marit l'abandonà i tramita la separació.

8.969. — Anciana sola. Cobra una petita pensió i liquidaria uns endarreriments amb 5.000 ptes.

La medicina, un servei social per a tots

Un savi investigador escriu: "És un error de la biologia pensar que pot prescindir-se de la part psíquica en la interpretació dels fenòmens". Per la seva banda, un altre científic, Novalis, diu: "Qualsevol malaltia és una malaltia de l'ànima". I el prestigiós internista, professor Joaquín Tornos, afegeix: "La malaltia no és senzillament quelcom extrany incorporat al subjecte que la pateix, sinó que és una realitat que afecta la situació personal, l'entrona afectiva, social, econòmica, ètico-religiosa de l'home immersit en la seva comunitat".

Aquestes afirmacions ens inviten a considerar la medicina en els seus aspectes antropològic, social i religiós.

La salut, dret fonamental de l'individu

En les últimes dècades s'ha passat de la cura del malalt a la cura de la persona des del seu naixement —compres l'embaràs per a corregir eventuais anomalies— fins a la tomba, en una triple dimensió:

—**Teràpia preventiva:** És la part més difícil. No es tracta de saber detallar una situació patològica des que s'origina, sinó d'estudiar i afavorir les situacions individuals, familiars i socials que permetin un desenvolupament més sa de la comunitat humana.

—**Teràpia curativa:** És l'oportunitat de curació quan la malaltia ja està actuant.

—**Teràpia de rehabilitació:** Per aquesta teràpia l'activitat sanitària ha d'aspirar a la nor-

malitat de vida del subjecte en quant sigui possible la seva capacitat física i mental.

Aquestes tres formes de teràpia dimanen del dret fonamental que l'individu té de la salut, que s'identifica amb el dret a la vida. La salut dels individus presenta al mateix temps un interès social, tant per deure de solidaritat humana com perquè la salut de cadascú contribueix a la salut col·lectiva (cal pensar en els aspectes de l'herència i en els possibles contagis).

A Espanya, la salut com a dret individual es reconeguda per primera vegada en la Constitució del 1978. L'article 43 afirma: "Correspon als poders públics organitzar i tutelar la salut pública a través de les mesures preventives i de les prestacions i serveis necessa-

ris. La llei establirà els drets i deures de tots al respecte".

Socialitzar la medicina?

Els sistemes de la Seguretat Social s'implanten a tots els països. La col·lectivització de l'assistència mèdica s'estén ràpidament per tot el món i la cobertura de les Assegurances Socials va ampliant-se a tota la població.

Existeixen diferents tipus d'assistència mèdica col·lectiva que difereixen segons el grau d'obligatorietat, l'extensió dels beneficis, la forma de desenvolupar-la, la disponibilitat de recursos terapèutics, per part del metge, manera de percebre els honoraris professionals, etc. Tot això d'acord amb

les peculiaritats polítiques, socials i econòmiques de cada país.

La medicina en els països socialistes és un servei mèdicopúblic gratuït, i el metge és un funcionari de l'Estat.

A Anglaterra, l'assistència està concentrada en tres serveis principals: la medicina general i assistència domiciliària, els especialistes, la pràctica dels quals és hospitalària, i la medicina preventiva. El malalt té una certa llibertat d'elecció de metge.

Als Estats Units la col·lectivització de la medicina no ha progressat tant com a altres països a causa dels forts grups de pressió: les grans empreses industrials i asseguradores i la American Medical Association.

A Alemanya encara regeixen les celebres caixes econòmiques de la Seguretat Social.

A França, la medicina professional ha assolit la independència econòmica en relació amb el malalt i la no ingerència de la Seguretat Social en els afers professionals. Es manté fins al màxim la llibertat d'elecció de metge.

A poc a poc i gradualment s'ha passat, en la major part dels països, de la medicina pagada per cadascú, per benefactors o per mútues, a la medicina com a servei social per a tots. Aquest canvi implica la socialització de la medicina a fi que sigui un servei prestat a tothom, i per fer front a les grans despeses que implica la investigació científica.

La forma de socialitzar la medicina pot verificar-se en aquestes dues perspectives: orientació socialista que elimina l'exercici privat de la medicina i orientació més liberal que permet la permanència de l'exercici privat, però privilegiant l'activitat pública. Cada mètode ofereix aspectes positius i negatius. A Espanya, cap ideologia política no s'ha manifestat en concret sobre la qüestió.

Segons criteris d'especialis-

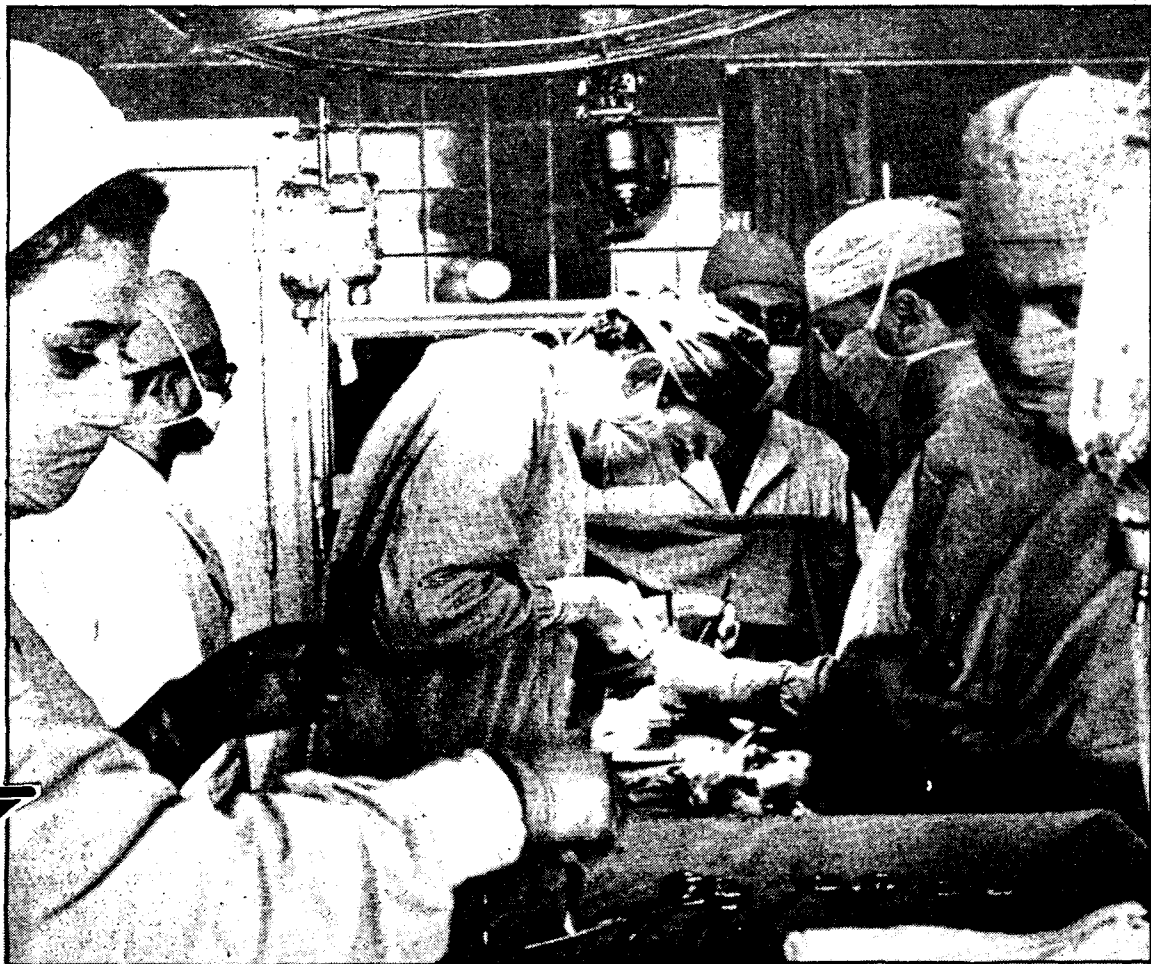
tes en el tema —i aquest sembla ser també l'actitud de l'Església— seria preferible una socialització que no eliminés del tot la possibilitat de l'exercici privat, així com llibertat, per part del malalt, d'eleger i com a alternativa d'estímul i possible complement de la iniciativa privada. Però tanmateix, hauria de controlar-se rigorosament l'exercici privat en el sector sanitari-assistencial a fi d'evitar perills i especulacions.

La protecció sanitària ha d'estimular la corresponsabilitat dels familiars del malalt, dels polítics, legisladors laborals, dels sindicats i de tots aquells que poden aportar una contribució activa.

L'Església i els malalts

El cristianisme va presentar-se com a moviment típicament religiós. Crist instituí els sacerdots que no són metges. Però la nota característica de l'Evangeli és l'amor, i l'amor també es demostra envers els malalts. És per això l'interès del cristianisme pels que sofreixen, sobretot els més pobres. D'aquesta premisa nasqueren "hospitals". Es tractava d'una assistència genèrica. En l'Església es refugiaren la ciència i la investigació, i sorgiren els centres de Caritat, Asils, i Hospitals. Quan sant Benet escriu, l'any 534, les regles pels seus monjos de Montecassino, diu: "L'assistència als malalts ha de prevaler davant de tot i sobretot". Més tard en l'Edat Mitjana, sant Francesc d'Assís volia que els seus frares s'ocupessin en la cura dels leprosos. Posteriorment foren celebres sant Joan de Déu, sant Camil de Lelis, sant Vicenç de Paul i tants altres, les obres dels quals en pro dels malalts subsisteixen encara amb puixança, sobretot al Tercer Món. I és cèlebre la mare Teresa de Calcuta —Premi Nobel— per la seva total dedicació a la lluita contra la misèria i la malaltia a l'Índia.

Mai les lleis socials no arribaran a cobrir totes les exigen-

El cirurgià ha de ser el "consultor tècnic" que ajudi al malalt a comprendre la pròpia situació per a reaccionar animadament.

diumenge

Dià 22 d'agost de 1982
Diumenge XXI
de durant l'any
Cicle B / Color verd
A cura d'Alexandre
Olivar, O.S.B.

EUCARISTIA I COMPROMÍS CRISTIÀ

Amb aquest diumenge es clou el cicle de quatre diumenges que han tingut com a tema l'eucaristia; es clou també avui la lectura del capítol 6 de l'Evangeli segons sant Joan. La revelació de la gran sorpresa que Déu tenia reservada als homes, el sagrament del pa i del vi, del cos i de la sang de Crist, va acompanyada d'altres revelacions importants en el context de Joan: l'eucaristia és un misteri, l'acceptació del qual està condicionada per la fe, la qual, per la seva banda és —no pot ser sinó— un do sobrenatural de Déu, do que, pel seu cantó, exigeix una disposició interna del qui el rep. Tot això sembla complicat als ulls dels homes, i

potser ho és. És complicat o, almenys, difícil d'entendre. A la generositat divina hi ha contraposada la llibertat humana, respectada per Déu (Déu vol ser correspost per l'amor de l'home), incapaç però d'assolir que Déu ofereix si, aquesta llibertat, no és atreta per Déu mateix. Ningú no pot anar a Crist si el Pare no li ho concedeix. Ara, un cop rebut i acceptat aquest do, el cristià contreu un doble compromís. La llibertat, emprada per a fer el mal, es converteix en doble pecat. A aquestes conclusions porta el misteri de l'eucaristia.

1 EL COMPROMÍS AMB DÉU

El poble d'Israel, després de grans proves, després d'infidelitats i de penediments, havia entrat a la terra promesa. Acabava d'entrar-hi. Josué (el nom evoca el de Jesús), successor de Moisès com a cap del poble, se sent obligat a recordar i a fer renovar als seus l'aliança contra al Sinaí. Al poble, li espera encara proves molt dures. Josué vol que el pacte amb Jahvè sigui ben conscient, personal i decidit. Voltat de tribus enemigues que tenen els seus déus, els israelites han de saber que no podran pactar amb cap d'aquests déus. Es tracta de ser de Jahvè, l'únic Déu veritable. La pàgina és meravellosa. Jahvè és un Déu que ha escollit el seu poble i és un Déu gelós i exigent. Exigeix un reconeixement i una fidelitat absolutes. El seu amor és tal que no vol ser compartit. Ell és Déu. Per això sol ja li pertanyem, però ens queda, als homes, la possibilitat de consagrar-nos a ell d'una manera particular i voluntària. També ell ha demostrat envers el seu poble una predilecció. Nosaltres, els batejats, som membres del Cos de Crist. Cal tenir-ne consciència. És un compromís que hem d'acceptar si volem correspondre a l'amor de Déu. Si volem fer-ho, l'ajut de Déu no ens mancarà.

És el mateix salm responsorial del diumenge passat, el 33. En cantem l'exordi i la segona part, la continuació del que vam cantar el diumenge XX. El responsori és el mateix. La bondat del Senyor es deixarà sentir als qui li siguin fidels. Els sofriments són molt en aquesta vida, però Déu acabarà alliberant-nos-en.

Lectura del llibre de Josué

Js 24:1-2 a, 15-17, 186

En aquells dies, Josué reuní a Siquem a totes les tribus d'Israel, i cridà els ancians d'Israel, els seus caps, els seus jutges i els seus magistrats. Es presentaren tots davant Déu, i Josué digué a tot el poble: «Si no us sembla bé de tenir el Senyor per Déu, escolliu avui quins déus voleu adorar: els que adoraven els vostres pares quan vivien a la regió occidental de l'Euftrat, o els déus dels amorreus, al país dels quals viviu. Però jo i la meua família hem decidit d'adorar el Senyor». El poble respongué: «Mai de la vida no abandonarem el Senyor per adorar altres déus. El Senyor, el nostre Déu, és el qui ens va fer pujar amb els nostres pares de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge; ell obrà davant els nostres ulls aquells grans senyals i ens guardà pertot arreu on anàvem, enmig de totes les nacions que havíem de travessar. També nosaltres, doncs, estem decidits a adorar el Senyor; que és el nostre Déu».

PUNTS DE REFLEXIÓ

1. Jesucrist ha condicionat a un signes materials la seva comunicació amb els homes després d'haver-se encarnat per a la nostra salvació. «La carn no serveix de res», sinó l'esperit i la vida: no obstant, «qui menja la meua carn i beu la meua sang, està en mi i jo en ell». No hem de ser espiritualistes.

2. «Vosaltres també em voleu deixar?». Avui molts pares comparteixen la tristesa de Jesús, quan constaten que els seus fills (fills de famílies conscientment i responsablement cristianes) ja no segueixen aparentment Jesucrist. Ens trobem davant un fenomen històric nou, però també davant el misteri de sempre: «Ningú no pot venir a mi si el Pare no li concedeix aquest do». En molts dels casos, només pot intervenir la pregària i la confiança en Déu.

3. «Només vós teniu paraules de vida eterna». No cerquem els valors eterns en cap altre lloc, encara que l'Evangeli algunes vegades resulti «difícil d'entendre». ¿O és que la nostra religió ha de ser una religió que ens plagui i satisfaci, segons els nostres gustos personals?

2 ALLÒ QUE PODRÍEM ANOMENAR LA IL·LUSIÓ DE DÉU

La «il·lusió» de Déu fou de constituir-se una Església perfecta: «gloriosa, sense taques, ni arrugues, ni res de semblant». Volia que en la donació a ell fos «santa i immaculada», sense el més petit detall de profanitat. ¿Ens sona a utopia? Totes les aliances antigues (si és que podem parlar-ne amb plural), tot l'esforç de Déu (si podem aplicar aquest terme a Déu) envers el seu poble anava ordenat, contra tota idolatria, a una unió perfecta, al gran misteri de la unió de Déu amb els homes, misteri que tingué la plena i perfecta realitat en Jesucrist. Però Jesucrist es presenta com un Cos, com una Església, en el sentit més teològic de la paraula, i aquesta Església és descrita com una esposa de Déu (ja ho feia l'antic Testament; vegeu, per exemple, Osees 3, 21-22). ¿Existeix una comparació més forta? En aquesta unió humano-divina la iniciativa ve de Déu, la fidelitat del qual durarà sempre. Déu s'ha compromès en Crist amb els homes. Quan la donació humana coexisteix amb aquest amor tan gran de Déu, s'acompleix «la il·lusió de Déu», que des que hi ha Crist, no és cap utopia.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Ef 5: 21-32

Germanys, sotmeteu-vos els uns als altres per reverència a Crist. Que les esposes se sotmetin als seus marits, com tots ens sotmetem al Senyor, perquè el marit és cap de la seva esposa, igual que el Crist és cap i salvador de l'Església, que és com el seu cos. Per tant, així com l'Església se sotmet al Crist, les esposes s'han de sotmetre en tot als marits.

I vosaltres, marits, estimeu les vostres esposes, tal com el Crist estima l'Església. L'estima tant, que s'ha entregat a la mort per ella, per santificar-la: l'ha rentada amb el bany de l'aigua acompanyat de la paraula, i així ha pogut cridar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques, ni arrugues, ni res de semblant, tota santa i immaculada. Igualment els marits han d'estimar l'esposa com el seu propi cos. El qui estima la seva esposa, és com si s'estimés ell mateix. No hi ha hagut mai ningú que no estimés el seu propi cos. Tothom l'alimenta i el vesteix.

També el Crist es porta així amb la seva Església, perquè som membres del seu cos. Per dir-ho amb paraules de l'Escriptura: «Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i, des d'aquell moment, ells dos formen una sola família». És un misteri molt gran: ho dic de Crist i de l'Església.

SALM RESPONSORIAL

33: 2-3, 17 i 16, 18-19, 20-21, 22-23 (R:9°)

Beneiré el Senyor en tot moment,
tindrè sempre als llavis la seva lloança,
La meua ànima es gloria en el Senyor;
se n'alegraran els humils quan ho sentin.

R. Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.

El Senyor es gira contra els malfactors
per esborrar de la terra el seu record.
Els ulls del senyor vetllen pel justos,
escolta quan criden auxili. R.

3 EUCARISTIA I FE

La revelació de l'eucaristia, el descobriment que Jesucrist es dona en el pa i el vi, que Déu es fa comensal dels homes en un convit en què el menjar és ell mateix, tota aquesta inesperada manifestació de l'amor diví feta al llarg del discurs de Jesús reportat pel capítol 6 de l'Evangeli de Joan, té un desenllaç trist. Molts dels qui fins aleshores precisament havien seguit Jesús, l'abandonen: troben incomprendible, absurd, el llenguatge del mestre. L'havien seguit exteriorment, no havien arribat a admetre l'interiorment. Els mancava el do de l'atracció del Pare. Sense aquest do sobrenatural hom percep en Crist allò que és de «la carn», no allò que és de «l'esperit i de la vida». Déu atreu, no força les voluntats a seguir-lo. Allò que Jesús vol per a Déu no és tampoc la raó humana, sinó l'home sencer. Ell no es farà humanament «fàcil» a la capacitat humana. Inquireix la llibertat dels seus íntims: «També vosaltres em voleu deixar?». Quan Pere respon: «Senyor, a qui aniré?», fa un acte de confiança a Jesús en nom dels altres apòstols. «Hem cregut». El Pare els ha atret i ells han cregut. Ells han reconegut per la gràcia que Jesús, només ell, té paraules de vida eterna. Un dels dotze, més tard, l'hauria de traïr al darrer sopar, quan Jesús els donà el pa i el vi dient que eren el seu cos i la seva sang. Els altres, malgrat les seves flaqueces, dubtes, fluctuacions i covardies, acabarien mantenint-se fermes en el seu compromís de la fe. La qüestió, la clau, és saber fer sempre confiança a Crist: però també això és un do del Pare.

Evangeli segons sant Joan

Jo 6: 60-69

En aquell temps, molts que fins aleshores havien seguit Jesús digueren: «Aquest llenguatge és molt difícil! ¿Qui és capaç d'entendre'l?» Jesús coneixia interiorment que els seus seguidors murmuraven d'això, i els digué: «¿Us escandalitza això que us he dit? ¿Què direu si veieu que el Fill de l'home puja on era abans? L'esperit és el qui dóna la vida. La carn no serveix de res. Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida. Però entre vosaltres n'hi ha alguns que no creuen». Des del principi Jesús sabia qui eren els qui creien i el qui l'havia de traïr. Després afegí: «Per això us he dit abans que ningú no pot venir a mi si el Pare no li concedeix aquest do». Després d'aquell moment, molts dels qui l'havien seguit fins aleshores l'abandonaren i ja no anaven més amb ell. Jesús preguntà als dotze: «¿Vosaltres també em voleu deixar?». Simó Pere li respongué: «Senyor, ¿a qui aniré? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu».

Així que criden, el Senyor els escolta
i els treu de tots els perills.
El Senyor és a prop dels cors que sofreixen,
salva els homes que se senten desfets. R.

Els justos sofreixen molts mals,
però el Senyor sempre els allibera;
vetlla per cada un dels seus ossos,
no els podrà trencar ningú R.

La malícia duu el malvat a la mort,
els qui detesten el just expiaran la seva culpa.
El Senyor rescata de la mort els seus servents,
i no acusarà els qui es refugien en ell. R.

"Totus tuus"

Un projecte de vida cristiana

Aquestes paraules, dues simples paraules, les han sentides milions de persones i han entrat per milions d'ulls en escoltar el papa Joan Pau II i mirar el seu escut constituït per aquest lema. Qui no va sentir profunda emoció quan aparegué a la Loggia Vaticana, davant de la plaça de Sant Pere plena de gom a gom de gent de tot el món, la figura serena i asserenadora d'un nou Papa, desconegut per la majoria dels espectadors —àdhuc els de la televisió— amb un nom exòtic, de nacionalitat no italiana? I aquell Papa va rompre amb el plurisecular protocol i no es limità a somriure a la multitud i a beneir-la; sinó que la saludà i li dirigí uns mots en un italià ben perfecte.

En aquesta breu, al·locució, en la que s'hi bolcava el cor d'un pare que s'havia convertit en el Papa, Pare, de tots el catòlics i de dret, de tots els homes, per dues vegades parlà de la Mare de Déu, com si digués: tots volsatres teniu un Pare Déu i Crist-Déu-Redemptor del qual jo en sóc representant des d'aquest moment; però no oblideu que també teniu una Mare, la sempre Verge Maria; i jo vull també aparèixer com el seu representant. Mare i Fill no poden separar-se.

I el Papa en el seu escut va posar "Tot teu". En consagrar-lo bisbe ja hi havia posat una M i el lema: Totus tuus. Ara ho mostrava a tots els homes perquè tothom prengués el mateix lema. No som fills de l'Església? No és el Papa el nostre pare?

Assemblem-nos-hi, doncs. I reflexionem en el sentit d'aquest lema. La primera cosa que cal saber és que el va plasmar sant Lluís Maria Grignion de Montfort en el seu llibret "El secret de Maria" i en el seu altre opuscle "Tracta de la veritable devoció a la Santíssima Verge Maria". "Tot teu" és la síntesi o la plasmació

d'allò que el sant anomenà "esclavitud mariana".

No ens faci por el mot "esclavitud"; que els mots tenen sentit molt profunds i significats potser contraris o oposats a allò que sona de moment.

Esclavitud, quan es tracta de fer-nos voluntàriament esclaus de Maria, vol dir lliurar-s'hi totalment. La idea d'esclau, esclavitud correspon a una mena d'anul·lació de la pròpia personalitat per submissió a una altra persona que exerceix sobre l'esclau un domini absolut. Tot això sona a degradació humana si hom ho entén en el sentit històric que malauradament ens ensenya l'experiència plurisecular del despotisme que els homes han exercit sobre altres homes.

Una esclavitud voluntària i per amor, sublime el significat de la paraula

Converteix l'esclau en el ser més digne davant de Déu. Així ho deia Joan Pau II el 4 de juny del 1979 a Czestochowa (Polònia) davant la imatge venerada de Maria: "L'acte de consagració en la situació d'esclavitud indica una depedència

singular i una confiança il·limitada. En aquest sentit, la esclavitud, la no llibertat, expressa la plenitud de la llibertat, de la mateixa manera que l'Evangeli parla de la necessitat de perdre la vida per a trobar-la en la seva plenitud".

Fer-se, doncs, esclau de Maria es lliurar-s'hi voluntàriament per a fer sempre les coses amb ella, per ella i per a ella. L'ideal de l'esclau de Maria és arribar a poder dir allò que sant Pau deia de si mateix respecte a la seva unió amb Crist: "Ja no sóc jo, és Maria la qui viu amb mi".

I no mancaran ànimes amants de Jesús que s'escandalitzin davant d'aquesta afirmació, i diran: "Maria no és sinó un mitjà; Jesús, per ésser Déu, ja és un fi. Per tant no hem de parar fins que sigui Crist el qui visqui amb nosaltres. Hem de ser esclaus de Jesús, no de Maria".

"És Maria la qui viu amb mi"

Certament. Quan Maria demanà un miracle a les noces de Canà, digué als criats: "Feu el que Jesús us digui"; és a dir, remeté a Jesús. Però també es ven cert que el mateix Jesús

"Totus tuus" és el lema gravat en l'escut del Papa actual, i així li ho recorden en un dels seus viatges al continent africà.

quan estava a punt d'expirar digué al deixeble estimat tot fent-lo representant dels seus companys i de tota la Humanitat: "Heus aquí la teva Mare". I a Maria deia: "Heus aquí ell teu fill". Seguint, doncs, el missatge de Jesús hem de fer-nos fills de Maria i el fill ha d'assemblar-se al màxim possible a la seva Mare i ha de deixar-se formar per Ella. I tractant-se de Maria no fara amb nosaltres altra cosa que formar-nos un altre Jesús, un fill seu, que el

seu Fill és Jesús. I el fill que vulgui més significar-se i manifestar més amor a la seva mare Maria, se li lliura per esclau, perquè Ella en faci el que vulgui i li plàgui. I aquest esclau de Maria, format totalment per Maria, esdevindrà un autèntic Jesús. Podrà exclamar (completant a sant Pau): "Perquè no sóc jo, sinó Maria la qui viu en mi, jo ja no sóc jo, sinó un altre Jesús".

Francesc de Paula Solà S. I.

Dos llibres clàssics de sant Lluís de Montfort

Editorial Casals, S.A. de Barcelona ha editat dos llibres clàssics de l'espiritualitat, de sant Lluís Maria Grignion de Montfort: "El secreto de maría" i el "Tratado de la verdadera devoción a

la Santísima Virgen". Molt recomanable per a aconseguir un veritable amor a Maria, tal com ho aconseguí amb la seva lectura Joan Pau II.

calendari

Diumenge, 22 d'agost. Setmana XXI del temps ordinari. **Santa Maria Mare de Déu, Reina.** Mare de Déu de la Font de la Salut. Sant Timoteu, màrtir. El sol surt a les 5,7 h. i es pon a les 6,41 h. Festa Major a Cornudella, Gironella i La Roca.

Dilluns, 23 d'agost. Santa Rosa de Lima, verge. Sant Felip Benici.
Dimarts, 24 d'agost. Sant Bartomeu apòstol. Sant Patrici, abat i Santa Àurea, màrtir. Festa Major a Albinyana, Balenyà, Bordils i Hostotafanchs (Lleida), Igualada i 21 pobles més.

Dimecres, 25 d'agost. Sant Josep de Calasanç, fundador. Sant Lluís, rei de França i Sant Genís, màrtir. Festa Major a Cervià de Ter, Sant Genís de Vilassar, Taradell i altres pobles.

Dijous, 26 d'agost. Santa Teresa de Jesús Jornet, verge fundadora. Sant Ceferí, papa, màrtir i el Beat Balduí, monjo. Festa major a Saltes i Seurí. Fira a Vinaixa.

Divendres, 27 d'agost. Santa Mònica vídua i Sant Cesari, bisbe. Festa major a Maldà i Sant Celoni.

Dissabte, 28 d'agost. Sant Agustí, bisbe i doctor. Sant Hermetes i Sant Pelagi, màrtirs. Festa major a Vilanova d'Escornalbou. Fira a Manlleu.

l'Església celebra

22 d'agost. Diumenge de la setmana XXI de durant l'any. Lectures: primera, Jd 24,1-2a.15-18, S 33, segona Ef 5,21-32, tercera Jo 6,60-69.

23 d'agost. Dilluns de la setmana XXI de durant l'any. Lectures: primera, 2 Te 1,15. 11b-12, S 95, segona Mt 23,13-22.

24 d'agost. Dimarts de la setmana XXI de durant l'any. Sant Bartomeu, apòstol. Lectures: primera, Ap 21,9b-14, S 144, segona, Jo 1,45-51.

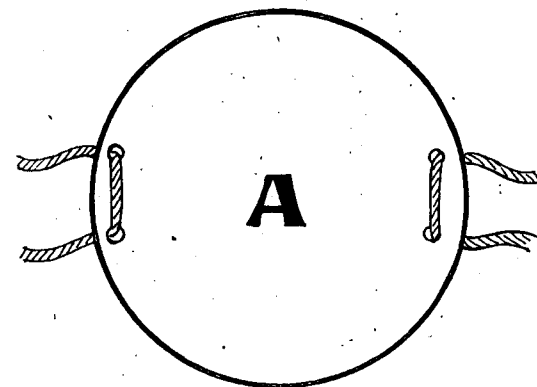
25 d'agost. Dimecres de la setmana XXI de durant l'any. Lectures: primera, 2 Te 3,6-10.16-18, S 127, Mt 23,27-32.

26 d'agost. Dijous de la setmana XXI de durant l'any. Lectures: primera 1 C 1,1-9, S 144, segona Mt 24,42-51.

27 d'agost. Divendres de la setmana XXI de durant l'any. Lectures: primera 1 C 1,17-25, S 32, segona Mt 25,1-13.

28 d'agost. Dissabte de la setmana XXI de durant l'any. Lectures: primera, 1 C 1,26-31, S 32, segona Mt 25,14-30.

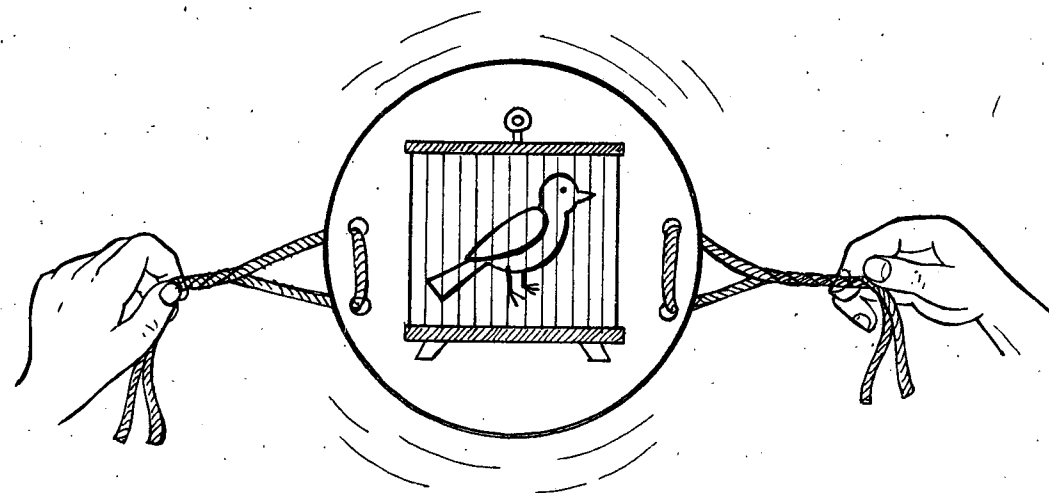
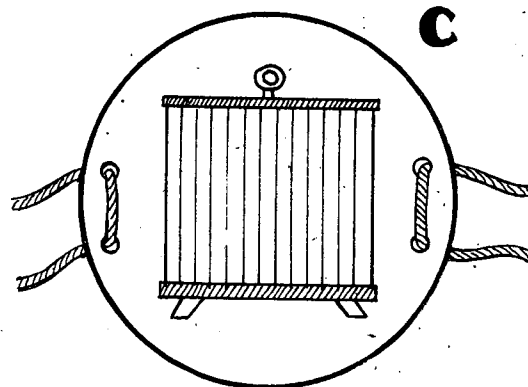
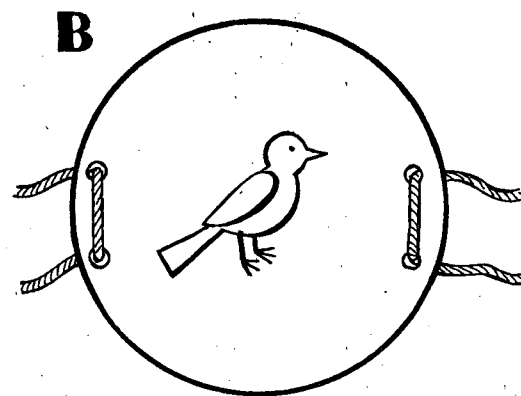
L'ocell a dins la gàbia

Agafa un tros de cartró o cartolina (millor de color blanc). Retalla un cercle, fes-hi quatre foradets i passa-hi uns cordons tal com es veu a la figura A.

Dibuixa en un cantó del cercle un ocell i a l'altre una gàbia. (figs. B i C)

Cargolant i descargolant els cordons, quan els estiris (com es veu a la figura de baix) el cercle girarà i veuràs com l'ocell entra dins la gàbia.

EL POP

per: *Qui Nova*

Es un nom comú a diferents mol·lusc. Els pops tenen un cos en forma de sac i vuit braços. També s'els anomena cefalòpeds perquè el seu cap és tot el cos i d'ell surten les seves extremitats. La seva mida és molt variada. Sol ser de quaranta centímetres a un metre. Les llegendes respecte a pops gegants no solen tenir més base que la imaginació dels escriptors o la fantasia dels mariners.

S'alimenten de peixos petits, que masteguen amb el seu bec. A la part superior del cap i sota la carn, hi té la closca que el fa membre de la família dels mol·luscs.

El seu cervell està desenrotllat i comunica amb la resta del sistema nerviós amb rapidesa. Això es veu quan davant d'un contacte llença la tinta i fuig.

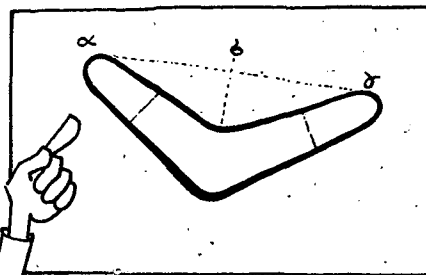
Tenen bona vista —que en algunes espècies és excel·lent—. L'octopus és una d'aquestes espècies i és llença sobre las seves víctimes a més d'un metre de distància.

En el centre de la seva corona de tentacles hi tenen la boca amb unes mandíbules molt dures en forma de bec.

Els pops viuen a la vora de les costes al Mediterrani i de l'Atlàntic. Enganxats a les roques a no massa fondària, hi passen la major part del temps. Quan es mouen, ho fan amb un moviment serpentejant dels seus tentacles. En el darrer tros de l'intestí hi tenen un òrgan, la bossa de la tinta, que produeix un líquid que enterboleix l'aigua tot al seu voltant i que és el seu mitjà de defensa quan se sent atacat. Així s'amaga a la vista del seu enemic i pot fugir.

EN TON TANOCA EXPLICA COSES

- D'AIXÒ SE'N DIU UN
BOOMERANG...

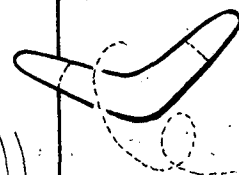
- ÉS UNA ARMA DELS ABORÍGENS
AUSTRALIANS QUE TÉ LA PARTI-
CULARITAT QUE, QUAN ES
TIRA AMB FORÇA, SI NO TOCA
L'OBJECTIU, TORNA SEMPRE
A LA MÀ DEL TIRADOR.

ARA US EN FARE UNA DEMOS-
TRACIÓ.
SOM-HI!

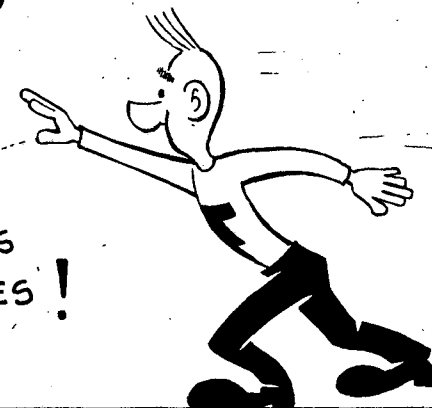
- A LA UNA...

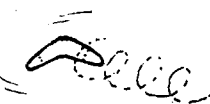
- A LES
DUES...

...I A LES
TRES!

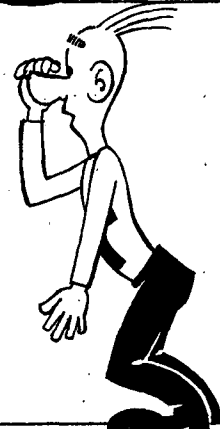

- COM VOLA, OI?

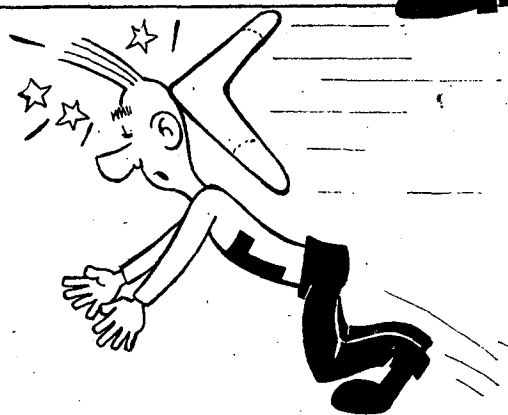
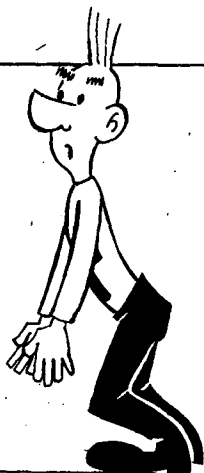

- BUFA!

SÍ QUE SE'N
VA LLUNY...

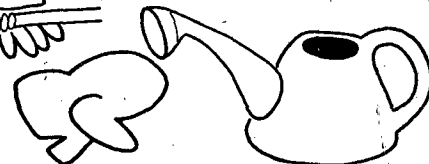
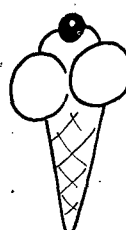
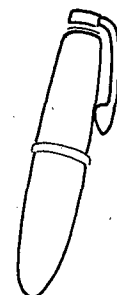
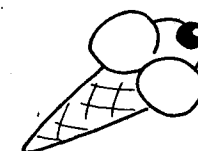

- VOSALTRES
EL VEIEU?

J.

Entreteniments

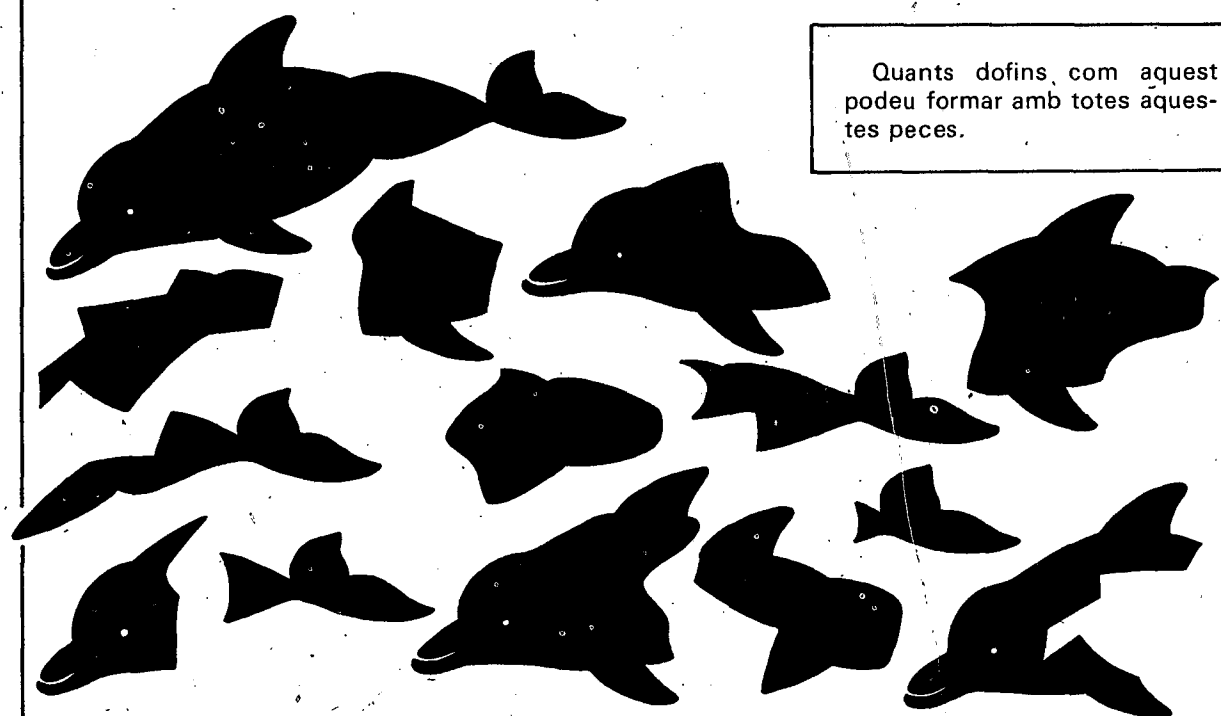

Celqueu quin
objecte de tots
aquests no està
lepetit dues ve-
gades sol.

La destila.

Quants dofins, com aquest
podeu formar amb totes aques-
tes peces.

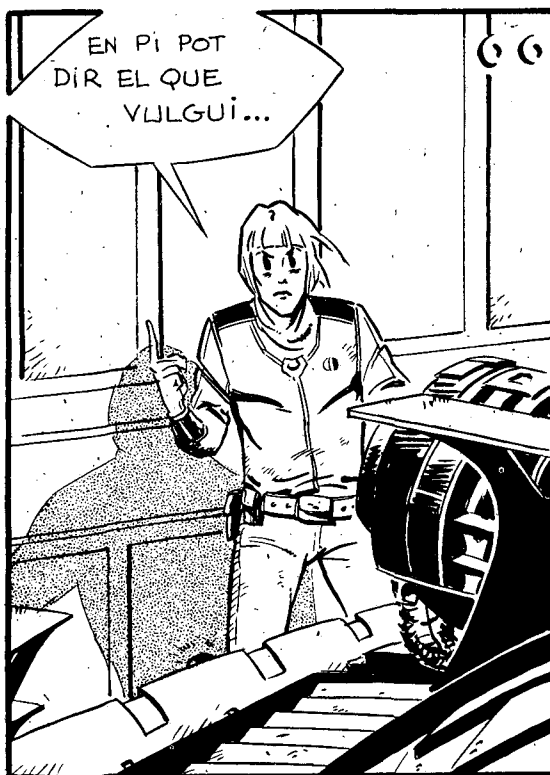

Les Aventures del Robot Pi

per: Toni Montoro

42

ANY II

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

113

LA MUNTANYA

La muntanya venerada a mi em té robat el cor...

Quan era més petit i sentia l'avi cantar aquesta cançó no entenia gaire què volia dir.

L'altre dia, però, ara que ja sóc més gran, em sembla que ho vaig entendre.

Fa pocs dies, tota una colla de famílies amigues varem fer una excursió al Santuari de Montgrony. Vam arribar-hi després de visitar unes pintures molt grans a la catedral de Vic i una església molt antiga a Ripoll.

Renoi, quina contrada més bonica! Un pare de la colla va engrescar-nos a un grup de nois i noies a fer una petita excursió fins al Coll Roig i al Coll d'en Mancilla. Quins arbres, quins prats, quins rierols!

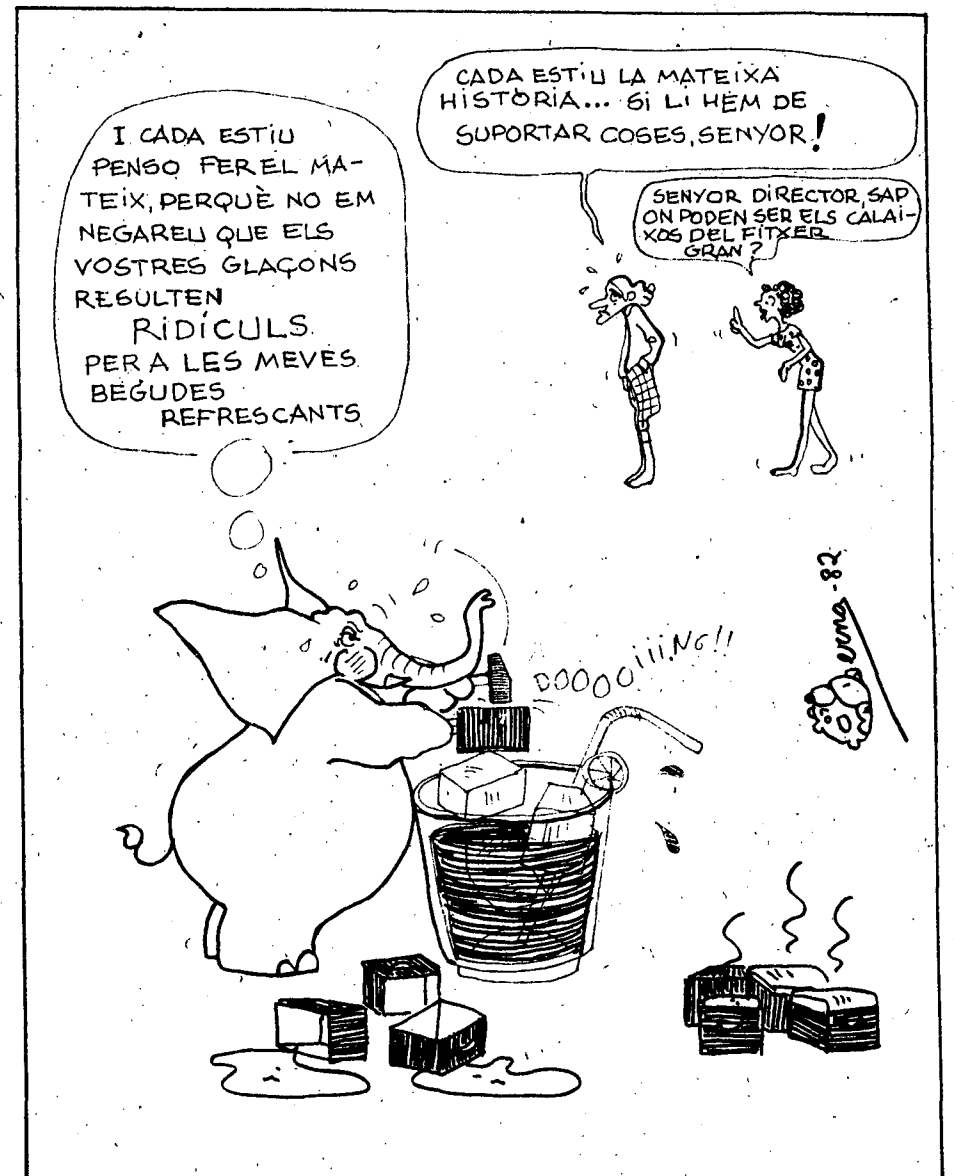
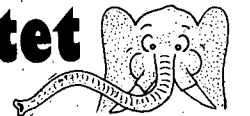
Varem seure una bona estona per reposar una mica i fer una "queixelada": mentrestant, va explicar-nos la geografia de l'indret on érem i de la que podien contemplar els nostres ulls. Que ferma la siuleta del Pedraforca! Va parlar-nos també dels arbres, dels arbusts i de les flors que hi havia... de la Història d'aquell lloc, etc...

Jo pensava, tan esvalotats i cridaners que som, i mira... que bé que estem aquí. Què passa? Fou aleshores que em vingué al cap aquella cançó que cantava l'avi.

També a nosaltres la muntanya ens havia robat el cor. Que bonica és la nostra Terra!

L'EIXERIT

en pepet elefantet

"Ludovic" i el seu domat exèrcit de massapà

per M. Dolors Canela i Barrabeig

—Més cap al sud, veig l'opulent taronger que fa de senyera blanca... a la vora del camí.

—És cert! Ses branques onejen sense tenir paor del centelleig del sol, ni de la remor del vent, ni del fred...

—A mi, m'agrada més la figuera, el gust que té de mel, em deixa pioquejat.

—Bufal no serà tant.

—Sí... sí! A poc a poc em vaig inflant, aleshores, no tinc altre remei que cercar un recer i amb el capciró sota l'ala, hi resto amagat fins que...

—Oh! Fixat-t'hi bé en aquella olivera, te la soca torçada, ja deu ser molt centenària; la quitxalla prou que amb una corda ben gruixuda s'hi deuen gronxar.

—Segur! Esperen que arribi l'hora baixa i, sentir el dring agradable de l'esquella senyal, aleshores, de retomar cap a la vila.

—Sí, però abans, apa! A fer xirinolla pels viaranyes...

—La mainada amb les joguines com ara, la pilota, les trompetes, les nines i, amb els jocs com la cucanya, el ral ralet para para dineret, ben bé que s'engresquen i aprenen a distreure's.

—Bé, saps què penso?

—No... què!

—Que hauríem de voleiar més enlaire, perquè si ens veuen els caçadors ens tiraran un tret que d'aquesta feta no en sortirem.

—Renoí, que n'ets de pessimista!

—No... simplement sóc més previsor!

—Va... val!

Tot i així, varen fer-ho, amb les ales bategant aixecaren el vol tot enlairant-se cel amunt mentre al mateix temps cantaven:

Olaili, Olailà

A les Valls quin bon temps que fa.

Olaili, Olailà.

Tot reviu i els ocells comencem a sortir altre cop del niu.

Olaili, Olailà.

Com el maltemps ja ha passat al niu ja no hi volem tornar.

Mentrestant els ocells entonen aquesta corrandà, en Ludovic romania estirat damunt el fenàs i acaronat per una pedreria d'estrelles, que amb impuls guaitaven per l'inexhaurible firmament; alçà el braç com si tingués intenció d'agafar-les, però de repent, veié que una altra mà féu el gest de voler-lo aixecar, ell d'un rebot es posà dempeus...

—No... no t'esfereixis... simplement sóc un inofensiu peregrí.

—Això, ja es veurà!

En sentir tan cruenta exclamació, es retirà del seu davant i es dirigí cap a un petit tossal que hi havia a l'altra banda del viarany; s'agenollà i recolzà els braços damunt les punxegudes pedres calcinades per la llum del sol, no digué cap mot sols un clam de penediment arribà a les oïdes d'en Ludovic, el qual acte seguit, a poc a poc va anar-se aproximant, ja que, tenia temença d'un possible atac botifler, abans que tot volia assegurar-se'n ben bé que no fos cap malfactor, aleshores li preguntà:

—Què et succeeix? Per què restes tan afligit? Com que no sé qui etc, ni on vius, he pensat que no eres persona de confiança, però d'aquest pensament tan foll me penedeixo; desitjaria ara... que em diguessis alguna cosa...

(Continuarà.)

L'Evangelí del diumenge

Jesús ens parla

En aquell temps, molts que fins aleshores havien seguit Jesús, digueren: "Això que diu que el seu cos i la seva sang serà pa de vida, per a nosaltres costa molt d'entendre". Jesús que coneixia allò que pensaven els digué: "I

doncs què direu quan em veureu plenament glorificat? Les paraules que jo us he dit són paraules de vida eterna. Jo sé que molts de vosaltres no em creieu. La fe és un do que el meu Pare concedeix a aquells que el desitgen i el demanen".

Molts abandonaren Jesús. Ell preguntà als Apòstols: "Vosaltres, també em voleu deixar?" Simó Pere li respongué: "Senyor, ¿a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Fill de Déu".

1. A la gent els costà d'entendre la meravella de la presència de Jesús en l'Eucaristia.

2. Nosaltres pel do de la fe que ens fou donat en el Baptisme, i per la catequesi que em fet, sabem que, menjant l'Eucaristia rebem tot Jesús. A través d'allò que, aparentment sembla només pa i vi, Jesús ens dona la seva Persona.

3. Nosaltres volem seguir sempre Jesús. Sabem que estimant-lo aconseguirem vèncer la mort i viure per sempre en la festa eterna del seu Regne.

Problema

Perquè rumiïs una mica

1. Al pobre presoner el tenien tancat a un soterrani de terra de sorra i parets blindades. A sobre d'ell a 3,50 metres d'alçada hi ha un dipòsit d'aigua i a ell el turmenta la sed. No hi ha cap moble ni objecte on es pugui enfilar per arribar al dipòsit. Com s'ho pot fer?

2. Un gos està lligat a una corda de 2 metres de llargada. Com s'ho farà per poder atrapar un oís situat a 4 metres d'ell?

3. Tinc vuit fills i cada un d'ells té una germana. Quans fills tinc?

Solucions

- 1 —Com que el terra és de sorra, pot cavar i fer-ne una pila fins a l'alçada necessària per arribar a l'aigua.
- 2 —Acostant-s'hi ràpidament, abans que no hi arribi un altre gos, i es clar, arrossegant la corda.
- 3 — Tinc nou fills en total.

la Bíblia a l'abast

Renovació de l'Aliança

(Js 24:1-2a.15-17.18b)

El darrer capítol del llibre de Josué, més que cloure aquest volum, és la cloenda solemne de l'hexateuc o col·lecció dels sis primers llibres de la Bíblia. Es podria afirmar que amb aquest escrit s'acaba el gran pròleg bíblic que, enmig de grans reflexions teològiques, ens ha ofert el que podríem anomenar la prehistòria d'Israel i ens fa assistir al naixement de l'Israel-poble-de-Déu ja constituït. El relat de la gran assemblea de Siquem és l'acta de naixement del poble com a tal.

L'assemblea de Siquem

Siquem és un dels noms geogràfics més venerables de la Bíblia. Situat al cor de Palestina entre les muntanyes d'Ebal i de Garizim, a la regió d'Etraïm, gairebé a mig camí entre Jerusalem i Natxaret, va esdevenir molt aviat un lloc de trobada i de pregària, un santuari. Fou el primer sojorn palestí de l'Abraham peregrí —l'alzina de Moré—, el lloc on Jacob de retorn del seu exili, féu les paus amb Esaú i hi plantà la tenda. I és a Siquem on amb l'assemblea que avui és narrada en aquesta lectura, queda segellada la confederació de les tribus que han pres possessió del país, i el poble fa l'opció solemne de situar-se al costat de Jahveh tot renovant l'Aliança que Déu havia establert amb el seu poble. Val la pena que dediquem alguns minuts a la lectura completa d'aquest capítol, ja que la nostra lectura en fa una selecció amb la intenció de relacionar sobretot els vv. 16ss. amb les paraules amb les quals Pere respon al requeriment de Jesús, a l'evangelí d'avui: **Senyor, a qui aniré? Només vos teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu.** (Jo 6:68s.). els vv. 2b-

"Nosaltres servirem el Senyor, perquè Ell serà el nostre Déu". L'Aliança queda segellada i el seu poble camina vers la terra promesa.

13 són una professió de fe històrica que ens diu els títols que Jahveh té i s'ha guanyat per ser de debò l'únic Déu d'Israel. Així es posa davant de la consideració del poble allò que Jahveh ha fet per ell i com a través d'aquesta acció gratuïta i plena d'amor s'ha manifestat ser el veritable Déu-que-salva. Constitueix una de les parts importants dels models de tractats d'aliança a l'estil dels hitites, destinades a suscitar en el vassall, amb el qual l'emperador feia aliança, uns sentiments de depència i de reconeixement que l'incinaven a acceptar volentersament les clàusules que seguien a continuació. Això és el que permet a

Josué expressar-se amb els termes del v. 14: **Ara doncs, temeu Jahveh, i serviu-lo amb integritat i fidelitat. Llenceu els déus que els vostres pares serviren a l'altra banda del riu i a Egipte, i serviu Jahveh.** La proposta és clara, i encara es rebla el clau en el v. 15. Cal que el poble es decideixi.

Que prengui partit per Jahveh o pels altres déus. Josué, però, posa de manifest l'opció que ell i la seva família ja han fet. Opten per Jahveh. La resposta del poble és contundent. **Mai de la vida no abandonarem el Senyor per adorar altres déus** (v. 16). I tot seguit reciten el seu credo. Jahveh és l'únic

Déu que salva i ens ha salvat. **També nosaltres, doncs, estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu** (v. 18). L'Aliança queda de nou segellada entre Jahveh i el poble, que inicia el seu camí per la història de l'assentament definitiu a la terra promesa.

No s'hi val a viure de renda

En aquesta renovació de l'Aliança hi ha una lliçó molt important. Certament que l'opció pel seguiment de la salvació de Déu es fa inicialment en un moment puntual de la nostra vida. Serà el moment de la conversió, o el de l'assumpció pacífica d'allò que hem trobat en néixer en una família o en una circumstància concretes. Però la vida no és únicament un punt. Sinó una línia, que es va desplegant al davant de la nostra existència. Per això aquella opció inicial també ha d'experimentar la mateixa trajectòria. Vol dir que a cada moment s'ha de fer l'opció, adequada a les circumstàncies, de caminar per les sendes de la fe. O sigui que no s'hi val a viure de renda: Com que sóc creient i ja ho vaig dir, no cal que m'hi capfiqui més. Cal que actualitzem la nostra memòria històrica: què ha estat i és Déu per a nosaltres? Com hi responem? Per això és molt important que en alguns moments de la nostra vida, renovem els nostres compromisos baptismals. La nostra aliança amb Déu a través de l'únic Mediador dels homes, Jesucrist. **Ho fem per Pasqua.** I ho fem cada vegada que celebrem comunitàriament la pasqua del Senyor: en la missa dominical. Llavors és el moment de fer-nos nostres les paraules del poble a Siquem, o les de Pere responent al requeriment de Jesús.

Josep M. Aragonès

catequesi dels signes

Per una catequesi de la lectura sagrada (III)

La proclamació de la paraula de Déu inspirada és insubstituïble

Els honors externs tributats a la Sagrada Escripura, particularment al llibre dels Evangelis, damunt del qual posem la mà quan es tracta de fer un jurament solemne, són honors que solem anomenar "de latria". Latria és un mot grec que vol dir adoració, i els teòlegs l'apliquen per expressar una adoració tributada únicament a Déu.

En els ritus esmentats en torn del volum de la Bíblia o del leccionari bíblic, és a Déu a qui adorem, a Déu que ens parla a través de la lletra sagrada. Per això les lectures bíbliques de l'ofici diví i de la missa no poden (no

deuen) mai ser substituïdes per altres lectures que no pertanyin al text inspirat de la Sagrada Escripura, és a dir, els llibres que constitueixen per tradició i pel reconeixement de l'Església aquell conjunt que anomenem el cànon bíblic. Podríem, en tot cas, com la fa la Litúrgia de les Hores, afegir alguna lectura que fes d'homília, és a dir, de comentari, quan per exemple a qui correspon comentar el text sagrat es troba en la impossibilitat d'improvisar l'explicació corresponent. Però el text bíblic no cedirà mai el seu lloc a una paraula que no sigui divinament inspirada, ni amb l'excusa que el poble

—un públic determinat, per exemple— se li fa dificultosa la paraula de Déu, o al·legant com a raó que en tal ocasió una pàgina concreta no bíblica faria un efecte molt buscat en l'auditori. Obrar d'aquesta manera, substituir la paraula de Déu per una d'humana, seria (és, desgraciadament, perquè algú ho fa) un error gravíssim, una injúria feta a Déu, una desconfiança envers l'Esperit Sant. I encara voldríem cridar l'atenció sobre un altre perill: el de modificar el text sagrat, alterant-ne els termes, suprimint arbitràriament certs passatges o, cosa encara pitjor, afegint-hi glosses, amb la pretensió de

fer més intel·ligible i assequible el text sagrat. Ja hi ha ocasions en què la litúrgia permet adoptar una lectura del leccionari en lloc d'una altra per raons pastorals. Però prescindir de les regles per esdevenir un en reelaborador lliure del text inspirat, és cosa intolerable, perquè converteix a qui ho fa en adulterador de la paraula divina. ¿O és que hi ha algú que pretingui ser corrector de l'Esperit Sant? Quan cal, sempre queda un recurs: el d'explicar el text sagrat abans o després de la lectura.

A. Olivar

Declaraciones de monsenyor Domínguez, bisbe de Coria-Càceres

Sembla que hi ha més extremenys a Catalunya que a Extremadura

També els bisbes fan vacances, almenys alguns. Durant el mes d'agost hem tingut entre nosaltres a Monsenyor Jesús Domínguez Gómez, bisbe de Còria-Càceres. Un pastor jove, la seva simpatia andalusa traspua a través de tots els seus gestos i les seves paraules. Nascut a Pilas (Sevilla) ara fa 50 anys, fou ordenat prevere el 1954 i consagrat bisbe el 1977, essent nomenat bisbe de la seu cacerenya. Les seves afeccions són la lectura, la música i l'excursionisme.

Hem aprofitat la seva estada per a preguntar-li sobre diferents qüestions actuals.

Com és la seva diòcesi?

— La diòcesi de Còria-Càceres —traduïm el seu agradable andalus— es caracteritza, des del punt de vista social, per l'escassa productivitat de les seves terres. Hi ha, però, una zona de regadiu. El desenvolupament industrial és pràcticament inexistent i hi ha una gran desertització humana causada per l'emigració. La població que hi resta, exceptuada la que resideix a la ciutat de Càceres, és la clàssica rural espanyola, tradicional, però bastant oberta, a causa de l'emigració, a la problemàtica i als valors del món modern: urbà i industrial. Des del punt de vista religiós, el conjunt és bo, amb arrelades tradicions que es conserven i renoven.

Les famoses Hurdes: són "tierra de nadie" o "terra de maledicció"?

— No, les Hurdes no són "tierra de nadie ni de maldición". Ni l'imperi de la fam. Són senzillament una comarca més del món rural espanyol. Les Hurdes de la literatura avui ja són, gràcies a Déu, un mite històric. És cert que les especials característiques del sòl donen a la comarca i als seus habitants una fesomia pròpia, però, en un llenguatge social i culte, les Hurdes són una comarca més del camp d'Extremadura.

Parleu-nos de l'Església de Càceres...

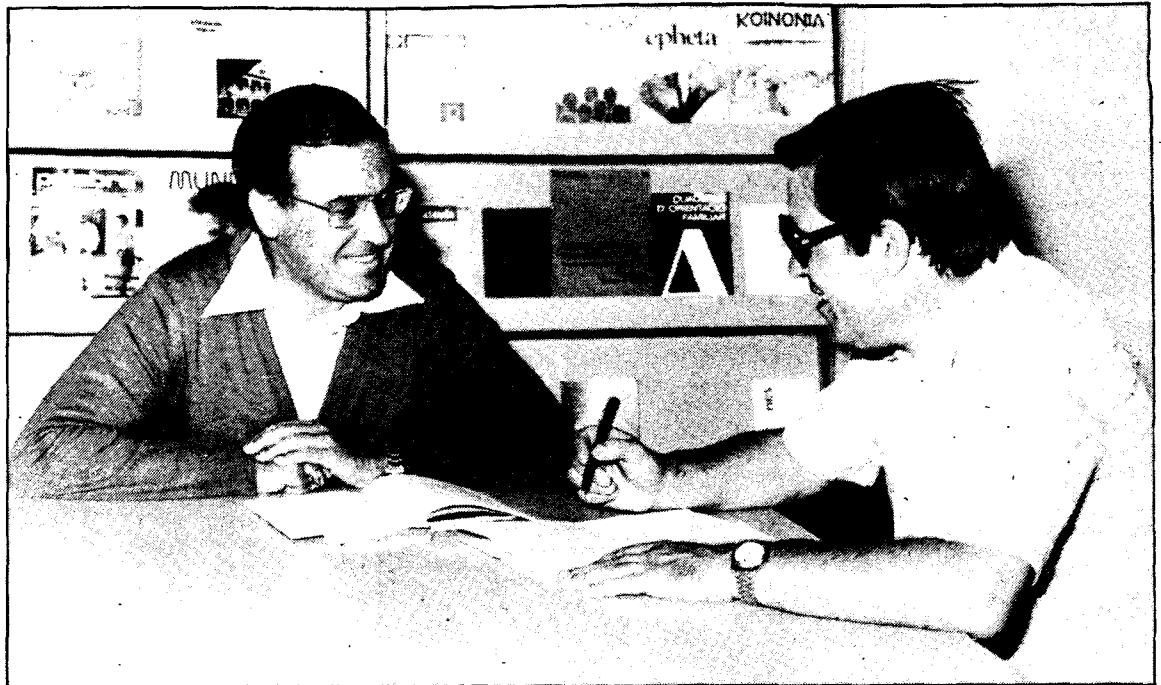
— És una diòcesi normal. Hi ha un bon clergat, però, no molt nombrosos ni jove. Hi ha comunitats de religiosos molt arrelades a la vida dels pobles. Van sorgint grups de joves cristians amb ganes de comprometre's pel seu proïsme com a militants i cataquesistes o bé alguns com a preveres. El laicat adult, que evoluciona cap a formes de vida cristiana renovades, comença a sentir-se protagonista en l'Església i participa ja activament i responsable en la programació i realització de la pastoral. Preveres, religiosos i laics ens esforcem per a ser una família tan unida com entranyable, tan evagèlica com humana, tan servicial com festiva. De veritat, cada vegada ens hi trobem més a gust.

Mitjançant el contacte amb el nostre Bisbe Joan i amb els preveres, com heu vist l'Església de Catalunya i concretament la d'Urgell?

— Confeso que la vostra església diocesana no la conec molt, no en puc dir moltes coses. Sí, però, que tots m'han tractat molt bé. Crec que és una comunitat eclesial que creix, que afronta els problemes amb encert. Té persones ben preparades i estupendes, amb uns programes pastorals adequats, amb unes estructures acreditades de participació i servei. El que constato amb pena és la manca d'un seminari viu que garanteixi els servidors que la comunitat creient d'Urgell necessitarà l'any 2000.

I l'aspecte social i econòmic de les nostres comarques?

— Per a un extremeny, testimoni angoixat de la pèrdua que ha suposat per a la nostra regió l'obligada emigració del 50% de la seva població jove, Catalunya és com una segona Extremadura. Potser hi ha més extremenys a Catalunya que a

Catalunya. Un poble amb il·lusió, treballador, entusiasta identitat i solidaritat de l'Església de Catalunya amb monsenyor Domínguez, bisbe de Còria-Càceres.

la mateixa Extremadura. He pogut constatar l'existència de les dues Catalunyaes: la industrial i l'altra. Aquesta darrera, a la que pertany la diòcesi d'Urgell, em fa recordar bastant el meu món rural. Les diferències, però, són remarcables: canvia el sistema de propietat de la terra, és diferent la seva productivitat, la forma de comercialitzar els productes, el nivell cultural, social i polític. Aquí hi ha esperança, il·lusió, allà domina la desesperança. La joventut d'allà somia poder sortir de la terra, malgrat que aquesta solució no li agradi. Els joves d'aquí saben que el seu futur és aquí mateix i que el seu canvi per a millorar és solament qualitatiu. És clar que també veig ombres a Catalunya: fascinacions equívokes amb certs valors nous i deserció de molts davant de valors morals i espirituals. El materialisme i la insolidaritat també són enemics que amenacen.

Tornem als temes eclesials. Quin ha d'ésser el paper de la conferència episcopal de Catalunya en l'Església d'Espanya?

— No tinc elements de judici per a respondre això. Sí que

entenc, però, que el món modern passa molt remarcadament, a Espanya, per Catalunya, i que l'Església ha d'esforçar-se per a trobar-hi el seu just i exacte paper. Serà un servei que agraiem tots. I un altre servei ha d'ésser, al meu entendre, el que la comunitat cristiana de Catalunya s'esforci per a viure correctament la fidelitat a aquesta doble identitat: la cultural i l'eclesial. Es a dir, que s'experimenti aquí com es viu evangèlicament una cultura pròpia, un estil propi de pensar i de conèixer, i com, des d'aquesta experiència precisament, es viu de forma oberta en relació a les altres comunitats compartint els propis béns. Identitat i solidaritat són dos valors que l'Església de Catalunya ha de realitzar evangèlicament. Les altres comunitats espanyoles ho esperem.

I de la vostra estada a la nostra diòcesi, què els explica en primer lloc als seus col·laboradors?

— A part que he passat aquest diu molt bé i de les atencions de tots, diré als meus col·laboradors que és veritat que un amic català val per deu, que és veritat que un

català de les pedres en treu pa, que és cert que a Catalunya ningú no és foraster i que en aquesta terra —no sé si per convicció cristiana, per cultura humana o pel que sigui— hi ha respecte, comprensió, amabilitat i amor als altres, qualsevol tat i amor als altres, de qualsevol lloc d'on siguin. I els convidaré que vinguin a contemplar aquestes meravelles del Pirineus i vinguin també a Catalunya a veure un poble amb il·lusió, treballador, entusiasta. Sé que un dia sentiran el goig que he sentit.

Monsenyor Domínguez ens continua obrint espontàniament el seu pensament: cal que l'Església espanyola trobi el seu lloc com a evangelitzadora i servidora en la nova situació, que tingui les persones adequades... Que la propera visita del Papa serveixi per a donar una imatge exacta de l'Església Catòlica als creients i no creients.

Ens dona les dades de la seva diòcesi: 10.053 kms. 2, 235.000 habitants, 136 preveres, 17 religiosos. Els principals organismes de la diòcesi són els següents: Consell Presbiterial, d'economia, de l'Escola cristiana, Junta de govern, Confer, Assemblea permanent d'associacions i moviments de laics, delegacions, etc. No hi ha encara molts consells parroquials. A les seves parròquies també hi ha una important riquesa artística i documental, per cert ben catalogada i conservada.

Monsenyor Domínguez, (és més escaient anomenar-lo Don Jesús) parla, explica, pregunta i sobretot somriu. Tot sovint posa una faç seriosa, mira fit a fit el seu interlocutor i deixa anar una frase profunda, un pensament amb tota una filosofia. Però torna a somriure i veus un altre cop la gran humanitat d'un pastor andalus que treballa i estima els cristians d'Extremadura.

Antoni Mirabet

Centenari de Santa Teresa

Peregrinacions de la Diòcesi de Barcelona als llocs teresians

del 29 d'agost al 6 de setembre
visitant Avila, Alba de Tormes, Salamanca, Segovia,
Valladolid, Medina del Campo, Toledo.

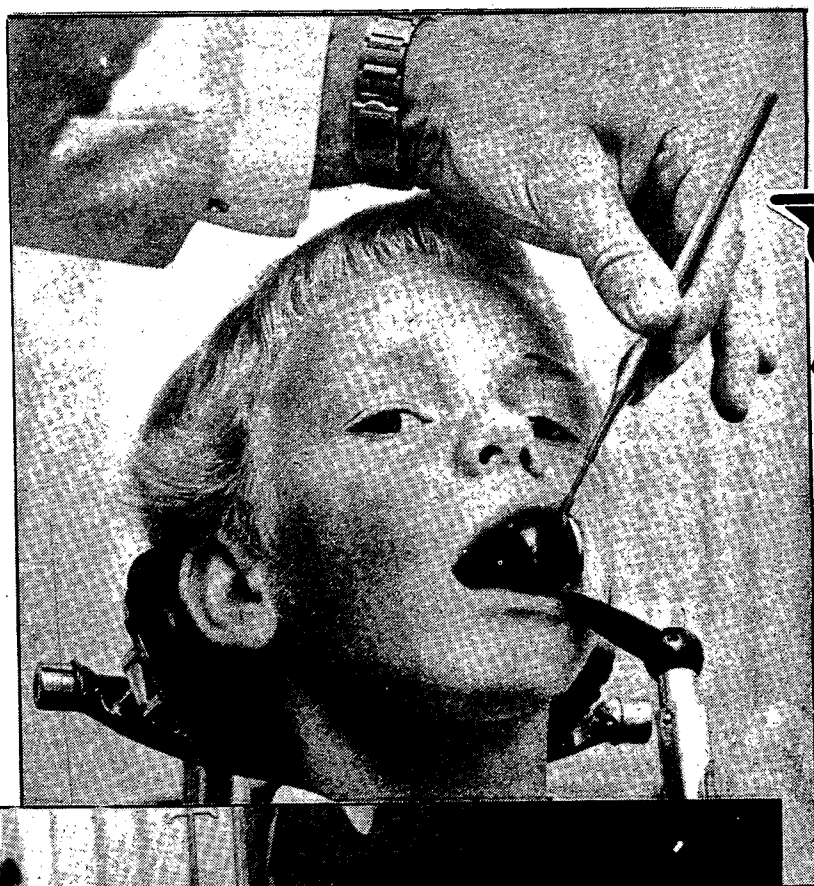
Organitzades per:
"Secretariat de Catalunya i Balears
IV Centenari Sta. Teresa"

Per a informació i inscripció:
Viajes Internacional Expreso
Departamento Religioso
Rambla de Catalunya, 10. Tels.: 317 33 32 i 317 48 82.
Barcelona-7

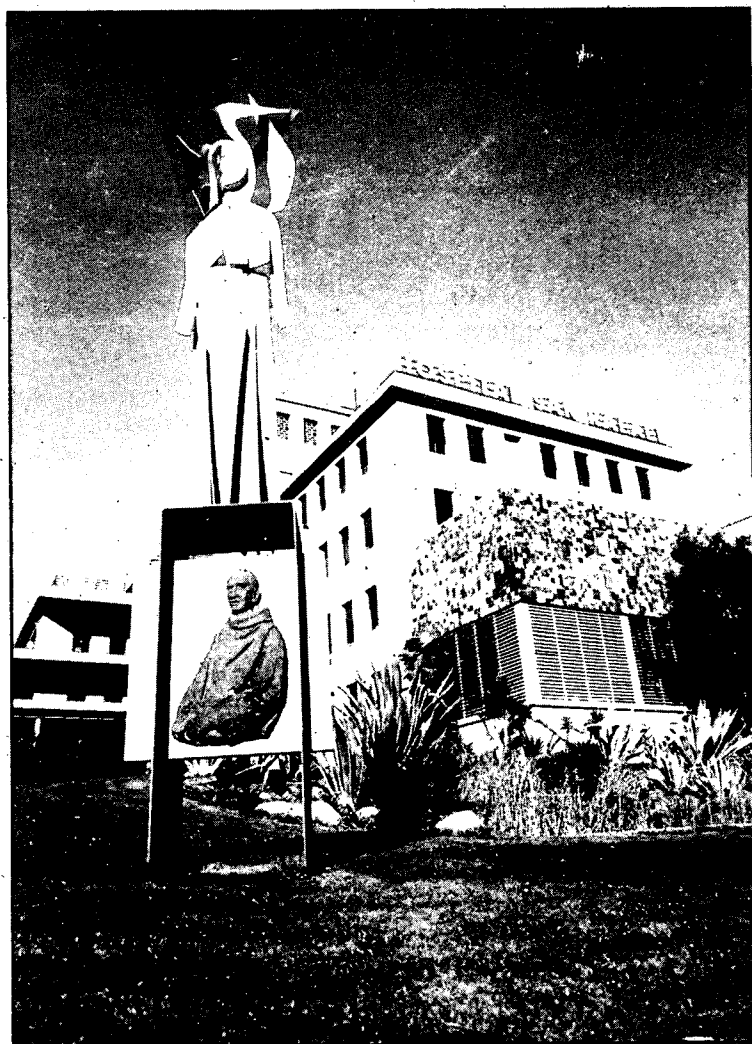

PEDRO ROVIRA
GRANDES VINOS Y BRANDY

5

À poc a poc s'ha passat a la medicina com a servei social per a tots.

En l'Església es refugiaren la ciència i la investigació i sorgiren els centres de caritat, asils i hospitals.

cies sanitàries dels pobles. Sempre existirà la tasca de suplència i complementarietat. Aquesta és, potser, la tasca de tantes institucions religioses en el camp de la sanitat. Crist va plorar davant el dolor. Crist no buscà el sofriment; pregà al Pare que allunyés el calze de la passió.

La malaltia i la mort estan incrustades en els límits de la naturalesa biològica, però la culpabilitat dels homes agreuja les causes del dolor, de la malaltia i de la mort. De tots el sofriments, és la malaltia la que

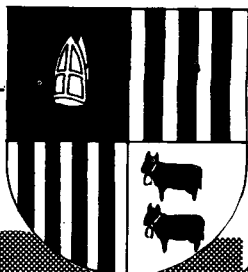
manifesta de manera més visible la debilitat humana. Per això Crist ofereix al malalt un sacrament particular: la Unció dels Malalts. En aquest sacrament es renova la unció sagrada del Baptisme, per a demanar al Senyor la reacció animosa i realista contra la malaltia.

Perquè la medicina compleixi avui la seva missió específica caldrà tenir en compte les paraules de l'esmentat professor Joaquim Tornos, cap del Departament de Medicina Interna en la Seguretat Social de la Vall d'Hebron (Barcelona) i

catedràtic de la Facultat de Medicina de Barcelona:

"El malalt no és una màquina desfeta, ni un mer cos, ni un simple ser vivent, sinó una persona, és a dir, un individu amb el seu soma i la seva psique, dotada d'intimitat, d'intel·ligència, raciocini i llibertat, protagonista del món de l'esperit i projectat vers un món suprapersonal."

Francesc Gamissans
Tomàs Puntí

Wigberta

andorra

La Mitra

Per Decret de data de 20 de juliol de l'any que som, S.E. el Bisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Joan Martí i Alanís, ha nomenat President del Tribunal Superior de la Mitra d'Urgell per al Principat d'Andorra el M.I. Senyor Ramon Faus i Esteve, que fins ara n'exercia el càrrec de Vice-president. El Dr. Faus i Esteve substitueix en la presidència l'Excm. Sr. Carles Obiols i Taberner, que tan brillantment l'ocupà des de 1974 i que des de temps enrera tenia presentada la seva renúncia per raons de salut. Per les seves qualitats i pel servei a la Mitra d'Urgell, S.E. el Copríncep Episcopal l'ha nomenat President Honorari del Tribunal Superior.

Igualment per Decret de 20 de juliol proppassat, S.E. el Copríncep Episcopal, havent de proveir el càrrec de Magistrat del Tribunal Superior per al Principat d'Andorra, vacant pel trapàs del Dr. Octavi Saltor i Soler, ha nomenat el M.I. Sr. Rafel Gomez de Membrillera i Lopez Guijarro, Magistrat de dit Tribunal.

Per tant, el Tribunal Superior de la Mitra d'Urgell per al Principat d'Andorra ha quedat constituït amb la següent composició:

President: Ramon Faus i Esteve.

Magistrats: Lluís Figa i Faura, Josep Pinto i Ruiz, Lluís Puig i Ferriol, Rafel Gomez de Membrillera i Lopez Guijarro.

La Vice-Presidència, en virtut del decret de 19 de juliol de 1982, serà exercida per torn.

Ramon Faus i Esteve, President

Nasqué a Guissona (La Segarra) l'abril del 1902. Estudià i es llicencià a la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona i el Doctorat en Dret a la Universitat de Madrid. Fou nomenat Notari el 1930, per oposició, de Barcelona i degà, per tres vegades, del Col·legi Notarial de Catalunya. Es Vice-President Honorari de la Unió Internacional del Notariat, Membre numerari de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Barcelona, Vocal de la Comissió Compiladora del Dret Civil Català i Ponent Acadèmic de la Revisió de la mateixa Compilació. Actualment és President de la secció de Filosofia i Ciències Socials de l'Institut d'Estudis Catalans.

Autor de nombrosos treballs jurídics sobre Dret Civil, ha donat múltiples conferències sobre els mateixos temes en diversos països. Cal remarcar la seva obra sobre la Compilació de Dret Català, feta amb col·laboració amb el Dr. F. Condomines.

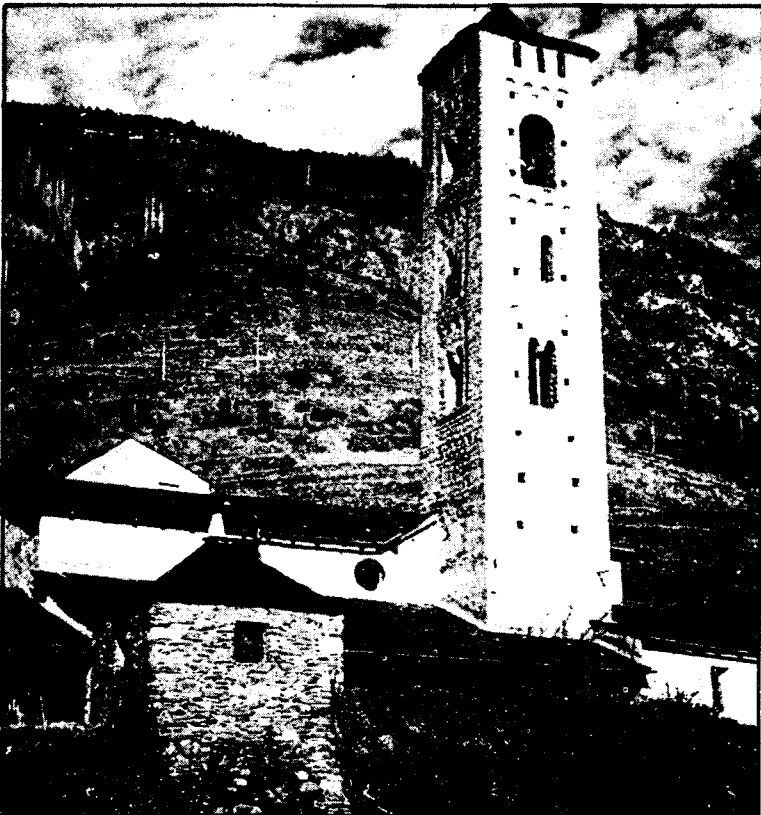
Des del 1977 és Degà Honorari del Col·legi Notarial de Catalunya, i President de la Comissió Jurídica Assessora de la Generalitat de Catalunya, des de 1979, data del seu restabliment.

Des de 1974, data de la constitució col·legial del Tribunal Superior de la Mitra per al Principat d'Andorra, n'era el seu Vice-President.

Rafel G. de Membrillera L. Guijarro, Magistrat

Nasqué a Barcelona l'any 1911 i en la mateixa Ciutat cursà estudis fins a graduar-se en Dret.

Ingressà a la judicatura l'any 1935 i exercí successivament a Molina de Aragón, Solsona, Mataró i Barcelona. Actualment és President de la Sala 2a. del Civil de l'Audiència Territorial de Barcelona.

Visió de Canillo, poblet andorrà que guarda un gran tipisme en la seva església parroquial i els seus carrerons.

La seva activitat professional ha anat acompanyada de la docència en l'Escola de Pràctica Jurídica del Col·legi d'Advocats de Barcelona i de la publicació de nombrosos treballs i manteniment de conferències sobre dret de família, aspectes processals de la Compilació del Dret Civil de Catalunya, societats anònimes, etc. etc...

Fou ponent a la secció cinquena del 2on. Congrés Jurídic Català (1971-1972) i és membre de la Comissió Jurídica organitzadora del 3er. Congrés. És membre de la Comissió Jurídica Assessora de la Presidència de la Generalitat de Catalunya i de la Comissió per a l'adaptació de la Compilació del Dret Civil de Catalunya a la Constitució i a l'Estatut de Catalunya.

És membre de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya de l'any 1968 i es troba en possessió de la Creu Distingida de la classe i la Creu d'Honor de Sant Raimon de Penyafort.

Carles Obiols i Taberner, President Honorari

Nasqué a Osor (Girona), l'any 1903 i es graduà en Dret a la Universitat de Barcelona. In-

El Dr. Joan Martí Alanís, bisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, ha nomenat president del Tribunal Superior de la Mitra d'Urgell al senyor Ramon Faus i Esteve.

gressà per oposició a la Carrera Judicial el març del 1931 i fou Jutge de 1ª Instància i Instrucció de diversos jutjats, i Magistrat de l'Audiència Provincial de Girona, de la que fou després President. Designat Jutge Delegat d'Apel·lacions del Principat, desenvolupà una tasca s'alt nivell científic. Promogut a la categoria de Magistrat del tribunal Suprem, fou nomenat President de l'Audiència Territorial de Barcelona. Vocal de la Comissió Compiladora del Dret Civil Especial de Catalunya, membre de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Barcelona, Col·legiat d'Honor del Col·legi d'Advocats de la mateixa Ciutat, President del Patronat de la

Fundació del II Congrés Jurídic Català i Gran Creu de Sant Ramon de Penyafort.

Entre la seva producció jurídica, cal remarcar col·laboracions a la "Revista Jurídica de Catalunya", "Revista de Derecho Procesal" i "Revista de Derecho Judicial", i pel que fa al Dret Andorrà, el seu treball "La Justicia Penal en Andorra" publicat a la "Revista de Estudios Penitenciarios", i sobretot, el volum "Jurisprudència Civil Andorrana" que recull la del Jutjat d'Apel·lacions en el període de temps 1945-1966.

Des del 1974, data de la Constitució col·legial del Tribunal Superior de la Mitra per al Principat d'Andorra, n'era el seu President.

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

Estudiar el problema sota una il·luminació teològica

L'Església de l'Amèrica Llatina, preocupada per la bretxa pobres-rics

Bogotà.— El Departament d'Acció Social del Consell Episcopal de l'Amèrica Llatina (CELAM) està promovent en aquests mesos un seguit de reunions d'intercanvi i profundització sobre la doctrina social de l'Església per bisbes i agents pastorals, basades en el llibre suau publicat pel CELAM, "Fe cristiana i compromís social".

La primera s'ha celebrat a Mèxic, l'últim febrer, i a Chimote, Perú, a començaments de maig. Durant la segona quinzena de juny i juliol s'han fet les de Panamá i Bogotà corresponents als països centreamericans i bolivians i s'estan endegant les reunions per a l'àrea del Carib i del Con Sud a mitjan del segon semestre de l'any.

La Comissió Episcopal del Departament Social del CELAM ha recomanat posar particular esment, durant el 1982, a la situació que provocarà la bretxa pobres-rics ens els propers 20 anys i la responsabilitat que competeix a l'Església d'Amèrica Llatina enfront d'aquesta rea-

litat. Per això es recomana la recol·lecció, sistematització i estudi de les aportacions d'institucions d'investigació social i econòmica sota la il·luminació d'una reflexió teològica.

Bisbes xilens propugnen una societat veritablement cristiana

Santiago.— El bisbe de Punta Arenas, monsenyor Tomás González, lliurà una carta pastoral als seus fidels que porta el títol "Construïm una societat veritablement cristiana".

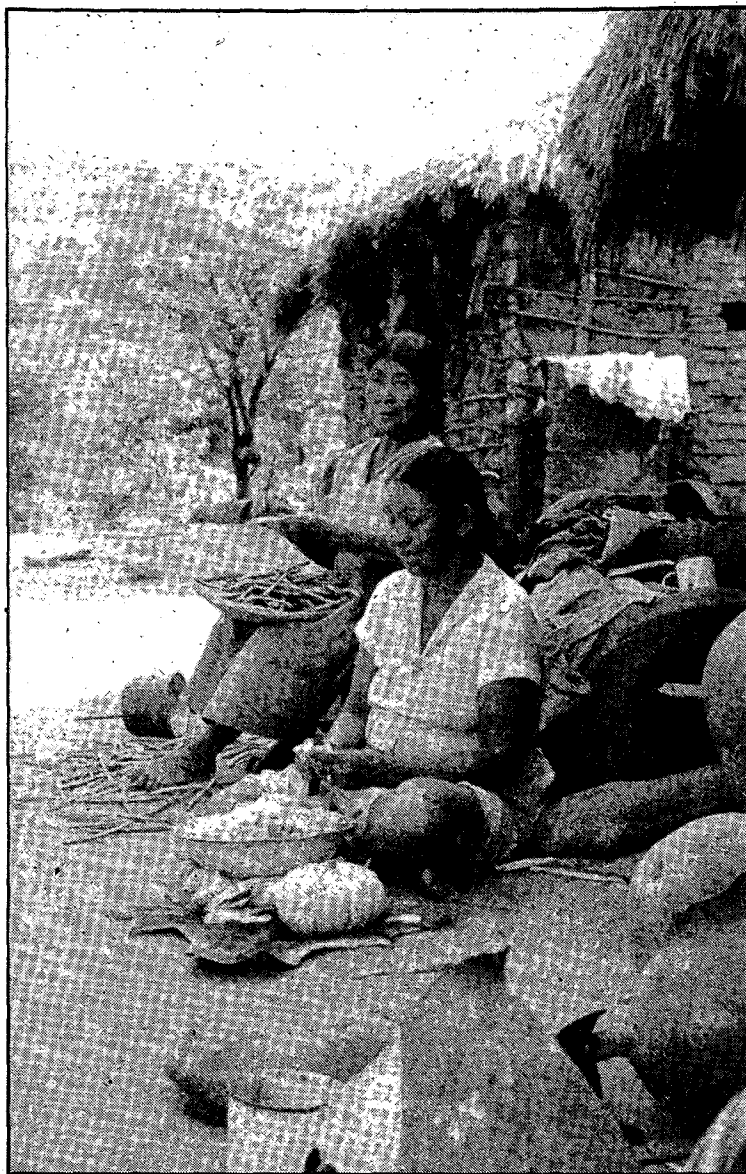
"La societat actual —diu la carta— pretén reduir la persona humana a una màquina de producció. No li diu res que l'home pensi, progressi realment amb capacitat de relacions humanes, el molesta que sigui crític, l'apassiona amb elements fàcils. En un mot, no desitja que es converteixi en un vertader fill de Déu. Així és com, a desgrat que avui es parli d'humanisme cristià, aquest no és tal si no hi ha un desenrot-

llament dels valors que el distingeixen". I enumera aquests valors, analitzant-los breument: el valor absolut de la persona, la recerca del bé comú, el diàleg i la maduresa, el poder com a servei, la participació efectiva de la comunitat, la seguretat veritadera.

Per la seva banda, els bisbes de Talca donaren també una carta pastoral als seus fidels fent referència al mateix tema.

Encara que ells veuen més accentuat el problema en una desintegració social els signes de la qual són l'envaïment de l'erotisme, la falta de veritat, la manca de moral en les relacions humanes i en l'economia i la pèrdua de la diferència entre el bé i el mal.

Adopten una altra perspectiva per convidar els seus fidels a la reflexió sobre aquests signes: dos criteris fonamentals, n'és un d'ells les vitalitats existents a Xile per abordar aquesta crisi, i l'altre, el contingut de tres de les benaurances del Sermó de la Muntanya: sortosos els qui

Moltes famílies humils de Xile sembla que només serveixen per a menjar i reproduir-se, sense cap possibilitat per a la cultura i la religió.

treballen per la justícia, sortosos els pobres d'esperit i sortosos els nets de cor.

A la tercera part, els bisbes de Talca donen algunes orientacions que ajudin a arribar a viure

un estil de vida conseqüent amb els criteris anteriors: reconèixer les presències de Déu; avui; decidir-se a viure amb l'amor; i viure segons l'estil de les benaurances.

El Quart Món impedeix els drets humans

Mil persones descriuen la misèria

Friburg.— Les famílies del Quart Món de molts països d'Europa i dels Estats Units han escrit entre el juliol del 1981 i el març del 1982, aproximadament uns 1.000 "Fulles dels Fets" explicant i descrivint amb detall la injustícia que les societats poderoses fan sofrir a una franja important de llurs poblacions. Lucien Duquesne, permanent del Moviment d'Ajut en Plena Angoixa-Quart Món, ha muntat aquests fets amb la forma d'un Forum Internacional dels Drets de l'Home fort, suggestiu que permet al lector de descobrir, més enllà del fet concret, el menyspreu dels Drets de l'Home respecte dels sub-proletaris. El text forma un llibre: "Que la injustícia s'aturi", 196 pàgines. Editions Science et Service.

En aquest Forum imaginari, hi ha aquell que tots els que intervenen al Quart Món anomenen amb respecte "Senyor President", un president que dóna la paraula amb

Hi ha una injustícia de les societats riques que fan sofrir a una part important del mundo abocades, a la misèria.

polidesa, que fa les seves reflexions i que sembla allisonar enormement. Finalment el president diu: "És la primavera, senyores i senyors, que jo presideixo una assemblea on s'hi expressen amb tanta veritat i intensitat aquells i aquelles que ningú no sent mai i que, per tant, pateixen les pitjors injustícies". Aquest president és en alguna manera el lector que, tot llegint el llibre, aprèn a conèixer el Quart Món.

L'important sens dubte fóra trencar el cicle de la misèria, fent per manera, que aquests homes i dones, aquests infants i joves puguin construir,

a poc a poc, un esdevenidor nou. Com fer-ho? Nosaltres pensem que la lectura d'aquest llibre és capaç d'engendrar unes iniciatives. El P. Joseph Wresinski, fundador del Moviment ATD Quart Món resumeix al capdavant del llibre algunes exigències-clau amb les mateixes paraules de les famílies del Quart Món que constituïran un començament d'acció: "Deixeu-nos els nostres fills. Doneu-nos mitjans d'educar-los convenientment. Assegureu un treball als nostres homes. Permeteu que els nostres joves puguin forjar-se un futur".

LLIBRERIA CLARET

Llúria, 5. Tèl. 301 08 89 BARCELONA-10

Seccions especialitzades

Bíblia
Catequesi
Filosofia
Història
Literatura
Pastoral

Psicologia
Sociologia
Teologia
Audio visuals
Postals
Discos

joventut

Les causes de la delinqüència juvenil

A vegades, a l'hora de fer judicis de valor sobre la conducta delictiva dels joves, es fan comentaris poc afortunats i sense un raonament lògic. Evidentment un bon nombre de joves s'han abocat al món de la delinqüència. És un fenomen ben trist, però darrera del fet hi ha unes causes i unes circumstàncies especials.

Els nens i nenes que viuen als suburbis de les grans ciutats tenen moltes possibilitats d'esdevenir delinqüents. Viuen en un medi ambient hostil, amb carrers sense llums i sense enquitranar, sense guarderies ni escoles, amb uns espais molts reduïts a les vivendes.

Tant els sociòlegs com els psicòlegs europeus i americans han manifestat en moltes ocasions la incidència negativa del medi ambient de les grans ciutats en el comportament dels infants. Aquest medi ambient afavoreix les malalties físiques i psíquiques. Les xifres són prou explícites. A les ciutats amb més de 100.000 habitants, la delinqüència és tres vegades superior a la que es dóna a les localitats de 5.000 habitants.

Aquesta política, que s'ha portat a terme durant molts anys, de concentrar en unes zones, molt concretes, grans capes de la població, no fa altra cosa que incrementar la delinqüència juvenil. Per tant, no es

pot deslligar la desvinculació existent entre l'especulació del sòl, l'afany de lucre de constructors i propietaris, la tolerància de les autoritats polítiques i la delinqüència juvenil.

Aquests factors, junt amb d'altres, contribueixen que surtin nois i noies amb uns comportaments delictius, que reaccionen d'una manera agressiva davant d'una societat que els tracta malament d'ençà que varen néixer.

Marginació a l'escola

A les nostres escoles es defensen els mateixos principis d'actuació que a la nostra societat. Segons la "productivitat escolar", s'obtenen uns premis i uns càstics. S'ensenya, ja des de jove, que és important ser el primer de la classe, sobresortir. Els pares es mostren orgullosos i satisfets dels fills que destaquen. L'escola, en fomentar un competicionisme absurd, fomenta sentiments contraris a la solidaritat i a l'amistat.

Com a conseqüència d'aquesta situació, els nens difícils són marginats. Ningú no els en fa cas. I, en alguns casos, passa que aquests nens s'omplen d'odi i agressivitat davant una societat que els rebutja.

Evidentment no representa cap solució expulsar de l'escola els nens que presenten problemes, com s'ha fet en tantes ocasions. L'educació ha d'estar oberta a tothom: als nens intel·ligents i a aquells que no ho són tant. Perquè, més que ensenyar uns coneixements, l'escola ha de formar les persones que siguin honestes, responsables i que en tot moment observin un comportament ètic.

Manipulació informativa

Els mitjans de comunicació, amb relativa freqüència, informen dels fets i deformen la realitat. En parlar, d'actes delictius, diuen que els protagonistes procedeixen de les capes baixes de la societat, com si aquestes fossin una taca negra. Mai no es esmenten dels factors que abans apuntàvem.

També s'ha de considerar el fet que les conductes delictives dels membres del que podríem anomenar "alta societat", no passa per les estadístiques ni les notes de premsa. Moltes famílies disposen de

mitjans suficients per a silenciar comportaments antisocials dels seus fills.

Ajuda familiar

Davant dels problemes que presenten els fills amb conductes delictives, quin és el paper dels pares? En alguns casos, la família assumeix bé el paper que li correspon i esdevé un suport i una ajuda per al nen. Això no obstant, aquesta no és la situació normal. Els pares són fora de casa moltes hores i la llar és només un lloc on es dorm i es menja. A més hi ha les desavinències i incomprensions entre els pares, la manca de maduresa amb què moltes persones arriben al matrimoni, etc., són factors que no ajuden el nen o la nena amb problemes.

En el llibre "Cómo hacer de tu hijo un fascista", de Victoria Palaut, comenta que, malgrat que les institucions espanyoles no han facilitat xifres sobre els nens maltractats pels pares, els especialistes calculen en més de 5.000 els menors atesos a clíniques i hospitals de diversos traumatismes.

Influències negatives

El cinema, la televisió i els mitjans de comunicació exerceixen també unes influències negatives en els nens. Es presenta un món en el qual el més important és tenir poder i diners. Aquests mitjans presenten, normalment, un món luxós, i irreal. Aleshores, els joves somien i se senten frustrats per la seva particular situació. Ells també volen ser com el protagonista de la pel·lícula; un senyor al qual no li falta res. I llavors passa el que passa: la frustració provoca una agressivitat discriminada i incontralada.

William Belson, en un informe citat pel diari "El País" deia: "La violència, a la televisió, no és solament una de les causes de la violència juvenil, sinó que n'és la causa principal. Les emissions que comporten un risc més gran, són aquelles que presenten personatges que utilitzen la violència per defensar les causes justes".

Tomàs Puntí

Desig de canvi

Els joves ens hem trobat amb una societat que ens han deixat els grans. I no ens agrada. Voldríem canviar moltes coses. No veiem que sigui just que molta gent al món passi gana. Que hi hagin injustícies i abusos de poder. Ens dol, també, la delinqüència juvenil.

En la nostra societat el nombre de delinqüents juvenils és alt. Les perspectives de futur són dolentes. Els joves d'avui són els ciutadans del demà i el germen que pot fer possible el canvi.

A les pàgines de joventut d'aquest número, parlem de la delinqüència juvenil i analitzem les causes que, en moltes ocasions, la provoquen. És la mateixa societat, el medi ambient on viu el nen o nena, el que determina certs comportaments delictius. Cal arribar al fons de la qüestió, analitzar totes les causes de la delinqüència per eradicar aquest càncer. Les solucions definitives passen per canvis molt profunds de la mentalitat dels ciutadans.

A través del MIJAC

Acció cristiana
per al jovent

"Que els infants arribin a ser una comunitat de creients compromesos amb el seu propi món", és una de les consignes que es proposa el MIJAC — Moviment Infantil Jovenívol d'Acció Cristiana — arrelat notablement a l'Església de Barcelona.

El Secretariat Jovenívol de la Zona Pastoral IV —Cornellà, l'Hospitalet, La Torrassa, Collblanc, Sants i Can Tunis— ha editat un tríptic sobre el MIJAC per tal de donar a conèixer les característiques d'aquest moviment i de fer possible, en els medis cristians de l'esmentada zona, l'opció per l'alternativa educativa que comporta.

Protagonistes els
nens i pre-adolescents

"És un moviment de nois i pre-adolescents" —afirma el text del tríptic—. "Els són els protagonistes. Prop d'ells s'hi col·loquen els animadors (joves-adults) que els ajuden a revisar, aprofundir i canviar tot el que viuen i creuen. L'animador és al costat del noi com un amic i com un testimoni".

"El moviment neix de la pròpia vida del noi. Aquesta és la font important. Al MIJAC el noi revisa conjuntament amb altres nois la seva pròpia vida. El punt de partida —insisteix el text— de la vida del nen i les seves potencialitats.

Protagonista de la seva pròpia vida i conscient de les seves pròpies accions, el nen és menat pel moviment a actuar en el seu ambient per transformar-lo i per transformar-se. La pauta de referència la formen els criteris de Jesús, la bona nova del qual cal acollir i celebrar. Per aquesta raó, el MIJAC es defineix com un "moviment evangelitzador".

Veure, jutjar, actuar

La metodologia que segueixen els nois pre-adolescents que militen al MIJAC s'inspira en l'esquema clàssic dels moviments actius: veure, jutjar i actuar.

El MIJAC "parteix dels centres d'interés del noi: aquí realitza un paper important el joc i moltes altres activitats". Subjaceix la convicció que "el joc és l'acció que el noi fa lliurement i de manera espontània".

Altrament "el noi, junt amb d'altres nois (grup) revisa tot allò que viu"; és el moment que omple la reflexió. I, "a partir d'allò que el noi ha reflexionat, torna a la vida amb un altre tarannà: l'acció reflexionada".

"Aquesta acció es veu il·luminada pèr l'estil de vida de Jesús, a qui el noi descobreix com amic entre els amics, solidari al grup, pobre entre ells mateixos, transformador en la seva acció. Tot això ho celebra ja que és una Bona Nova que anuncia a tothom".

Com es forma un
centre de MIJAC

Fa notar el tríptic que el que debò és important per a formar un centre de MIJAC són els nois. Amb tot, "cal que uns adults estiguin disposats a caminar plegats amb ells aquest procés que comencen".

MIJAC facilita un equipament amb el fi d'acompanyar els educadors en una etapa d'iniciació al moviment. Així exigeix dels educadors una opció pel món dels nois; una opció cristiana clara i un coneixement del MIJAC.

Amb aitals pressupostos —nois i educadors equipats degudament— el MIJAC assenyalava l'itinerari següent:

—Formació del grup a través del mutu coneixement.

—Inici d'organització, fent accions conjuntes.

—Aprentatge de la manera d'analitzar la realitat que embolcalla els nois (família, barri, escola, amics, etc).

—Acolliment de la Bona Nova cristiana, assumint alhora el compromís de comunicar-la per mitjà de l'acció, al mateix món.

—A la Zona Pastoral IV de l'Església de Barcelona existeixen centres de MIJAC a Cornellà i a L'Hospitalet.

Joves que són
vells

Ser jove o ser vell no és qüestió d'edat, sinó de mentalitat. Es pot ser vell als 17 anys i jove als 90. Faig aquesta afirmació perquè jo, que tinc 19 anys, m'he trobat amb companys, a l'escola i al centre d'esbarjo, que no tenen ganes de fer res i se'ls veu sense cap il·lusió. I és trist que en aquesta edat s'hagin ja perdut gairebé les ganes de viure.

Tanmateix el món que ens deixen els grans no és massa bonic, però aquesta és la realitat i l'hem d'acceptar. No ens podem amargar. Hem de ser valents i lluitar amb totes les nostres forces per aconseguir un món, una societat més noble, sincera i justa.

Hem de pensar, jovent de Catalunya que llegiu aquest article, que no podem defallir. A

mi em desmoralitza molt veure nois sense il·lusió, perquè penso que tots plegats encara podem fer quelcom i que no es poden dispersar els esforços.

Sóc una mica mandrós i, a vegades, em costa una mica posar-me a escriure. Avui m'he decidit. Crec que hem d'aprofitar l'avinentesa que ens ofereix CATALUNYA CRISTIANA a dedicar una vegada al mes unes pàgines al jovent. Pot ser un bon mitjà per exposar les nostres opinions i donar a conèixer les nostres inquietuds. Si ara, quan encara tenim molt temps per endavant, comencem a parlar, discutir i reflexionar, arribarem al dia de demà amb unes idees que potser podrem posar a la pràctica.

Tant de bó que algú contesti a aquest article. Almenys tindrè

el consol que algú m'ha llegit i ha reflexionat sobre el que he escrit. Moltes vegades, en aquesta societat on ens ha tocat viure, tinc la impressió que la gent t'escolta només d'una manera aparent, com si ho fés per educació. I és que saber escoltar, raonar el que diuen els altres, no és tan fàcil. I penso que per ací vénen molts dels mals de la nostra societat, que no és receptiva, i vol imposar els criteris, siguin o no encertats.

Bé, no us vull "menjar més el coco", com diuen els progressistes d'avui dia. A veure si us animeu i em contesteu. Que m'agradaria que us mulléssiu. M'interessa saber què pensen altres joves de Catalunya sobre algunes de les qüestions que he plantejat. Vosaltres teniu la paraula...

Enric Prat

Haëndel, un músic sincerament religiós

Nascut a Halle (Alemanya) el 23 de febrer del 1685, i mort a Londres (Anglaterra) el 14 d'abril del 1759, Händel és dels pocs músics que ha estat interpretat gairebé sense interrupció des de la seva mort fins als nostres dies. És un compositor mal conegut si tenim present que de la seva molt nombrosa producció, únicament se n'executa un reduït nombre de títols. Parlem sempre proporcionalment.

Als onze anys escrigué Händel les seves primeres composicions, als dinou, el primer oratori ("La Passió segons Sant Joan") i als vint, les dues primeres òperes ("Almira, reina de Castella" i "Neró"). Havia après a tocar el clavicordi i a llegir l'escriptura musical als set anys, gairebé d'amagat, car practicava la música tot sol, quan podia, a les golfes de casa seva, valent-se solament de la seva innata predisposició.

L'any 1694 i rendint-se a l'evidència, el seu pare acceptà que iniciés els seus estudis musicals amb Wilhelm Zachow, el qual es trobà amb un deixeble avançat i hagué d'emprar amb ell, un mètode d'ensenyament musical fora del corrent. Dos anys més tard, és a dir, als onze anys, l'alumne componia música millor que el mestre, el qual, tot sigui dit, era un músic notable, excel·lent concertista i compositor. Els exercicis que Händel escrigué a aquesta edat, ja són quelcom més que un bon auguri.

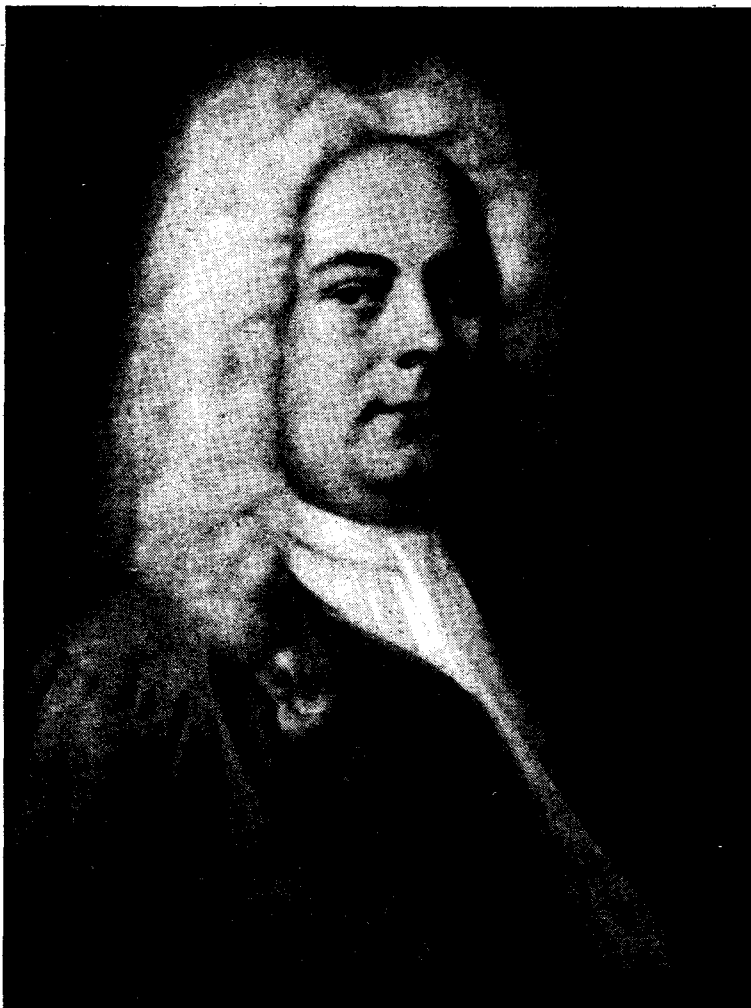
Dels disset als divuit anys, estudia dret, fa d'organista a la catedral de la seva ciutat natal, actuant més endavant com a músic en el teatre de l'Òpera a Hamburg, on als vint anys hi estrena les dues òperes abans esmentades. Viatja a Itàlia on escrigué i hi estrena

algunes obres seves, essent poc més que un desconegut. Comptant únicament amb el seu esforç i la seva gran voluntat, es dona a conèixer a Florència, Venècia, Roma i Nàpols.

Al llarg dels temps compongué la música de diverses òperes alemanyes, italianes i angleses, sobre textos en aquests idiomes i, en el possible, d'acord amb la sensibilitat musical del públic al qual anaven destinades. Händel coneixia bé la idiosincràsia dels respectius auditoris, car visqué llargs períodes de temps, tant a Alemanya com a Itàlia i Anglaterra, i parlava aquests tres idiomes, a més a més el francès.

Però la major part de la seva brillant carrera es desenvolupà a Anglaterra, on en el febrer de l'any 1726 el rei Jordi I signa el decret que el naturalitza com a súbdit anglès. Des de llavors el músic és, per tant, ciutadà britànic i com a tal, canvia la grafia del seu nom germànic, per George Frederick Handel (sense dièresi). Tenia quaranta-un anys.

Entre d'altres oratoris religiosos, assoliren gran acceptació "Athalia" i "Débora" (1733); "Saül" i "Israel a Egipte" (1739). El dia 12 d'abril de l'any 1742 estrenà a Dublín el seu famós oratori "El Messias" (2), escrit l'any anterior. L'èxit fou antològic. I cal remarcar que quan l'oratori fou estrenat a Londres, en començar, el cor, l'Al·leluia, el rei Jordi II es posà dempeus i tots els assistents seguiren el seu exemple escoltant-lo drets fins al final. Des d'aquell dia aquest costum ha prevalgut fins avui. Seguiren, i no els relacionem tots, els oratoris "Samsó" (1743); "Baltasar" (1745); "Judas Macabeu" (3) (1747); "Josuè" (1748); "Salomó" i "Susanna" (1749) i "Jeftè" (1752).

Retrat de Georg Friedrich Händel per B. Denner.

Se li coneix també, entre els anys 1708 i 1751, la composició i estrena d'una dotzena d'oratoris profans, alguns d'ells en una primera i una segona versió, cosa que solia fer. Escrigué també música religiosa, dita d'església, de cambra—vocal i instrumental—per a orquestra, per a clavecí, orgue i diversos instruments. En la música religiosa hem de comptar-hi els nombrosos "antheims" que Händel escrigué. L'"antheim" és, per entendre'ns una mica, la versió anglesa del motet llatí, amb un text de la Bíblia.

tes, que no influïren majorment en el seu destí. Händel era un home pregonament religiós i també, un músic sincerament religiós.

Pels voltants del 1752 començaren a manifestar-se les cataractes que, fatalment, el durien a la pèrdua total de la visió, la qual, tres operacions no aconseguïren d'evitar.

La nit del 6 d'abril del 1759, Händel assistí a una audició del seu oratori "El Messias" en el decurs de la qual sofrí un desmai i hauria caigut a terra sense l'auxili d'uns seus amics, els quals el portaren a casa seva.

Pocs dies després —solament sobrevisqué vuit dies al desmai— manifestà que li plauria morir el dia de Divendres Sant. I el dia 14 d'abril, Dissabte Sant, l'ànima de George Frederick Handel es lliurà de la seva còrpora mortal. En aquell moment, el músic i la seva obra entraven a la immortalitat.

Fou enterrat amb tots els honors a l'abadia de Westminster. Els anglesos que, en vida, l'admiraren, encara avui honoren la seva memòria considerant-lo el seu compositor més il·lustre, el seu més gran músic acional.

I qualitativament, i també legalment, no els manca pas la raó.

Carles Giménez i Miquel

Una de les obres més importants de G.F. Händel fou l'oratori "El Messias", que ha estat interpretat pels millors cors i orquestres del món.

AVUI

Prensa Catalana S.A. Consell de Cent, 425, Barcelona, 9. Telèf. 246 60 00 (10 línies). Telex 54063.

VULL REBRE INFORMACIÓ, SENSE CAP COMPROMÍS, DE LES CONDICIONS I MODALITATS DE SUBSCRIPCIÓ AL DIARI AVUI.

NOM I COGNOMS

ADREÇA

POBLACIÓ

BARCELONA, A DEL

PREMSA CATALANA, S.A.
Consell de Cent, 425, 6è - Barcelona-9

la sardana i la dansa

LA MELODIA POPULAR

Una de les diem-ne novetats que presentarà el programa general de les JIF-Catalunya 82 (de les que parlàvem la setmana passada), serà el concert organitzat a base d'una programació exclusiva d'obres inspirades sobre temes populars. L'interpretaran les cobles La Principal de Barcelona i Bages, i l'Orfeó de Cantonigròs.

La melodia popular, aquella que ha sorgit sense cap preparació prèvia, talment com sorgeix una font, o un bosc, o un torrent, és el rebost musical més copiós que hom pugui anhelar. Els creadors de la nostra música, tant si s'han dedicat a la instrumental, com a la vocal, o a ambdues simultàniament, han tingut sempre plena consciència d'aquesta riquesa que és la melodia popular. I si ens cal anomenar algú per confirmació de les nostres paraules, citarem Josep Serra o Pep Ventura, en el món de la música de la sardana; Enric Ribó o Manuel Oltra, conreant la música coral; Béla Bartók o Ewdard Grieg, dintre dels clàssics de la música, sense que altrament aquesta relació representi cap exclusivitat ni limitació. Moltes vegades, fins i tot l'autor no gaire destre, s'haurà servit inconscientment de la temàtica popular, talment com l'infant que barboteja els primers mots abans de aprendre les normes gramaticals.

El concert anunciat amb temàtica de cants populars és un tribut que volen rendir les JIF a tota aquesta riquesa. El concert se celebrarà el dia 10 de setembre, a la nit, a la plaça del Rei, amb una part dedicada a la sardana, una altra a la cançó i en la tercera, sense apartar-se de la temàtica popular, rendint tribut a la memòria del malaguanyat Joaquim Serra, en aquest Any Serra en el qual és lloada la seva figura, ensems que ens beneficiem de la seva música. La direcció del concert serà a càrrec de Josep M. Busquets per part de l'orfeó, i de Jesús

Ventura i Josep M. Bernat, en la part de les cobles.

APLECS
DE SARDANES

Diumenge, dia 22, a Sant Feliu de Pallerols, cinquè aplec de la Sardana, matí i tarda als arbres de Can Canals, amb les cobles Genisenca, Mediterrània i la Principal del Llobregat.

Així mateix, el matí i la tarda del diumenge, aplec a Vilanova d'Escornalbou, tercer aplec, amb una cobla no designada encara.

Josep Ventura

llar i flors

Alguns trastorns
més de les plantes

Falta de flors. - És ben segur que no hàgim adobat prou bé la planta o hàgim equivocat la seva composició. Potser ha crescut massa i en aquest cas cal podar-la; l'excés o falta de calor en pot ser la causa.

Fulles amb taques marró. - Indiquen teixits morts, possiblement per un fred sobtat o per les gelades; a l'estiu pot ser excés de calor o massa sol. També pot ser que tingui necessitat de potasi a la terra. De vegades és el final d'alguna malaltia.

Fulles amb forats. - Normalment els forats a les fulles els causen els insectes, com les erugues o les tisorettes. Algun cop fins i tot es mengen les flors. Les plantes d'exterior en

són més exposades que les d'interior.

La planta es marceix. - Pot ser falta de regar-la o massa calor. Polvoritzeu també les fulles per a fer-la reviure; poden ser causes d'arrel per excés de regar i aleshores es podrien les arrels, o per plagues. També pot ser per excés d'adob. O pot ser simplement, la planta necessita un lloc més fred i ombrejat.

Podridura. - El regar-les excessivament o el fred són les causes principals de la podridura que és el que necessiten els bolets que la produeixen. Es redueix el reg i s'utilitza mescla de cultiu i mescles especials per a llavors i així guauram "el mal de peu".

Maria Teresa Dachs

moda

Protagonista la MODA.
Conjunt estival

La peça sencera (en castellà enterizo), és fonamental en el vestuari de la dona jove i actual. I la no tan jove, ja que n'hi ha prou amb tenir una estatura prudencial i l'esveltesa d'unes mides més o menys regulars, perquè la peça sencera es pugui portar amb la desimboltura i la dignitat que el seu disseny necessita. La seva divulgació com a peça de vestir pràctica i funcional, l'ha convertida en òptima per a ésser portada tot l'any, ja que cada temporada respon a unes característiques específiques de línia i de teixit, però bàsiques en quant a idea de vestit. Per això és, avui dia, un model de comoditat i elegància.

Així, doncs, la creadora Margarita Nuez, que recolza sempre la seva col·lecció en l'alta qualitat d'uns teixits sempre naturals i d'uns estampats exclusius, presentà uns models estivals entre els quals hi havia aquest conjunt, format pel vestit sencer, de gavardina blau marí (el qual ofereix una línia de moda molt actual) i que s'aguanta amb uns tirants fins, mentre que la part baixa dels pantalons segueix ajustada als turmells. L'altra peça és una brusa llarga, tipus camisa de pintor, com a complement ideal. És confeccionada amb cotó blanc fi, amb estampat de llapis vermells i blaus.

Es tracta d'un model de tall aparentment senzill, que cobreix l'exquisitat que comporta el vestit femení dins d'aquesta vessant tan concreta que marca, a més, un estil i, sens dubte, una època.

M^a. José Ejarque

costums i tradicions

Noms cristians de l'estelada

Les nits d'estiu són, per a la gent que normalment viu en grans ciutats contaminades, agradables, i sorprenen quan es passen les vacances en indrets on el cel és blau de dies i tessel·lat d'estrelles a la nit.

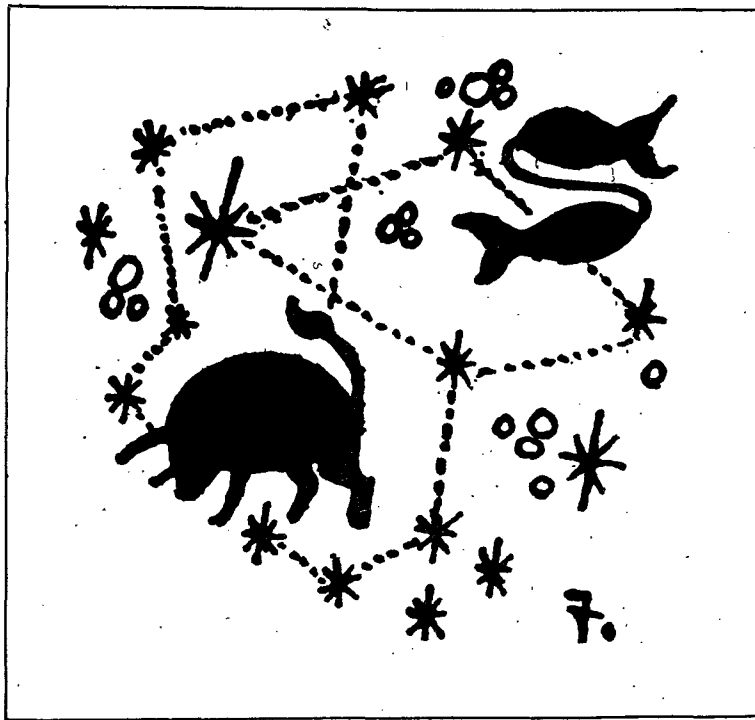
Per a molts infants, contemplar els astres-estels o estrelles, tant se val! és il·lusionant. No és la mateixa cosa veure'ls en els llibres que no pas movent-se en la immensitat de la volta celeste. Descobrir quines són les constel·lacions i dir-ne els noms, així com de cada estel solitari, és un exercici o passatemps agradós.

A vegades ho pregunten a persones grans i aquestes no saben què contestar. Llevat de les Òsses o de Venus, posem per cas, aviat ens hi entrebanquem. Hi ha, però, una cosa més curiosa per explicar: els noms cristians de l'estelada. Parlem-ne?

De bell antuvi, els tres estels del Cenyidor, són les claus d'or que tanquen el cel per evitar que el dimoni s'hi pugui esmunyir. Al mateix intent hi ha, clavada una grossa creu, la Creu del Cel, conjunt d'estels de la constel·lació del Cigne. També se'n diu la Vera-Creu, el Sant Crist, la Creu dels Albats, la de santa Helena i la del Mal Lladre.

El gran quadrant de la constel·lació d'Orió, té forma de llit perquè és el bressol que Josep feu a Jesús i que quan aquest ja era gran, el sant fuster se endugué al cel.

Abans hem citat Venus. Cristianitzat es diu estel de sant Mateu, o de sant Martí o si us agrada més, Lleó de la Mercè. **Hi ha una Oca de santa Eulàlia que li feu companyia a la presó i presència al seu martiri; el Drac de sant Jordi i els Ulls de Nostre Senyor.**

Aquests, són tres i no dos, perquè la vida divina és superior a la humana. O potser perquè a la humanitat cal vetllar-la molt. Són aquells estels de la constel·lació d'Orió trobats dessús, dits igualment els Tres Mags.

Si us parlem de l'Ossa Major, digueu-los que no és tal, sinó els Set Lladres, que per haver robat el Santíssim Sagrament foren encantats; o Set Reis que guerrejant mataren mig món i Déu se'ls endugué al dels estels, més fosc que el Paradís; o els Set Pastors o les Set Noies castigades perquè ballaven a l'era quan passava el Viàtic i fins van apallissar al music perquè havia parat de tocar.

També se'n diu el Carro del Cel,

Carro de la Mare de Déu, o de les Ànimes perquè aquestes hi viatgen quan van a l'altre món. També van a Jerusalem les dels qui no pogueren visitar el Sant Sepulcre en vida.

I ja que parlem de viatge, la Via Làctea, Camí o Carretera de sant Jaume mena a Galícia i les ànimes hi van a Compostela. La dienda assegura que sant Jaume va exclamar-se a Nostre Senyor perquè tenia el sepulcre tan lluny que no hi aniria ningú. Déu va respondre-li que, contràriament, totes les ànimes hi haurien de passar abans d'entrar al cel. Per això n'hi deu haver tanta munió...

Esteve Busquets i Molas

racó del llenguatge

Els Adverbis (2)

Ja hem vist com un dels senyals que ens permeten distingir un adverbí és la influència que transmet al verb, al qual acompanya i modifica. Igualment pot acompanyar i modificar els adjectius i els mateixos adverbis. Pels acompanyants, doncs, podem identificar l'adverbí, i són aquests tres: verb, adjectiu i adverbí.

També el podem conèixer a causa de la seva invariabilitat. Presenta sempre la mateixa forma a desgrat del nombre i gènere del mot al qual es refereix: T'estima molt. T'estimen molt. Llegeix un llibre molt bonic. Vaig veure una pel·lícula molt bonica. No corre tant. No correu tant. Compareu-ho amb: Et té molt d'afecte, molta estimació. Llegeixo molts llibres. Vam veure moltes pel·lícules. No feu tantes correccions. Els mateixos mots **molt** i **tant** quan fan d'adjectius s'adapten al gènere i nombre del substantiu que acompanyen i modifiquen, però romanen invariables quan fan d'adverbí, és a dir, quan els seus acompanyants són el verb, l'adjectiu o l'adverbí.

A més dels mots anomenats adverbis hi ha, a la llengua catalana, un gran nombre de grups de mots que en diem locucions adverbials, els quals són usats amb el mateix valor que els adverbis i en constitueixen un dels tresors d'expressió popular més genuïns.

Segons les circumstàncies que ens descriuen, hom acostuma a classificar els adverbis els grups següents: de manera, de temps, de lloc, de quantitat, d'afirmació, de negació i de dubte. Sense que aquesta classificació pugui considerar-se exhaustiva ni s'hagi d'observar rigorosament, ja que un mateix adverbí o locució adverbial pot caure dins de més d'un encasellament i d'altres no troben el seu lloc en aquesta distribució. Tenim, per exemple, la locució **al capdavant** que és clarament de lloc en una frase com: Trobareu la farmàcia al capdavant del carrer. És de temps a: Després de tant d'esperar l'autobús, al capdavant en van arribar tres de cop. I denota una certa oposició amb el que s'ha dit abans en: Tantes amenaces i al capdavant no va fer res.

Donem un ullada als adverbis de manera, considerats els adverbis per excel·lència, perquè actuen sobre el verb de la mateixa manera que els adjectius sobre els substantius. La majoria d'ells són formats a partir dels adjectius.

Perles Ortogràfiques

Al cor de la Barcelona gòtica hi ha un establiment de begudes retolat amb grans lletres també gòtiques que diu: **TABERNE LES TAPES**. És d'aplaudir el retorn a l'antiga denominació popular de taverna i és de dolendre no haver-hi tornat amb bona ortografia.

Albert Pera, 28-7-82

**Catalunya Cristiana
arriba a tots els
pobles de Catalunya**

PREMI «FORÇA, EQUILIBRI, VALOR I SENY»

1. Un grup d'amics de les manifestacions folklòriques catalanes i, específicament, dels anomenats «castells» humans que s'enlairen habitualment a diverses comarques de Catalunya, institueix un Premi literari anomenat «FORÇA, EQUILIBRI, VALOR I SENY» i consistent en un import de 30.000 pessetes, amb la finalitat de difondre el coneixement i l'estima dels «castells». Així mateix hi haurà un accésit de 10.000 pessetes per al finalista.

2. El Premi «FORÇA, EQUILIBRI, VALOR I SENY» s'atorgarà al treball escrit que millor tracti, a criteri del Jurat, del fet «casteller». Caldrà, com a requisit per a concórrer al Premi, que el treball escrit hagi aparegut prèviament, imprès o reproduït per mitjans mecànics amb finalitat de difusió, en qualsevol publicació, periòdica o no. Els treballs concursants hauran d'haver estat publicats en el període de temps que va des del dia 1 de gener del 1982 al dia 30 de novembre del 1982.

3. Els treballs concursants, a tesa la finalitat del Premi, po-

dran ésser escrits en llengua catalana, castellana, basca o gallega. Podran anar acompanyats de material gràfic o d'altre tipus, però aquest sol fet no suposarà un major mèrit del treball.

4. Els treballs concursants s'hauran de presentar, per triplicat, mitjançant la tramesa a la Secretaria del Premi, carrer de la Cort, núm. 1, baixos, de Vilafranca del Penedès, de tres exemplars de la publicació on haurà aparegut el treball. La tramesa podrà ésser feta pel propi autor o per l'entitat editora de la publicació on el treball hagi aparegut. També podrà fer la tramesa qualsevol altre remitent sempre que no consti la prohibició expressa del propi autor o de l'entitat editora. Serà respectat el pseudònim de l'autor si aquest, havent-lo utilitzat en la publicació del treball, desitja que es mantingui.

5. El termini d'admissió de la tramesa dels treballs acabarà el 10 de desembre del 1982. Els treballs rebuts per correu seran admesos si la data de l'estampilla corresponent no

és posterior a l'esmentada.

6. L'extensió dels treballs serà lliure. No serà obstacle per a concórrer al Premi el fet d'haver estat tramesos diversos tre-

balls d'un mateix autor, hagin aparegut o no a la mateixa publicació.

7. Només en circumstàncies excepcionals, que seran, però, valorades discrecionalment pel Jurat, podrà ésser declarat desert el premi o repartit el seu import entre diversos treballs.

8. El Jurat queda facultat per a resoldre totes les eventualitats que puguin sorgir.

9. El veredict del Jurat serà fet públic el dia 7 de gener del 1983, festa de Sant Ramon de Penyafort, Patró de Vilafranca, a la Masia de Cal Cassanyes, i serà lliurat per a la seva publicació als mitjans habituals d'informació.

10. El Jurat estarà integrat per: M.ª Aurèlia Capmany, President; Joan Argenté i Artigal, Joan Anton Benach i Olivella, Jaume Casanova i Cortès, Josep Miret i Pujol, Antoni Plaja i Mateu, Joan Reventós i Carré, Josep M.ª Santacana i Serdà i Jaume Vidal i Alcover, Vocals i Eloi Miralles i Figueres Secretari.

Vilafranca del Penedès, 10 de juliol del 1982.

escacs

Per Jaume Mora

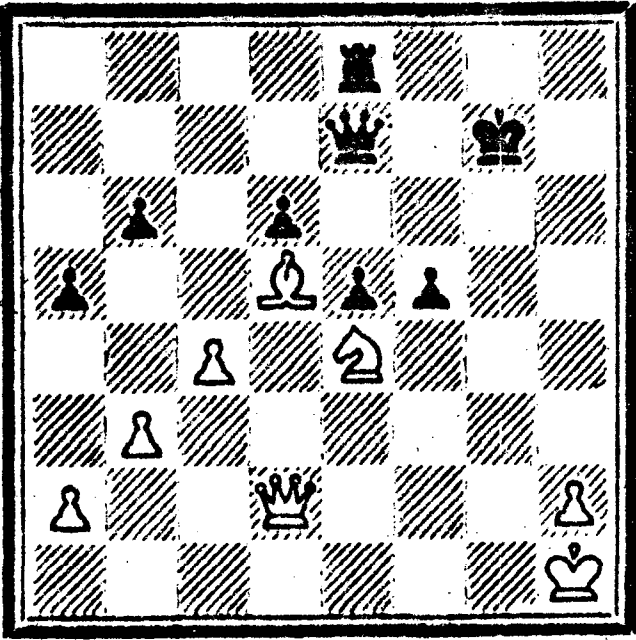

Diagrama 26

Blanques
juguen
i guanyen

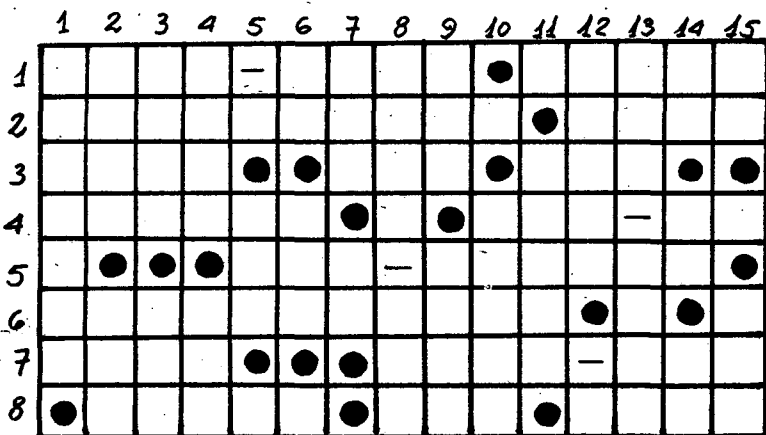
No es tracta d'un final llarg i pesat. Cal trobar la seqüència de mat, com el galès Williams ho feu.

Solució al
Diagrama 25

Capablanca confiadament féu 1 Da6-a8, i hauria fet un bot al seient contra 1... Tc2xa2.
La bona era: 1 Tb8xe8 Df8xe8, 2 Da6-a4. Era l'única.

encreuats

Per Rosa Collell

Horizontals

1.—El Papa de la "Rerum Novarum". Un dels sants metges.
2.—Sagrament. Sigles d'uns pobles dels quals depen molt l'economia mundial. 3.—(en plural) Una cosa per tapar-se. Vocals. Un període d'ensenyament. 4.—Profeta. Cinc. El Papa de la "Humanae vitae".
5.—Una forma d'envenenar. El famós violoncellista del Vendrell. 6.—Aquells que no volen imatges. Vocal. Consonant. 7.—Una cosa que fabriquen les abelles. El Papa que proclamà el dogma de l'Assumpció de Maria. 8.—Un llibre de la Bíblia, semblant al de Judit. Xifres romanes. (En plural) Lloc on s'hi va a buscar aigua.

Verticals

1.—Llibre del Pentateuc. 2.—

Sífilis. Sigles d'una organització europea. 3.—Volcà d'Itàlia. (en plural) Metall. 4.—Lloc de vegetació en el desert. Nascut. 5.—Consonant. Volcà actiu en les illes Filipines. Vocal. 6.—Once. Bossa gran per portar coses. Consonant. 7.—Prefix que vol dir igual. Vocal. i Consonant. 8.—(Al revés) Fagi us del vot. Una verdura. 9.—Tres. (al revés) no he mort. 10.—Preposició. Una tradició de Berga. 11.—Cent. Un cognom català molt freqüent. 12.—Vocals. Consonant. 13.—(Al revés i en plural) Interjecció que hom usa per animar a pujar una cosa feixuga. Purgó. 14.—Pronom. Consonants. Vocals. 15.—Crit d'atenció. Xifra romana. Mot que vol dir "repetició".

VS. UI. 15.—Ep. I. Bis. 13.—SPU. Laxo. 14.—Me. 11.—C. Casas. 12.—O.O.U.A. 9.—L. L. 8.—itoV. Apl. 7.—iso. V. L. 8.—XI. Sac. R. 5.—R. Apo. E. 6.—XI. Nat. 3.—Eclia. Ors. 4.—Oasi. Nat. 1.—Levitic. 2.—Lues. C.E.E.

Verticals

8.—Ester. I. V. M. Pous. clasta. A. B. 7.—Cera. Plus XII. 5.—T. Pau Casals. 6.—Icono- COU. 4.—Isaías. V. Pau VI. carista. OPEP. 3.—Veis. O.O.I.

Horizontals

SOLUCIÓ

filatèlia

Per Enric Graupera

La República de San Marino, l'any 1969 va dedicar a la temàtica del Nadal una sèrie de tres segells al pintor RAFAEL.

El primer de 20 lires, de color rosa i sèpia fosc (La Fè).

El segon de 180 lires, de color verd i sèpia fosc (L'Esperança).

El tercer de 200 lires, de color ocre i sèpia fosc (La Caritat).

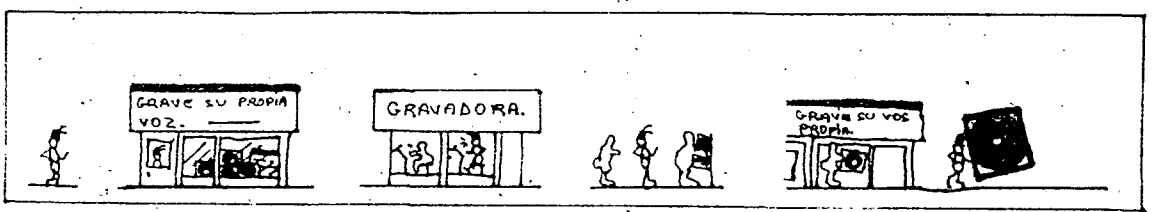
El gran pintor RAFAEL SANZIO, va néixer a Itàlia l'any 1483 i morí l'any

1520. Se'l coneix també amb el nom de Rafael de Urbino.

El Sant Pare Juli II va confiar a Rafael la decoració de les Stanze o cambres del Vaticà, en què es posà a prova el seu talent sobretot en la Disputa del Santo Sacramento ó Triunfo de la Fè, obra que pintà íntegrament de la seva mà (1508-1511). Tenia 28 anys quan va acabar aquesta obra.

Va morir molt jove, tenia 37 anys.

HORMIGUITIS.

trencaclosques

És un monument romànic important. Però, quin és?

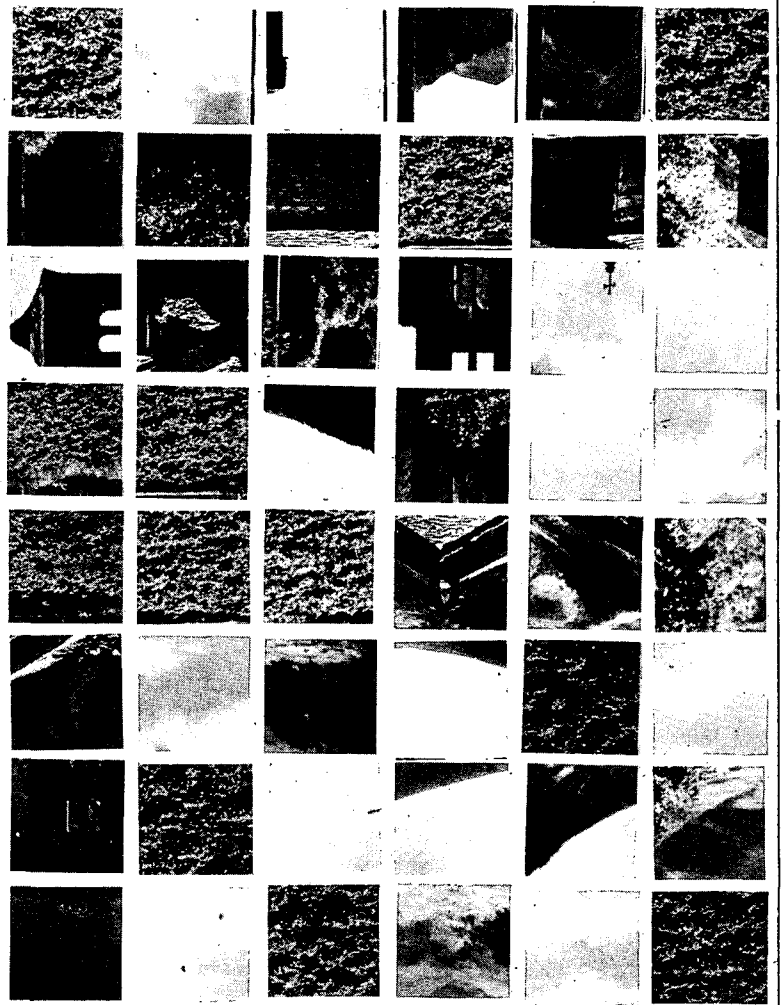
Si aconseguíu reconstruir la fotografia, envieu-nos-la.

Entre totes les respostes encertades sortejarem setmanalment un premi de dues places gratuïtes pels Viatges Culturals que mensualment organitzem d'octubre a maig.

La persona que vulgui renunciar al viatge li enviarem un llibre de temàtica cultural.

El sorteig setmanal es farà entre totes les respostes encertades corresponents al trencaclosques del penúltim número per tal de donar temps a l'enviament de les respostes.

Publicarem la resposta premiada i la foto corresponent al trencaclosques.

Pistes per resoldre el trencaclosques: Al cim d'una bella muntanya, prop de Terrassa.

Solució al
trencaclosques del
n.º 150:

St. Climent de Taüll.

Resposta premiada:

Resposta premiada:
Carme Serrabassa i Puig
C/. Sant Jaume, 15
CENTELLES (Barcelona)

POR: SORQUIN, E. A.

FESTES COMMEMORATIVES
XXV ANIVERSARI
de l'entronització de la

MARE DE DÉU DE PUIGGRACIÓS

Dies 3, 4, 5, 7, 8, 12 i 13 de Setembre de 1982

El 8 de setembre vinent s'escau el vint-i-cinquè aniversari de la restauració del Santuari de la Mare de Déu de Puiggraciós i de l'entronització de la imatge. Es un esdeveniment important, sobretot per als pobles de la rodalia, donada la significació religiosa i cívica tradicional d'aquest santuari. Una comissió, presidida pel Sr. Cardenal-arquebisbe de Barcelona s'ha encarregat de tot el que fa referència a la celebració d'aquesta efemerides. Us oferim les dades dels actes més importants: Divendres, dia 3 de setembre, a les 10 del vespre, a l'església parroquial de St. Esteve de la Garriga, concert a càrrec de l'Orquestra Ciutat de Barcelona. Dia 5 de setembre, Diada principal, Vigília (dia 4), a les 7 del vespre, VESPRES. A les 9, VETLLA DE PREGARIA, amb la presència del P. Abat de Montserrat. matí, a les 11, EUCARISTIA, concelebració presidida per l'arquebisbe de Barcelona,

Cardenal Narcís Jubany. Tarda, a les 7, VESPRES, presidides pel Dr. Josep M.ª Guix, bisbe auxiliar de Barcelona.

Dia 8 de setembre, Festa del naixement de la Mare de Déu: Vigília, dia 7, a les 7 de la tarda, VESPRES; a les 9.30, VETLLA de Santa Maria, presidida pel Vicari episcopal del Vallès, Mn. Joan Batlles. Matí, a les 12, EUCARISTIA, presidida per Dr. Ramon Daumal, bisbe auxiliar de Barcelona; tarda, a les 7, VESPRES.

Dia 12 de setembre, Festa major del Serrat de l'Ocata, Vigília, dia 11, a les 7 de la tarda, VESPRES. Matí, a les 12, EUCARISTIA, presidida per Mn. Joan Batlles, Vicari episcopal del Vallès. Tarda, a les 7, VESPRES.

Dia 13 de setembre: Matí, a les 12, EUCARISTIA, presidida pel Sr. Rector de l'Ametlla, Mn. Anton Bassolas.

AJUTS D'AMPLIACIÓ D'ESTUDIS I ESTADES A L'ESTRANGER

Generalitat de Catalunya

Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica (CIRIT)

La Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica (CIRIT) convoca un concurs per atorgar ajuts d'ampliació d'estudis i estades a l'estranger (DOG., núm. 242, de 21 de juliol de 1982), sota les condicions següents:

CONVOCATÒRIA

S'atorgaran ajuts per a l'ampliació d'estudis i estades a l'estranger a aquells **graduats universitaris o col·laboradors vinculats a centres d'investigació, a centres de desenvolupament o a Departaments Universitaris situats a Catalunya que vulguin realitzar desplaçaments i estades de curta durada a l'estranger per realitzar estudis o treballs monogràfics, aprendre tècniques específiques o intercanviar experiències**, d'acord amb un projecte que sigui d'interès per al desenvolupament científic i tecnològic de Catalunya. Queden exclosos d'aquesta convocatòria els ajuts per a l'assistència a reunions o congressos.

IMPORT

Estarà en funció del projecte presentat. La petició haurà d'especificar i justificar els conceptes pels quals se sol·licita l'ajut, que podran ésser:

- Despeses de viatge.
- Despeses d'estada.
- Despeses originades per l'ús d'equips o de serveis situats al centre estranger.

MEMÒRIA

El beneficiari es comprometrà per escrit a lliurar

a la CIRIT, abans de passat un mes del seu retorn, una memòria detallada del treball realitzat i els justificants de les despeses. L'incompliment d'aquest compromís sense justificació suficient suposarà la no concessió de qualsevol nou ajut de la CIRIT.

SOL·LICITUDS

Cal adreçar-les **per duplicat** al Vice-president de la CIRIT i es presentaran a la **Secretaria de la CIRIT** (Secretaria General de la Presidència de la Generalitat de Catalunya), Palau de la Generalitat, Barcelona-2, amb totes les dades personals. Aniran acompanyades amb la següent documentació:

- Curriculum vitae del sol·licitant.
- Descripció dels objectius del pla de treball.
- Pla de treball detallat.
- Pla de despeses detallat, especificant els conceptes referits en l'import.
- Informe del responsable del Centre o Departament on s'hagi d'efectuar el treball. Farà constar la seva conformitat i l'existència dels mitjans materials necessaris per al treball.
- Resum del pla de treball en un màxim de 150 paraules.

INFORMACIÓ COMPLEMENTÀRIA

La CIRIT, o la persona que sigui delegada, podrà entrevistar el sol·licitant per avaluar la informació complementària que jutgi necessària i per determinar més bé els termes de l'ajut que eventualment se li puguí atorgar.

SUSPENSIO DE L'AJUT

La CIRIT, si el pla de treball efectuat no s'ajusta als termes convinguts, **podrà suspendre en qualsevol moment l'ajut i reclamar les quantitats avançades**.

PUBLICACIONS

La propietat dels treballs que es puguin derivar dels ajuts serà de llurs autors, els quals, en cas de publicació o exposició, **hauran de fer constar el suport obtingut de la CIRIT per realitzar-lo**. La CIRIT es reserva el dret de publicar, totalment o parcial, els treballs efectuats, atesa la seva particular incidència o interès públic.

TERMINIS DE PRESENTACIÓ

S'obren **dos terminis de presentació de sol·licituds**: el primer termini acaba el **20 de setembre**, i el segon, el **30 de novembre**. La CIRIT donarà a conèixer les seves resolucions abans del 10 d'octubre i del 20 de desembre, respectivament.

Per a més informació, cal adreçar-se a la secretaria General de la CIRIT.

DIUMENGE 22

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

10.00 PARLEM
10.30 EL DIA DEL SENYOR
11.30 GENT JOVE
12.30 TEMPS Y MARCA
14.35 MIRAR UN QUADRE
15.00 NOTÍCIES
15.30 SESSIÓ DE TARDE: "Ensayo nupcial" (1932).
16.35 DON CALZONES Y LOS CHALADOS
17.00 CIRCO
17.25 CAMPEONATO DE ESPAÑA DE NATACION
19.00 DE NOU: "Perry Mason"
20.00 RASGOS: "M'Bow"
21.00 NOTÍCIES
21.20 PROXIMAMENT
21.35 BENNY HILL
22.00 SU TURNO
23.00 CUENTOS Y LEYENDAS
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 MIGDIA
14.10 CITA AMB... (Reposició.)
15.10 BARCELONA TVE

CIRCUIT ESTATAL

15.58 AVANÇAMENT INFORMATIU
15.00 ATLETISME
18.00 MUSICAL EXPRESS
18.45 PETIT TEATRE DE WOODHOUSE
19.15 LA PORTA DEL MISTERI
20.00 ELS FETS DELS APOSTOLS
21.00 COMPETICIÓN
22.00 LLARGMETATGE: "Ana Karenina" (1974).
23.45 COMIAT

DILLUNS 23
PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 TROBADA
14.25 MIGDIA
17.30 TOT I MÉS
19.25 ARA NOTÍCIES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 EN TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 VERANO AZUL
17.00 L'ESTEL BLANC
17.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
19.35 DOCUMENTAL
20.30 CONSUMO (La bolsa y la vida.
21.00 TELEDIARI
21.35 RESUMEN CAMPEONATO DEL MUNDO DE BALONCESTO
21.45 "LLEGA EL HOMBRE DE HIELO". 1973
23.50 DARRERA EDICIÓ
00.05 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

18.58 AVANÇAMENT INFORMATIU
19.00 TELENVELA
19.30 REDACCIÓ OBERTA
20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.15 EL VALLE SECRETO
20.45 ALCORES
21.45 CON "H" DE HUMOR: "Escándalos romanos". 1933.
23.30 EL COMPROMISO DE LA LIBERTAD
24.00 COMIAT

DIMARTS 24
PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 ARA: TARRAGONA
14.00 TROBADA
14.25 MIGDIA
17.30 TERENCI A LA FRESCA
18.00 LA SAGA DELS RIUS. (Reposició.) 8.è cap.
19.00 DESPERTA FERRO
19.25 ARA NOTÍCIES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 EN TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 VERANO AZUL
17.00 L'ESTEL BLANC
17.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
19.35 MICKY Y DONALD
20.00 UN MÓN PER A ELLS
20.30 VIURE CADA DIA
21.00 TELEDIARI
21.35 RESUMEN CAMPEONATO DEL MUNDO DE BALONCESTO
21.45 300 MILLIONS
22.45 ¿QUIEN DELATO A FRANK ROSS?
23.45 DARRERA EDICIÓ
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

18.58 AVANÇAMENT INFORMATIU
19.00 TELENVELA: "Las Bostonianas"
19.30 REDACCIÓ OBERTA
20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.15 EL CARRO DE LA FARSA
21.00 LA EDUCACION SENTIMENTAL (Cap. 2on.)
21.55 OPERA
00.15 COMIAT

DIMECRES 25
PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 ARA: LLEIDA
14.00 TROBADA
14.25 MIGDIA
17.30 TAL COM SÓN
18.30 NO VAL A BADAR
19.00 ART FLASH
19.25 ARA NOTÍCIES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 EN TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 VERANO AZUL
17.00 L'ESTEL BLANC
17.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
19.35 CONTRABANDISTES
20.00 ENCUNTROS EN LIBERTAD: "Economía".
21.00 TELEDIARI
21.35 RESUMEN CAMPEONATO DEL MUNDO DE BALONCESTO
21.45 SESSIÓ DE NIT: "Sindicato de asesinos". 1968.
23.35 DARRERA EDICIÓ
23.50 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

18.58 APERTURA I PRESENTACIÓ
19.00 TELENVELA: "Las Bostonianas"
19.30 REDACCIÓ OBERTA
20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.15 ROBINSON
20.45 ESTUDI OBERT
23.30 AIXÒ S'ENFONSA
24.00 COMIAT

DIJOUS 26
PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 ARA: LLEIDA

14.00 TROBADA
14.25 MIGDIA
17.30 VOSTÈ PREGUNTA
18.30 CITA AMB...
19.25 ARA NOTÍCIES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 EN TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 VERANO AZUL
17.00 L'ESTEL BLANC
17.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
19.35 ACAMPADA
20.00 ARTE DE VIVIR
21.00 TELEDIARI
21.35 RESUMEN CAMPEONATO DEL MUNDO DE BALONCESTO
21.45 COSMOS
22.45 RAMON I CAJAL
23.45 DARRERA EDICIÓ
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

18.58 APERTURA I PRESENTACIÓ
19.00 TELENVELA: "Las Bostonianas"
19.30 REDACCIÓ OBERTA
20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.15 BARRERAS
20.45 ZARABANDA
22.00 CICLO: Lo que Vd. no ha visto de Gene Kelly: "Brigadoon"
24.00 COMIAT

DIVENDRES 27
PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 VEUS I FORMES
14.00 TROBADA
14.25 MIGDIA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 ESPAI XX
16.15 ALTRES COSES
18.00 OFICIS PER AL RECORD
18.30 NOSALTRES
19.00 VEUS SENSE VEU
20.00 DE PEL·LÍCULA
20.30 VAL MÉS PREVEURE
21.00 TELEDIARI
21.35 RESUMEN CAMPEONATO DEL MUNDO DE BALONCESTO
21.45 UN, DOS, TRES...
23.15 SEQUÈNCIES DEL MÓN
00.05 TERRA SENSE FRONTERES
00.50 DARRERA EDICIÓ
01.05 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

16.58 APERTURA I PRESENTACIÓ
17.00 CONCIERTO UNICEF
19.00 REDACCIÓ OBERTA
19.30 LOS GRIEGOS
20.30 LA CLAVE
00.30 COMIAT

DISSABTE 28

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

12.00 QUITXALLA. (Reposició.)
12.30 XOCOLATA DESFETA. (Reposició.)

CIRCUIT ESTATAL

13.01 CONCERT
14.00 REVISTA DE TOROS
15.00 NOTÍCIES
15.35 PRIMERA SESSIÓ: "Fiebre de codicia". (1968)
17.30 LA PANTERA ROSA
18.00 APLAUSO
19.00 EL HOMBRE EUROPEO
20.00 BLA, BLA, BLA
20.30 VERITAT O MENTIRA
21.00 NOTÍCIES
21.15 RESUMEN CAMPEONATO DEL MUNDO DE BALONCESTO
21.30 INFORME SETMANAL
22.30 DISSABTE CINE: "Españolas en París" (1971).
00.10 DARRERES NOTÍCIES
00.20 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 MIGDIA
14.10 TELE-ESTIU
14.55 VISUAL

CIRCUIT ESTATAL

15.28 AVANÇAMENT INFORMATIU
13.30 REMOS
17.00 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
19.00 LOU GRANT
20.00 PRODUCCIÓ ESPANYOLA
421.00 ESTRENOS TV: "Apertura rápida". 1979.
22.45 CONCERT-2
24.00 COMIAT

CADECA

Biblioteques i Lectura

Fa poc, en el programa televisiu "OPINIÓ" emès per Miramar, es deia que a Catalunya, solament llegien el diari un 7 per cent de ciutadans. Si la xifra és correcta; la cosa és quasi esfereïdora. I si a aquestes dades unim la poca freqüència en què hom va a les biblioteques, el càlcul sobre la progressiva culturalització del nostre poble, ens encamina cap a conclusions molt poc optimistes.

Cal reaccionar davant una trista realitat com l'esmentada. Direm d'entrada, que els mitjans de CADECA són tan escassos que potser ens desanimaríem abans de començar la tasca desitjada. Però fem malament. Tenim alguna possibilitat i hem d'intentar-ho.

Les nostres inscripcions sumen gairebé 2.500 joves, cosa que per nosaltres representa una gran responsabilitat car veiem la imperiosa necessitat, a part del sa esport, de practicar alguna cosa més. Sens dubte és la vessant cultural que inicia cadeca l'any 1980 i que de mica en mica ens ha conduït a tenir ja ara unes quantes biblio-

La llotja presidencial del C.D. EUROPA, amb el president de la Federació Territorial Catalana, senyor Guasch en un acte organitzat per CADECA.

teques de barri o, més ben dit, aules de cultura, on el noi i el jove s'acostumaran a llegir els llibres que se'ls ofereix.

Els nois han acceptat la nostra proposta i dona bo de veure que després de les competicions esportives hi ha trobades de jugadors

a les aules per llegir i comentar el que s'ha llegit.

Nosaltres tenim la idea que dintre de dos o tres anys a tots els centres de CADECA hi hagi la seva col·lecció de llibres per fomentar la cultura. Serà així possible?

CADECA

butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

Catalunya
Cristiana

Nom i cognoms

Adreça Població

D.P.

☐ Trameto les 2.000 ptes. per gir postal.☐ Incloc un taló barrat per aquest import.☐ Prego al Banc / Caixa

Agència

que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º

Lloc Data

Signatura

Remetre aquesta butlleta a:

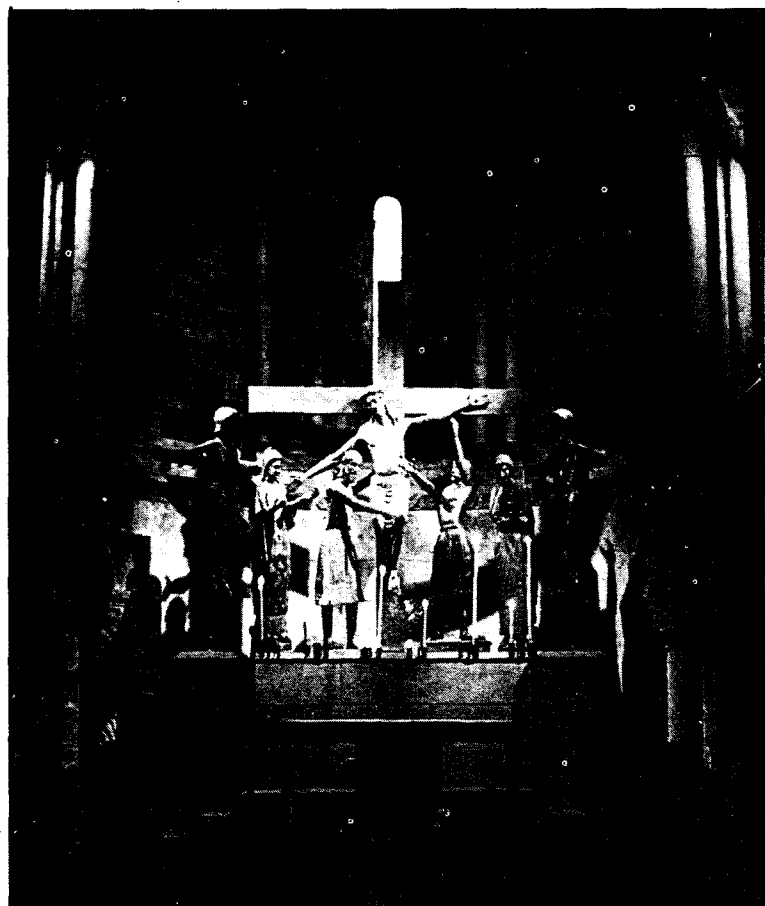
CATALUNYA CRISTIANA, c/. de València, n.º 244.
Barcelona-7

De nou els "VIATGES CULTURALS"

El proper dia 3 d'octubre reprenem la realització dels "Viatges Culturals". La gran acceptació que han merescut per part vostra, l'interès demostrat, i satisfet amb escriure, per conèixer i apreciar la bellesa artística dels nostres monuments, acumulada al llarg dels segles, i el desig manifestat per molts de vosaltres demanant-ne la continuïtat, ens porta a proposar-vos amb la deguda antelació l'itinerari del

VIII VIATGE CULTURAL (a Sant Joan de les Abadesses)

Sortida, a les 8 del matí, del carrer València xamfrà Balmes.

Per prendre el desdèjuni farem una breu parada pel camí. Hem de tenir temps per visitar a Sant Joan de les Abadesses les moltes coses interessants que hi ha, entre les quals destaca el monestir del segle IX fundat pel comte Guifré el Pelós. També visitarem el museu.

Després de dinar anirem a la font del Cubilà, als afores de la població, escenari del fet que motivà la poesia "La vaca cega" de Maragall, poeta que tindrem present durant tota la jornada.

Preu: 1.500 pessetes, que comprèn el viatge, el dinar, visita al museu i participació en el sorteig de llibres.

No demoreu la vostra inscripció perquè us exposaríeu a not tenir plaça a l'autocar.

Per a inscripcions: "Catalunya Cristiana", c./ València, 244, 2on. pis.

Tels.: 215.27.39 - 27.84 - 28.05 - 24.33. Hores d'oficina (Sr. Castelló).